Colecția

Iubiri de poveste

Teresa Medeiros

Mireasa și Bestia

Bestseller USA Today

Cuprins

Prolog

Scoţia, Highlands
1746

Gwendolyn avea nouă ani în ziua în care aproape l-a omorât pe viitorul conducător al clanului MacCullough .

Se urca într-un stejar tânăr şi zdravăn, încercând cu grijă fiecare creangă pentru a se asigura că îi poate susţine greutatea, când îi văzu poneiul flocos.

Îşi rezemă spatele de o scorbură, se uită prin perdeaua de frunze verzi şi simţi că îi stă inima în loc. Da, el era. Nu putea confunda alura regală a lui Bernard MacCullough sau ciuful de păr negru care îi cădea pe frunte. Peste cămaşa de culoarea şofranului purta un tartan negru cu roşu. Acesta era prins cu o insignă de argint, pe care se afla un dragon, blazonul clanului MacCullough , şi îi atrase atenţia spre umerii lui, ce păreau să devină mai laţi pe zi ce trecea. Sub kiltul scurt, picioarele lui lungi şi bronzate se sprijineau pe spatele poneiului.

Gwendolyn îşi rezemă bărbia în palmă şi oftă, mulţumită numai să îl privească cu admiraţie în timp ce el îşi mâna poneiul pe drumul stâncos, cu o graţie şi o pricepere neobişnuite pentru cei cincisprezece ani ai săi. Deşi călărea prin această trecătoare în fiecare zi, ea nu se plictisea niciodată să îl privească. Nu se plictisea niciodată să viseze că într-o zi el se va uita în sus şi o va zări.

— Cine e acolo? avea să strige el, trăgând de frâie ca să oprească poneiul. Ar putea fi un înger căzut din ceruri?

— Sunt numai eu, stăpâne, ar răspunde ea, frumoasa Lady Gwendolyn.

Atunci el i-ar zâmbi tandru, lăsând să i se vadă dinţii albi. Iar ea ar pluti spre pământ. (în visele ei, avea întotdeauna o pereche frumoasă de aripi diafane.) El ar urca-o numai cu o mână pe cal, în faţa lui, şi împreună ar trece prin sat, bucurându-se de zâmbetele pline de mândrie ale părinţilor ei, de expresiile uluite ale sătenilor şi de privirile invidioase ale surorilor ei mai mari.

— Priviţi! Uitaţi-o pe Gwennie, acolo în vârful copacului ăluia. Şi se mai spune că porcii nu pot zbura!

Un hohot de râs gălăgios o smulse pe Gwendolyn din visurile sale. Se uită în jos şi văzu cercul de copii adunaţi în jurul copacului. Pielea începu să o mănânce de groază, sentiment cu care era deja obişnuită. Poate că ar fi plecat pur şi simplu, dacă le ignora jignirile.

— Nu ştiu de ce-ţi pierzi vremea acolo sus. Toate ghindele sunt aici jos, pe pământ, spuse Ross, fiul durduliu al fierarului din sat, şi îşi lovi genunchiul cu palma, chiuind de veselie.

— O, termină, Ross, râse Glynnis, sora ei de doisprezece ani. Îl luă

de braţ, mişcându-şi buclele roşcate. Dacă laşi în pace sărmana creatură, te las să-mi furi un sărut mai târziu.

Nessa, sora de unsprezece ani a lui Gwendolyn, al cărei păr drept şi mătăsos era mai degrabă blond decât roşcat, prinse celălalt braţ al băiatului şi se bosumflă.

— Ţine-ţi buzele pentru tine, fătucă. El deja mi-a promis mie sărutările-alea.

— Nu vă agitaţi, fetelor. Ross le strânse pe amândouă până chiţăiră. Am destule sărutări de împărţit. Deşi ar fi nevoie de mai multe pentru a o cuprinde pe sora aia a voastră.

Gwendolyn nu se putu abţine să nu răspundă:

— Pleacă, Ross, şi lasă-mă în pace!

— Şi ce-o să faci dacă nu plec? O să cazi în capul meu?

Glynnis şi Nessa încercară fără tragere de inimă să îşi ascundă chicotele cu mâna. Ceilalţi copii izbucniră în hohote de râs.

Apoi o voce necunoscută le tăie veselia.

— Aţi auzit-o pe domniţă. Lăsaţi-o în pace!

Vocea lui Bernard MacCullough era mai suavă şi mai pătrunzătoare decât îşi imaginase Gwendolyn. Uimirea că o numise „domniţă” fu repede depăşită de ruşine, când îşi dădu seama că el probabil auzise tot schimbul de replici. De printre ramuri, nu putea vedea din apărătorul ei decât partea de sus a capului şi vârful lustruit al cizmelor.

Ross se întoarse ca să vadă cine e intrusul.

— Şi cine dracului eşti tu…? Tonul mârâit se pierdu într-o bombăneală linguşitoare în timp ce se făcu roşu la faţă şi apoi alb. Eu nu… nu mi-am dat seama că eşti dumneata, milord, se bâlbâi el. I… iar… iartă-mă. Căzu într-un genunchi, la picioarele fiului căpeteniei sale.

Bernard îl prinse de partea din faţă a cămăşii şi îl trase în picioare. Poate că Ross era mai mare decât băiatul cu cel puţin şase kilograme, dar tot fu nevoie să îşi încline capul pentru a-l privi în ochi pe Bernard.

— Încă nu sunt lordul tău, îi atrase atenţia Bernard. Dar într-o zi voi fi. Şi ar trebui să te avertizez că eu nu uit niciodată o nedreptate care i se face unuia dintre ai mei.

Gwendolyn îşi muşcă buza pentru a se opri din tremurat, uimită că insultele lor nu o puteau face să plângă, dar bunătatea lui, da.

Ross înghiţi în sec.

— Da, milord. Nici eu nu voi uita avertizarea.

— Ai grijă să fie aşa!

Deşi Ross avea o atitudine supusă când plecă din poieniţă însoţit de ceilalţi, Gwendolyn îi surprinse privirea provocatoare pe care o aruncase spre vârful copacului. Mai târziu, o va face să plătească

pentru umilinţa asta.

Degetele ei cu unghii neîngrijite se încleştară pe scoarţa copacului când îşi dădu seama că făcuseră exact ceea ce le ceruse ea. O lăsaseră în pace, singură.

Cu el.

Îşi lipi obrazul de trunchiul copacului, rugându-se să dispară în el ca un spirit de pădure sfios.

O voce limpede îi spulberă speranţele.

— Au plecat. Acum poţi să cobori.

Ea închise ochii, temându-se deja de dispreţul care i-ar fi întunecat chipul în cazul în care i-ar fi acceptat invitaţia.

— Mă simt destul de confortabil aici, unde sunt.

El oftă.

— Nu mi se întâmplă în fiecare zi să am privilegiul de a salva o domniţă aflată la ananghie. Cred că ai vrea să-mi mulţumeşti.

— Mulţumesc. Acum vrei, te rog, să pleci şi să mă laşi în pace?

Prima ei greşeală a fost că l-a sfidat.

— Nu voi face asta. Astea sunt pământurile mele şi, prin urmare, copacul meu. Dacă nu cobori, voi veni eu sus, după tine.

Îşi puse o cizmă pe cea mai joasă scorbură de pe tulpină şi întinse mâna după o creangă aplecată.

Închipuindu-şi cât de repede se putea urca în copac cu picioarele sale lungi şi suple, Gwendolyn făcu a doua greşeală. Începu să se caţere mai sus. Dar în graba sa, uită să încerce fiecare creangă înainte să se lase cu toată greutatea pe ea. Se auzi un scârţâit, apoi o trosnitură, după care Gwendolyn se prăbuşi la pământ. Ultimul ei gând coerent fusese: „Te rog, Doamne, lasă-mă să cad în cap şi să-mi rup gâtul". Dar ramurile mlădioase o trădară încă o dată şi, în schimb, îi atenuară căderea.

Din fericire, văzu pentru o clipă faţa şocată a lui Bernard, înainte să se izbească de el şi să îl culce la pământ.

Gwendolyn avu nevoie doar de o clipă pentru a-şi recăpăta suflarea. Când deschise ochii, Bernard era întins sub ea, cu faţa la numai câţiva centimetri de a ei.

Avea ochii închişi, iar genele dese şi negre se răsfirau peste curbura masculină a obrajilor săi arşi de soare. Gwendolyn era atât de aproape, că putea chiar să distingă urma vagă a tuleielor care aveau în curând să îi umbrească bărbia.

— Milord? şopti ea.

El nu gemu şi nu se mişcă.

— O, Doamne, l-am omorât! se tângui ea.

Măcar dacă ar fi murit şi ea în cădere! Atunci sătenii i-ar fi găsit acolo, cu trupul ei aşezat protector deasupra lui, uniţi în moarte aşa cum nu fuseseră niciodată în viaţă. Incapabilă să reziste acestei

imagini patetice şi sfâşietoare, Gwendolyn îşi îngropă faţa în pieptul lui şi pufni puternic.

— Eşti rănită, fetiţo? se auzi o şoaptă neclară.

Gwendolyn îşi ridică încet capul. Ochii lui Bernard erau deschişi acum, dar nu o priveau înceţoşaţi ca ai unui mort, aşa cum îşi închipuia ea, îngrozită. Erau de un verde pătrunzător, de culoarea smaraldelor care dau pe-afară dintr-un cufăr cu o comoară ascunsă.

În timp ce Bernard îi îndepărta cu blândeţe o frunză din păr, Gwendolyn se împinse cu coatele de pe el.

— Mi-am rănit doar mândria, răspunse ea. Dar tu? Eşti rănit?

— Aş zice că nu. Se ridică în picioare şi îşi scutură spatele de frunze şi pământ. Ar fi nevoie de mai mult decât un copil care-mi cade în poală, ca să rămân fără suflare.

„Un copil?” Gwendolyn aproape că simţea cum i se zbârleşte părul prins în cozi.

El dădu la o parte o ramură care i se prinsese în păr şi o privi de sub şuviţa rebelă care îi cădea pe frunte.

— Te-am mai văzut pe la castel înainte, nu-i aşa? Locuieşti în conacul din sat. Eşti fiica chelarului care lucrează pentru tata.

— Una dintre ele, răspunse ea scurt, pentru că nu voia să o suspecteze că trăieşte pentru zilele în care tatăl ei o lua la castel în timp ce îşi făcea treburile, numai ca să îl poată zări pe Bernard ţopăind în jos pe scări, jucând şah cu căpetenia sau strecurându-se în spatele mamei sale pentru a o tachina cu un sărut pe obraz. Pentru Gwendolyn, castelul Weyrcraig fusese dintotdeauna un castel de vis, un loc de pură încântare, unde până şi cel mai puţin probabile dorinţe se puteau îndeplini.

— Ai o soră mai mică, nu-i aşa? Şi încă una pe drum. Le-am întâlnit pe surorile tale mai mari, spuse el. Sunt două neobrăzate, nu? Îşi flutură mereu genele şi îşi unduiesc şoldurile pe care încă nu le au. Un zâmbet năucitor îi îndulci linia buzelor în timp ce îi observă tunica mototolită şi pantalonii uzaţi pe care îi şterpelise dintre hainele tatălui ei. Tu nu eşti ca ele, nu-i aşa?

Gwendolyn îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu, nu sunt. Eu sunt grasă.

El o privi din cap până-n picioare, într-o evaluare sinceră.

— Ai puţin mai multă carne pe oase, dar asta nu-i şade rău unui copil de vârsta ta.

Un copil! Cumva, o enerva mai mult faptul că o numise din nou copil decât că fusese de acord că era grasă. Cum de-şi închipuise vreodată că îl iubea pe băiatul ăsta arogant? Vai, dar îl ura!

Se ridică de tot în picioare şi îşi redobândi statura de ceva mai mult de un metru.

— Presupun că, dacă trăieşti într-un castel mare şi călăreşti un

ponei drăguţ, îţi imaginezi că eşti un bărbat în toată firea.

— Încă mai am de crescut. La fel şi tu. Îşi înfăşură una din cozile ei pe mână şi o trase mai aproape ca să se poată apleca şi să-i şoptească: Dar tatăl meu mă crede destul de bărbat pentru a escorta un oaspete de vază la castel, chiar în noaptea asta.

Gwendolyn îşi smulse coada din mâna lui şi şi-o aruncă peste umăr, îngrozită că ar fi putut să o tragă de nas sau să o bată uşor pe cap de parcă ar fi fost un căţeluş bălos.

— Şi cine ar fi oaspetele ăsta?

El se îndreptă de spate şi îşi împreună braţele peste piept, cu o expresie îngâmfată.

— O, acesta e un secret pe care nu l-aş putea încredinţa niciodată unui dop de fată.

Îngrozitor băiat. Răutăcios băiat.

— Atunci ar fi bine să plec, nu-i aşa, ca să te poţi ocupa de îndeletnicirile tale bărbăteşti.

Ea pomi în sus pe deal, absurd de mulţumită că îl lăsase surprins de faptul că îl părăsise.

— Dacă vrei, pot să-ţi dau un indiciu, strigă după ea.

Gwendolyn refuză să îl flateze cu un răspuns. Pur şi simplu se opri şi aşteptă ca o stană de piatră.

— Este un erou adevărat! exclamă Bernard. Un prinţ printre oameni.

Cum Gwendolyn crezuse acelaşi lucru despre el până în urmă cu câteva minute, nu era prea impresionată de această descriere, începu din nou să meargă.

— Dacă băiatul ăla te mai deranjează vreodată, o să-mi zici, da?

Gwendolyn strânse din ochi puternic pentru a respinge un val de nostalgie. Până acum ceva timp, ar fi dat totul pentru privilegiul de a-l numi eroul ei.

Acum, adunând ce-i mai rămăsese din mândria zdrenţuită, se întoarse băţoasă spre el şi îl întrebă:

— Asta e o rugăminte sau un ordin?

În timp ce el îşi puse mâinile pe şoldurile zvelte, Gwendolyn îşi dădu seama că făcuse încă o dată greşeala de a-l provoca.

— Consideră că e un ordin, fetiţo. La urma urmelor, într-o zi o să fiu lordul şi stăpânul tău şi al lui.

Gwendolyn îşi ridică nasul în vânt.

— Aici greşeşti, Bernard MacCullough. Pentru că niciun bărbat nu va fi vreodată lordul şi stăpânul meu!

Se învârti pe călcâie şi porni cu pas grăbit spre sat. Nu mai observă zâmbetul care se iţi pe buzele lui Bernard, în timp ce murmura:

— În locul tău, nu aş fi atât de sigur de asta, fetiţo.

Partea întâi

Omul nu e nici înger, nici bestie; iar ghinionul este că acela care ar vrea să fie înger este de fapt bestie.

Blaise Pascal

Nicio bestie nu este atât de fioroasă încât să nu ştie ce înseamnă mila.

William Shakespeare

Capitolul 1

Scoţia, Highlands
1761

Dragonul din Weyrcraig stătea la pândă pe zidurile în ruină ale bârlogului său, luptând cu impulsul de a-şi lăsa capul pe spate şi a urla sălbatic. De prea multă vreme fusese prizonier la lumina zilei. Numai când umbrele nopţii acopereau Weyrcraig, putea să scape de lanţuri şi să cutreiere liber labirintul de cotloane din castel.

Acum, întunericul era regatul lui, singurul regat care îi mai rămăsese.

În timp ce se uita peste mare. Aerul dens şi sărat îi pişcă ochii. Dar muşcătura rece a vântului nu reuşi să treacă dincolo de armura pielii sale. De când ajunsese în locul acesta, devenise indiferent la tot, în afară de cele mai aspre încercări. O şoaptă de dragoste, o mângâiere tandră, respiraţia caldă şi mătăsoasă a unei femei pe pielea sa, toate deveniseră la fel de îndepărtate şi aveau un gust dulce-amărui, precum amintirea unui vis.

Undeva la orizont se dezlănţuia o furtună. Vântul din ce în ce mai puternic frământa Marea Nordului şi o transforma într-o spumă clocotitoare, aruncând valuri înalte înspre stâncile de jos.

Fulgerele îşi întindeau pânza de la un nor la altul, răspândind puţină lumină, dar lăsând în urma lor un întuneric de cerneală şi mai de nepătruns.

Spiritul lui sălbatic se reflecta în furtuna ce se apropia, ca în cioburile unei oglinzi sparte. Bubuiturile îndepărtate ale tunetelor ar fi putut fi mugetul fantomatic al tunurilor sau mârâitul prins în gâtul lui. Îşi cercetă sufletul, dar nu reuşi să găsească nicio urmă de umanitate. Când era copil, se temuse că bestia dormea sub patul său, pentru ca apoi să vină în locul acesta şi să descopere că el era bestia.

El era creaţia lor.

Şi-i imagină chircindu-se în paturile lor, tremurând la gândul că e mânios şi îşi descoperi dinţii într-un rânjet pe care puţini l-ar fi putut confunda cu un zâmbet. Ei credeau că e un monstru fără conştiinţă sau milă. Le spusese clar că cererile sale erau lege, că voinţa lui era de neînvins, la fel ca vuietul ademenitor al vântului care se tânguia prin văile pustii şi prin trecătorile stâncoase din munţi.

Rapiditatea plină de laşitate cu care acceptaseră să se predea ar fi trebuit să îi aducă un anumit grad de satisfacţie, dar nu făcea decât să îi stârnească foamea… O foame care îl rodea pe dinăuntru, îi ardea stomacul şi ameninţa să îl devoreze din interior. Ori de câte ori era prins în strânsoarea ei, îşi dorea să le arunce ofrandele înapoi în faţă şi

să îi ardă cu flăcările pârjolitoare ale respiraţiei lui.

Ei ar fi trebuit să fie cei blestemaţi, dar de fapt el era cel care simţea cum îi ating trupul flăcările iadului. El era cel blestemat să rătăcească printre ruinele sfărâmate ale visurilor sale, fără ca măcar să aibă alături o parteneră care să îi aline singurătatea.

În timp ce scruta norii învolburaţi, o nouă foame îi încordă stomacul, mai tăioasă şi mai pătrunzătoare decât cele de dinainte. Poate că niciodată nu-şi va putea satisface acest apetit nestăpânit. Dar în noaptea aceasta, nu îşi va mai refuza o masă gustoasă care să îi mai aline poftele. În noaptea aceasta, va căuta să-şi satisfacă dorinţa primară care se ascundea în pântecele oricărei bestii… fie ea chiar şi om.

În noaptea aceasta, Dragonul va ieşi la vânătoare.

Gwendolyn Wilder nu credea în dragoni.

Prin urmare, atunci când uşa conacului fu izbită de lovituri disperate, urmate de strigătul frenetic: „Dragonul a pornit măcelul! O să ne omoare pe toţi în paturile noastre!”, ea scoase doar un geamăt, se întoarse pe burtă şi îşi trase perna peste cap. Aproape că ar fi preferat să fie omorâtă în patul ei, decât să fie smulsă din mijlocul visului de aiurelile bolborosite ale unui netot ameţit de băutură.

Îşi acoperi urechile cu degetele, dar tot o putea auzi pe Izzy împleticindu-se în sala de jos, mormăind o litanie de blesteme care invocau mai multe părţi din anatomia lui Dumnezeu, unele mai puţin sfinte decât altele. O bufnitură urâtă urmată de un scâncet o făcură pe Gwendolyn să tresară. Fără îndoială, Izzy lovise câinele care îndrăznise să o facă să se împiedice.

Gwendolyn se aşeză în şezut pe salteaua umplută cu iarbă de câmp, speriată de faptul că era singură. Ar fi preferat să se trezească lovită în ureche de cotul surorii ei, decât să afle că micuţa Kitty hoinărea prin împrejurimi.

Trase la o parte cearceaful, împrăştiind pe podeaua din lemn un teanc de broşuri de la Societatea Regală. Aşternutul era ciupit de găuri după toate orele pe care şi le petrecuse citind la lumina lumânării, la adăpostul lui. Izzy jurase mereu că Gwendolyn avea să le dea foc tuturor în timp ce dormeau.

Gwendolyn privi spre patul din cealaltă parte a camerei şi nu fu deloc surprinsă când îl văzu şi pe acesta gol. Până şi Dragonului i-ar fi fost foarte dificil să o omoare pe Nessa în patul ei, pentru că de cele mai multe ori ea se afla în patul altuia. Nu că Nessa ar fi fost într-atât de pretenţioasă, încât să ceară mereu un pat. Erau câţiva flăcăi voinici din sat care spuneau că, pentru o anumită fată frumoasă din familia Wilder, erau suficiente o simplă căpiţă de fân sau malul plin de muşchi al râului. În timp ce îşi arunca şalul peste cămaşa de noapte,

Gwendolyn nu putea decât să se roage ca sora ei mai mare să nu aibă parte de o soartă cumplită în mâinile straşnice ale vreunei soţii geloase.

Gwendolyn ajunse la balustrada plină de asperităţi a încăperii, care fusese galeria unui trubadur în zilele bune ale conacului, tocmai la timp pentru a o vedea pe Izzy deschizând cu o smucitură uşa de la intrare. Ham, ucenicul cârpaciului, stătea ca o stană de piatră în tocul uşii, cu ochii lucind de frică.

— Dracu' să te ia, băiete! răcni Izzy. Cum îndrăzneşti să vii şi să faci tărăboi la uşa unor creştini cumsecade, la ora asta?!

Deşi era vizibil afectat la vederea corpolentei servitoare cu părul înfăşurat într-o broboadă, Ham rămase pe loc.

— Dacă nu o trezeşti pe stăpâna ta, vacă bătrână ce eşti, o să ne ia dracu pe toţi. E foarte probabil să ardă satul din temelii dacă nu îi dăm ce vrea.

— Şi ce anume ar vrea de data asta? întrebă Izzy. Maţele tale sfrijite pe-o tavă?

Ham se scărpină în cap.

— Nimeni nu ştie sigur. De-asta am fost trimis să o aduc pe stăpână ta.

Gwendolyn îşi dădu ochii peste cap. Nu-şi imaginase niciodată că va ajunge să regrete amarnic faptul că îi plăcea să citească. Dar cum reverendul Throckmorton era plecat, ea era singura care putea să descifreze scrisul Dragonului.

S-ar fi strecurat înapoi în pat şi l-ar fi lăsat pe Ham la mila lui Izzy, dacă tatăl ei nu ar fi ales să intre exact în acel moment în hol. Se materializă din întunericul camerei sale, doar o umbră a bărbatului chipeş şi plin de viaţă pe care şi-l amintea din copilărie, cu cămaşa de noapte de culoarea fildeşului atârnând pe trupul slăbit şi cu părul lui fin şi alb, ciufulit în jurul capului ca petalele unei păpădii. Gwendolyn începu să coboare scările fără să se gândească, dar cu inima strânsă. Nu era sigură ce era mai dureros… neputinţa lui sau a ei.

— Gwennie? strigă el tânguitor.

— Sunt chiar aici, tată, îl asigură ea şi îl prinse de cot înainte să se împiedice de câine, la fel ca Izzy.

Dulăul îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Am auzit o gălăgie teribilă, spuse tatăl ei îndreptându-şi ochii gri şi umezi spre ea. Sunt englezii? S-a întors Cumberland?

— Nu, tată, răspunse Gwendolyn în timp ce îi îndreptă cu blândeţe o şuviţă de păr cărunt.

Alastair Wilder îşi uita uneori propriul nume, dar nu uitase niciodată de nemilosul lord englez care îi luase minţile în urmă cu aproape cincisprezece ani.

— Cumberland nu se mai întoarce, îi promise Gwendolyn. Nu în

noaptea asta şi niciodată.

— Surorile tale sunt în paturile lor, în siguranţă? Ar fi groaznic să le fure virtutea nenorociţii ăia de soldaţi britanici.

— Da, tată, sunt în paturile lor. Era mai uşor să mintă decât să îi explice că, de vreme ce atât de mulţi tineri din clan fugiseră din sat pentru a-şi căuta norocul în alte părţi, probabil Glynnis ar fi primit regimentul de soldaţi britanici cu braţele deschise, iar Nessa i-ar fi aşteptat cu picioarele desfăcute. O durea când se gândea că dulcea Kitty o apucase pe aceeaşi cale.

— Nu ai de ce să te temi de Cumberland şi de soldaţii lui britanici, îl asigură Gwendolyn. Nu-i decât Dragonul ăla stupid, care face glume pe seama noastră.

Obrajii i se înroşiră în timp ce flutura un deget înspre ea.

— Trebuie să le zici să facă orice le cere. Dacă nu, cu siguranţă va fi sfârşitul nostru, al tuturor.

— Tocmai asta încercam să-i spun babei încăpăţânate… Ham şovăi când văzu că Izzy îşi mijeşte ochii. Ăăă… servitoarei de aici. Dacă îi permiteţi lui Gwendolyn să plece, domnule, poate să vină cu mine şi să citească biletul pe care ni l-a lăsat Dragonul. Sunt câţiva care spun că nu e scris cu cerneală, ci cu sânge.

Degetele bătrânului se încleştară pe braţul ei.

— Trebuie să te duci cu el, fetiţo. Şi grăbeşte-te! Tu ai putea fi ultima noastră speranţă.

Gwendolyn oftă.

— Prea bine, tată. Dar numai dacă o laşi pe Izzy să te vâre înapoi în pat cu o cană de lapte de capră şi o cărămidă caldă învelită în stofă.

Faţa i se încreţi într-un zâmbet şi îi strânse mâna.

— Tu ai fost mereu fata mea cea bună, nu-i aşa?

Era o frază pe care o auzise de multe ori, una pe care Gwendolyn o ştia pe de rost în timp ce surorile ei erau afară, zburdând prin soare şi furând săruturi de la băietani ruşinoşi. Ea era o fată bună, o fată raţională, fata care ţinuse la un loc familia când tatăl lor înnebunise şi mama lor murise la naştere, două săptămâni mai târziu. Niciunul din ei nu vorbea niciodată despre noaptea rece şi ploioasă de după acel moment, când Gwendolyn, care avea numai nouă ani, îl găsise în genunchi în curtea conacului, încercând să sape mormântul mamei lor cu mâinile goale.

— Da, tată. Gwendolyn îl sărută în fugă. Ştii că aş face orice pentru tine. Aş lupta şi cu un dragon, adăugă apoi în şoaptă.

*

Deasupra micuţului şi adormitului sat Ballybliss se pregătea să lovească furtuna. Deşi pereţii abrupţi ai muntelui aveau să protejeze valea de vijelia puternică, peste sat se adunară norii. Mirosul ploii care avea să vină se amestecase cu briza sărată a mării. În timp ce

Gwendolyn se grăbea spre focul care fusese ridicat în mijlocul pieţei din sat, vântul îi scotea şuviţele blonde din plasa de păr şi îi dădea o presimţire de rău augur.

Îşi strânse şalul în jurul ei în timp ce o pală de vânt lovi focul şi trimise un val de scântei rotindu-se în noapte.

Gwendolyn nu fu surprinsă să le găsească pe surorile ei la marginea mulţimii agitate.

Nimic nu le plăcea mai mult ca agitaţia, şi în absenţa ei se ştia că puneau la cale propriile melodrame cu scandalurile, crizele şi despărţirile lor.

Glynnis atârna de braţul croitorului, amândoi cu obrajii îmbujoraţi şi buzele strălucindu-le de parcă ar fi fost sărutaţi pe îndelete, de curând. Spre deosebire de Nessa, Glynnis nu îşi permisese să se lase compromisă înainte de căsătorie. Ea deja trimisese în mormânt doi soţi mai în vârstă, moştenind de la amândoi casele şi bunurile mizere.

Nessa era cocoţată pe un balot de paie, alături de Lachlan cel Negru, fiul cel mai mic al fierarului din sat. După uşurinţa leneşă cu care îi mângâia urechea şi după fânul împrăştiat prin buclele castanii ale surorii sale, Gwendolyn trase concluzia că nu erau la prima lor întâlnire în noaptea asta.

Privirea ascuţită a Catrionei o zări. Aceasta sări din poala unui flăcău pistruiat şi îşi croi drum prin mulţime până ajunse alături de ea.

— O, Gwennie, ai auzit? strigă ea şi buclele negre îi săltau în aer. Dragonul a trimis altă cerere.

— Da, Kitty. Am auzit. Dar eu nu cred. Şi nici tu nu ar trebui să crezi.

Porecla aceasta i se potrivise întotdeauna surorii ei. Un dop de fată cu păr cârlionţat, lui Kitty nu îi plăcea nimic mai mult decât să tragă câte un pui de somn lung şi să se înfrupte cu plăcere felină din smântână proaspătă a bucătăresei lor. Dar obiceiul ei mai nou, acela de a se ghemui în poala străinilor, era cel care o uimi pe Gwendolyn.

— Nimeni nu ştie ce zice mesajul, spuse Kitty, dar mama lui Maisie se teme că Dragonul ar putea prinde gust pentru carnea de om. Şi Maisie crede că el vrea să se împerecheze cu una dintre fetele din sat. Îşi reprimă un tremur de plăcere. Îţi poţi închipui cum ar fi să fii luată cu forţa de o bestie?

Privirea lui Gwendolyn rătăci înspre Lachlan, căruia îi creştea din urechi la fel de mult păr negru şi cârlionţat cât avea pe cap.

— Nu, scumpo. Mai bine a-i întreba-o pe Nessa despre asta.

Atenţia le fu atrasă de vocile care se auzeau mai tare decât vuietul vântului.

— Eu zic să îi dăm orice doreşte, rosti pe un ton linguşitor Norval, brutarul satului. Chiar şi la lumina focului, faţa lui era la fel de albă ca un colac scos din cuptor înainte de vreme.

— Poate că atunci se va întoarce înapoi în iad şi ne va lăsa în pace.

— Iar eu zic să pornim spre castel şi să-l ardem din temelii, răcni Ross. Fiul cel mare al fierarului – cel care o persecutase toată viaţa – lovi în pământ cu mânerul de lemn al ciocanului. Sau niciunul dintre voi nu are curaj?

Provocarea lui nu primi drept răspuns decât o tăcere stânjenită şi priviri abătute.

Ailbert Fierarul păşi în mijlocul lor. În timp ce Ross era cunoscut pentru lăudăroşenia lui şi Lachlan pentru talentul de a face curte sexului frumos, tatăl lor era un bărbat de acţiune. Statura lui înaltă şi zveltă şi privirea aspră impuneau respect în ochii tuturor.

Ridică în aer mâna în care ţinea pergamentul subţire şi îl lăsă să fluture în bătaia vântului. Probabil fusese găsit în acelaşi loc ca şi celelalte mesaje… prins cu o singură săgeată cu pană de trunchiul stejarului bătrân şi noduros care stătea de strajă peste sat.

Vocea lui Ailbert sună ca un clopot care le anunţa pieirea.

— Ce îi vom mai permite acestui monstru să ia de la noi? Ne cere cele mai bune recolte şi animale, cea mai bună băutură şi lână. Ce îi vom oferi data viitoare? Pe fiii noştri? Pe fiicele noastre? Nevestele?

— Mai bine nevasta decât băutura, bolborosi unul din gemenii Sloan, ridicând la buze un urcior de pământ ars.

Doamna în cauză îl lovi cu cotul în coaste, iar el scuipă jumătate din whisky pe partea din faţă a cămăşii. Mulţimea se agită râzând nervos.

— O, dar o să-i dăm băutura ta, băiete.

În timp ce Moş Tavis ieşi în faţă cu paşi târşâiţi, veselia încetă brusc. Piticul cocoşat fusese bătrân acum cincisprezece ani; acum arăta ca o mumie antică. Arătă cu degetul lui noduros spre Ailbert.

— Şi dacă vrea să se culce cu nevasta ta, chiar o să i-o dai şi o să-i şi mulţumeşti după ce a terminat. Tavis râse zgomotos. O să-i daţi orice vrea, pentru că ştiţi al naibii de bine că voi singuri aţi atras blestemul asupra voastră şi că e exact ceea ce meritaţi.

O parte din săteni erau ruşinaţi, alţii aveau o atitudine sfidătoare, dar cu toţii ştiau exact despre ce vorbea. Aproape ca la un semn, îşi ridicară toţi ochii spre castelul Weyrcraig, fortăreaţa străveche ce le umbrea vieţile de când se ştiau.

Pe măsură ce Kitty se dădea mai aproape, privirea lui Gwendolyn alunecă spre castel. Ruina dărăpănată era cocoţată pe o stâncă, deasupra satului Ballybliss, şi putea să bage în sperieţi pe oricine… cu turnurile năruite care se întindeau spre ceruri, scările şerpuitoare ce păreau să coboare până în străfundurile iadului şi găurile crestate în inima străvechii fortăreţe. De multă vreme, Gwendolyn se străduise să îşi păstreze simţul practic în multe privinţe, dar până şi imaginaţia ei fu provocată de această privelişte, care amintea de poveşti de dragoste

sortite pieirii şi de visuri moarte.

Poate că sătenii se puteau preface că ignoră tabloul sumbru, dar nimeni nu uitase acea noapte teribilă din urmă cu cincisprezece ani, când castelul căzuse în mâinile englezilor. Nici măcar uşile baricadate ale caselor nu fuseseră de ajuns pentru a înăbuşi vuietul tunurilor, ţipetele muribunzilor şi tăcerea copleşitoare care a urmat atunci când nu mai rămăsese nimeni care să ţipe.

Deşi întotdeauna existaseră oameni care să răspândească zvonul că fortăreaţa era bântuită, de-abia în ultimele câteva luni fantomele sale începuseră să aducă prăpădul asupra satului.

Lachlan fusese primul care auzise sunetul strident şi sinistru de cimpoaie venind dinspre castel, deşi nu se mai auziseră cimpoaie în vale de la rebeliunea din ’45. La scurt timp după această întâmplare, Glynnis observase câteva lumini spectrale pâlpâind dincolo de ferestrele întunecate ce priveau în jos spre sat, ca nişte ochi goi.

Lui Gwendolyn i-ar fi plăcut să poată spune că nu a auzit şi nu a văzut aşa ceva, dar într-o noapte geroasă de februarie, în timp ce se întorcea grăbită spre casă de la spiţer, cu un leac pentru ochii tatălui ei, un bocet nepământean o făcu să încremenească în drum ca o stană de piatră. Se întoarse încet, paralizată de o melodie ce părea să o tragă înapoi în alte vremuri. În timpuri în care Ballybliss şi clanul MacCullough prosperau sub conducerea generoasă a lordului lor. O vreme în care conacul răsunase de cântecul de fluier al tatălui ei şi de râsetele mamei sale. O vreme când toate speranţele şi visurile lor pentru viitor se sprijineau pe umerii unui băiat cu un zâmbet uimitor şi cu ochi de culoarea smaraldelor.

Farmecul dulce şi pătrunzător al melodiei îi rănise inima şi îi adusese lacrimi în ochi.

Ea nu văzuse nicio luminiţă pâlpâitoare în noaptea aceea dar, în timp ce îşi ridicase privirea spre crenelurile castelului, aproape că ar fi putut jura că a văzut umbra bărbatului în care s-ar fi transformat acel băiat, dacă ar mai fi trăit. În secunda cât durase ca să clipească şi să îşi alunge lacrimile, el dispăruse, transformându-se, alături de melodie, într-un ecou în amintirile ei.

La scurt timp după asta, Ailbert găsise prima cerere a Dragonului prinsă de trunchiul stejarului bătrân.

— Este blestemul, bolborosi Ross, a cărui fanfaronadă fusese întreruptă de reproşurile lui Moş Tavis.

— Da, blestemul, repetă tatăl lui, şi faţa lui severă părea mai lungă decât de obicei.

Lachlan o strânse şi mai tare pe Nessa în braţele sale protectoare şi puternice.

— Cumva, nu mi se pare corect ca eu şi Nessa să suferim. Eram doar nişte copii când s-a aruncat blestemul.

Moş Tavis flutură din deget în direcţia lui.

— Da, dar păcatele părinţilor vor pica asupra copiilor.

Murmurând în acord, câţiva din mulţime îşi făcură în fugă semnul crucii. Coroana le scosese în afara legii preoţii şi tartanele, dar nici măcar cincisprezece ani de domnie de fier a englezilor nu îi putuse sili să renunţe la Dumnezeul lor. Gwendolyn se îndoia că Tavis sau sătenii ştiau că el de fapt cita din Euripide, nu din Sfânta Scriptură.

Împingând-o uşor într-o parte pe Kitty, Gwendolyn păşi în cercul luminii răspândite de flăcări.

— Pfui, numai prostii, zise ea cu fermitate. Nu există blesteme. Şi nici dragoni.

Mulţimea izbucni în proteste zgomotoase, dar Gwendolyn refuză să se lase intimidată.

— L-a văzut vreunul dintre voi pe acest dragon?

După un moment în care cugetară în tăcere, Ian Sloan avu un schimb de priviri cu fratele său geamăn.

— Eu i-am auzit vuietul teribil.

— Eu i-am simţit bătaia aripii când a trecut pe deasupra capetelor noastre, îşi spuse părerea Ham.

— Iar eu i-am simţit respiraţia, da, dom'le, adăugă Norval. Era ca sulful ieşit direct din focurile iadului. Şi-n dimineaţa următoare, câmpul meu era pârjolit de tot.

— Pârjolit sau ars înadins? Gwendolyn smulse bucata de pergament din mâna lui Ailbert. Dacă cel care ne bântuie este, intr-adevăr, un dragon, atunci cum de scrie cererile astea ridicole? Prinde pana de scris cu ghearele? Plăteşte vreun secretar?

— Toată lumea ştie că se poate transforma din dragon în om, după cum i-e voia, insistă să explice o văduvă bătrână. Ba e posibil să meargă printre noi chiar acum, în noaptea asta.

În timp ce vecinii se îndepărtau unii de alţii, aruncându-şi priviri pline de suspiciune, Gwendolyn închise ochii, străduindu-se să-şi amintească că, undeva în lume, existau matematicieni care studiau *Analiza infinitului* scrisă de Euler, filosofi care discutau despre *Teoria sentimentelor morale* a lui Adam Smith şi femei frumoase cu părul pudrat şi pantofi de mătase care se roteau în săli de bal cu pereţi auriţi, în braţele unor bărbaţi care le adorau.

Se întoarse spre Ailbert, în speranţa că va putea face apel la raţiunea lui.

— Eu cred că acest dragon al vostru nu e altceva decât o farsă plină de cruzime. Cred că, de fapt, cineva profită fără milă de dorinţa voastră de a vă pedepsi singuri pentru un lucru care nu mai poate fi desfăcut.

Chipul ursuz al lui Ailbert oglindea sentimentele celor din jur.

— Fără supărare, fetiţo, dar noi te-am chemat aici ca să citeşti, nu

să gândeşti.

Gwendolyn îşi închise gura şi deschise pergamentul, scoţând la iveală scrisul mâzgălit, arogant şi familiar.

— Se pare că milord Dragonul e înfometat. Dacă nu vă cere prea mult, ar dori o pulpă de căprioară proaspăt vânată, o carafă de whisky bine învechit… Câţiva bărbaţi dădură din cap în semn de aprobare; indiferent cât de diabolice erau ameninţările Dragonului, nu îi puteau contrazice gusturile în ceea ce privea băutura fină. Şi… Gwendolyn se poticni, iar vocea ei glacială se topi într-o şoaptă:… o mie de lire de aur.

Exclamaţiile de uimire care îi întâmpinară cuvintele nu ar fi fost mai îngrozite dacă ar fi cerut treizeci de bani de argint. De ani întregi se zvonise că preţul pe care cineva din sat îl primise drept răsplată pentru faptul că şi-a trădat căpetenia în faţa englezilor fusese de o mie de lire.

Ailbert se prăbuşi cu zgomot pe un ciot de copac şi îşi frecă obrajii sfrijiţi.

— Şi cum am putea noi să facem rost de o mie de lire blestemate? Nu ştie că lipitorile de englezi ne-au smuls din cufere toţi bănuţii, până la ultimul, cu amenzile şi taxele lor?

— O, dar ştie, spuse Gwendolyn încet. El doar se joacă puţin cu noi, ne loveşte din toate părţile la fel cum se joacă o pisică cu un şoarece gras.

— Înainte să îl înghită cu totul, adăugă Ross pe un ton sumbru.

— Şi dacă nu îi ducem aurul? Ailbert îşi ridică privirea stăruitoare spre Gwendolyn, de parcă ea ar fi putut, cumva, să potolească ameninţările Dragonului apelând la milă.

În timp ce parcurgea restul mesajului, pentru o clipă Gwendolyn se gândi să mintă, dar se temu că frica din ochii ei ar fi putut-o trăda.

— Spune că asta ar însemna osândirea satului Ballybliss.

Pentru că nu lăsau să treacă nicio ocazie de-a dramatiza, Kitty izbucni în lacrimi, iar Nessa şi Glynnis fugiră de lângă iubiţii lor pentru a se strânge în braţe una pe cealaltă.

Ailbert se ridică de pe trunchiul de copac şi începu să se plimbe prin poieniţă.

— Dacă nu îi putem da aurul, atunci trebuie să fie altceva ce-i putem oferi diavolului ăluia. Ceva care să-l facă să ne lase în pace pentru o vreme.

— Dar ce? întrebă Ross. Nu prea cred că avem de unde să facem rost de zece lire noi, ăştia de aici.

Cântecul orăcăit al lui Moş Tavis îi hipnotiză pe toţi.

Fie ca aripile dragonului să vă şoptească blestemul
Şi suflarea-i de foc să vă pecetluiască mormântul.

Răzbunarea să cadă peste-al vostru sat
Până va curge sânge nevinovat.

Era un cântec pe care copiii din sat îl învăţaseră încă de pe vremea când stăteau pe genunchii părinţilor. Era blestemul pe care însuşi căpetenia clanului îl aruncase asupra lor, cu limbă de moarte. Nu ar fi trebuit să o facă să tremure pe Gwendolyn, dar acesta fu efectul.

— Ce vrei să spui, bătrâne? întrebă Ross, ridicându-l pe Tavis în sus, de marginile tunicii.

Gestul violent al lui Ross nu reuşi să potolească lucirea vicleană din ochii lui Tavis.

— Toată lumea ştie că acest Dragon nu e nimeni altul decât însuşi MacCullough , întors din mormânt ca să îi pedepsească pe cei care l-au trădat. Dacă vrem să scăpăm cu adevărat de el, atunci trebuie să scăpăm de blestem.

În timp ce Ross îl lăsă jos pe Tavis, ochii lui Ailbert deveniră reci şi gânditori.

— Sânge nevinovat, murmură el. Poate că este vorba de un fel de sacrificiu.

În timp ce privirea lui trecu peste cercul de feţe palide, nepoata lui cu ochi mari, Marsali, îşi strânse mai puternic la piept pruncul nou-născut.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Gwendolyn, dorindu-şi să aibă talentul lui Izzy de a huli cât mai colorat. Asta ne împinge monstrul să facem? Să luăm în discuţie sacrificiul uman?

Ross, care tocmai devenise tatăl unei fetiţe cu fata de paisprezece ani cu care era logodit, pocni din degete, iar chipul rumen i se lumină.

— Sânge nevinovat. O fecioară!

Ochii lui Ross se îngustară şi începură să scruteze mulţimea. Cele mai multe fete din Ballybliss se căsătoreau la scurt timp după ce împlineau doisprezece ani. Privirea i se opri pentru scurtă vreme, apoi trecu de Glynnis şi Nessa, pentru ca apoi să zăbovească asupra lui Kitty.

— O, nu, n-o să faci asta! exclamă Gwendolyn, ascunzând-o la spate pe sora ei. Nu o s-o transformi pe surioara mea în carne de tun pentru un pungaş răuvoitor!

Kitty se eliberă singură din strânsoarea lui Gwendolyn.

— E în regulă, Gwennie. Oricum nu mă pot oferi Dragonului pentru că eu nu sunt… vreau să spun că… eu şi Niall, se bâlbâi Kitty şi îşi lăsă capul în jos… ei bine, el a spus că nu e nimic rău în asta.

Gwendolyn simţi că i se strânge inima în timp ce flăcăul pistruiat în poala căruia şezuse mai devreme Kitty se înroşi la faţă şi dispăru încet în umbră.

— O, pisicuţo, spuse Gwendolyn încet, întinzându-se să aranjeze

una dintre buclele rebele ale surorii ei. Nu m-am chinuit eu să te învăţ că meriţi mult mai mult?

— Nu te supăra, o rugă Kitty şi îi strânse cu drag palma de obraz. Eu doar nu am vrut să ajung ca…

„Tine."

Deşi Kitty şovăi, Gwendolyn auzi cuvântul la fel de clar ca şi când l-ar fi rostit cu voce tare. Clipind rapid ca să îşi oprească lacrimile, îşi retrase mâna din strânsoarea lui Kitty, încet, dar cu fermitate.

Strânse pergamentul Dragonului în pumn şi îşi dori să nu fi fost niciodată atât de netoată încât să-şi părăsească patul confortabil. Până şi crizele tatălui ei erau de preferat acestei nebunii.

Învârtindu-se către Ross, îi aruncă ghemul de hârtie pe piept; îi dispreţuia zâmbetul arogant chiar şi mai mult decât în copilărie.

— Mult noroc în găsirea unei fecioare în Ballybliss. Mai degrabă aţi găsi un unicorn. Sau un dragon!

În timp ce se întorcea, o tăcere ciudată se lăsase peste poieniţă şi fu întreruptă numai de smiorcăielile lui Kitty. Până şi vântul părea să-şi ţină suflarea.

Gwendolyn se întoarse, trezindu-se faţa în faţă cu o armată de ochi reci şi calculaţi.

Chipurile pe care le cunoştea din copilărie deveniseră acum măştile neiertătoare ale unor străini.

— O, nu, spuse Gwendolyn şi, fără să îşi dea seama, făcu un pas înapoi. Sigur nu vă gândiţi să…

Ross o privi din cap până-n picioare, observându-i curbele generoase care contrastau atât de mult cu eleganţa zveltă a surorilor ei.

— Dragonul s-ar putea hrăni cu asta pentru o vreme, nu-i aşa?

— Aşa-i, murmură cineva. Nu ne-ar mai deranja pentru multă vreme dacă i-om servi-o pe fetişcană la masă.

— E posibil să îl mănânce ea, dacă i se face foame.

În timp ce smiorcăiala lui Kitty deveni un bocet în toată regula, iar Glynnis şi Nessa începură să-şi facă loc prin mulţime într-o încercare disperată de a ajunge alături de Gwendolyn, sătenii începură să înainteze spre ea, cu fiecare pas arătând din ce în ce mai mult ca o ceată de răufăcători.

— Cu siguranţă glumiţi! strigă ea, făcând doi paşi înapoi la fiecare pas pe care îl făceau ei înainte. Aş fi un sacrificiu oribil pentru Dragon, pentru că eu… eu… încerca disperată să caute un motiv pentru care nu ar fi trebuit să o dea de mâncare unui dragon care nu exista. Aruncându-i o privire arzătoare lui Kitty, lăsă să îi scape vorbele: Eu nu sunt fecioară!

Dezvăluirea surprinzătoare îi făcu să se oprească. Până şi Glynnis şi Nessa păreau să fie luate prin surprindere.

— Vai, dar eu sunt cea mai destrăbălată din sat. Puteţi întreba orice bărbat de-aici. Şalul îi căzu de pe umeri în timp ce arăta spre ultimul iubit al Nessei. M-am culcat chiar şi cu Lachlan. Şi cu tatăl lui!

Afirmaţia aceasta disperată smulse un ţipăt gâtuit de la nevasta severă a lui Ailbert. Dar oamenii erau din nou în mişcare şi îşi aruncau priviri sceptice.

— Şi cu ultimii doi bărbaţi ai lui Glynnis! Şi cu reverendul Throckmorton!

Şoptind o rugăciune de mulţumire că bărbatul acela drăguţ nu era prin preajmă pentru a auzi această confesiune, Gwendolyn se pregăti să fugă. Dacă ar fi putut ajunge la conac, cu siguranţă Izzy ar fi putut să îl ţină la distanţă chiar şi pe încăpăţânatul de Ross cu doar o vergea şi una dintre privirile ei de Medusa.

De-abia dacă făcuse trei paşi, când se lovi de pieptul sufocant de moale şi uriaş al lui Marsali. În timp ce îşi ridica încet ochii pentru a întâlni zâmbetul matern al femeii, Gwendolyn îşi dădu seama că nu de bărbaţii din Ballybliss trebuia să se teamă, ci de femei.

Capitolul 2

În timp ce femeile din sat o pregăteau pe Gwendolyn pentru a fi pe gustul Dragonului, sunetul bocetelor aproape că acoperea huruiala furtunii de dincolo de ferestrele casei lui Marsali. Kitty jelea cel mai tare, în timp ce Glynnis plângea cu sughiţuri în batistă, iar Nessa îşi folosea poalele rochiei pentru a-şi şterge toate lacrimile strălucitoare înainte să cadă. Lui Lachlan nu i-ar fi plăcut să o vadă cu nasul roşu şi ochii umflaţi.

Protestele înflăcărate ale surorilor ei legate de soarta care o aştepta se potoliră destul de rapid când îşi dădură seama că erau singure împotriva lui Marsali şi a acoliţilor săi.

Gwendolyn scrâşnea din dinţi de fiecare dată când Kitty se văita folosind anumite cuvinte pătrunzătoare.

— Eşti atât de nobilă şi de curajoasă, Gwennie! Să te sacrifici pentru noi toţi în felul acesta.

— Poate că Lachlan va compune un cântec în onoarea ta, propuse Nessa. Degetele lui se mişcă destul de sprinten pe corzile harpei. După surâsul visător care întrerupse tristeţea Nessei, Gwendolyn îşi dădu seama că probabil degetele sale se mişcau destul de priceput şi prin alte părţi.

— Aşa-i, nu te vom uita niciodată, jură Glynnis cu un oftat înlăcrimat.

— Mă îndoiesc că veţi avea ocazia, spuse Gwendolyn cu fermitate, pentru că intenţionez să mă întorc în patul meu până să se crape de ziuă.

Dar Marsali şi tovarăşii ei aveau alte idei. De câte ori Gwendolyn încerca să se ridice de pe scaunul pe care îl aşezaseră în faţa focului, o împingeau la loc. Deja îi scoseseră rochia de lână şi o îmbrăcaseră forţat cu un veşmânt alb, mult mai potrivit pentru o fecioară sacrificată.

În timp ce restul femeilor o trăgeau de păr şi îi despleteau cozile, Baba Hay o privi în ochi.

— Mama ei a fost aşa o frumuseţe. Mare păcat că fătuca nu-i frumuşică aşa ca surorile ei.

Cuvintele bătrânei nu o răniseră prea tare pe Gwendolyn. Se resemnase de mult timp deja că ea era sora cea deşteaptă dintr-o familie de frumuseţi legendare.

Granny o prinse de buza inferioară şi se uită în gura ei.

— Dar are nişte gropiţe drăguţe şi dinţi frumoşi, adăugă şi îşi dezveli dinţii îngălbeniţi.

— Şi un păr minunat de blond, spuse Marsali, trecându-şi degetele murdare prin coama strălucitoare.

Părul ei castaniu-închis îi atârna în şuviţe drepte şi nespălate în jurul feţei.

— Numai dacă nu ar fi fost atât de grasă, spuse răstit nevasta lui Ailbert, încă îndurerată după încercarea lui Gwendolyn de a susţine că fusese amanta bărbatului ei.

Gwendolyn trebui să îşi muşte limba ca să nu răspundă că sărmana femeie o depăşea cu mult în greutate.

— E taman bine că ai fost aleasă tu, fetiţo, zise Marsali cu blândeţe, aruncând o privire plină de iubire spre leagănul din colţul camerei, unde dormea fetiţa ei, în siguranţă, departe de ghearele lacome ale Dragonului. La urma urmelor, deja ai douăzeci şi cinci de ani. Slabe şanse să-ţi mai găseşti un bărbat la vârsta asta.

— Sunt mai mică decât Glynnis şi Nessa, le atrase ea atenţia.

— Aşa-i, dar Glynnis deja a îngropat doi bărbaţi, iar Nessa poate alege oricare flăcău din sat, după pofta inimii.

— Poate că Moş Tavis ar lua-o pe Gwennie de nevastă, sugeră Kitty, plină de speranţă.

Gwendolyn se cutremură.

— Nu, mulţumesc. Aş prefera mai degrabă să fiu mâncată de un dragon, decât tocată mărunt, până la moarte, de un tâlhar bătrân.

În timp ce Marsali îi aranja părul în jurul umerilor ca o mantie strălucitoare, un tunet zgudui casa, făcându-le să tresară speriate. Gwendolyn îşi împreună mâinile în poală, pentru a le ascunde tremurul.

— Nu trebuie să îţi faci griji pentru tata, o asigură Nessa. Vom avea noi grijă de el.

— Ultima dată când l-am lăsat în grija voastră, spuse Gwendolyn, cămaşa lui de noapte a luat foc pentru că ai fugit cu nepotul măcelarului şi l-ai lăsat să stea prea aproape de vatră.

Glynnis lăsă în jos batista.

— Dar de data asta mă va avea pe mine drept ajutor.

— Tu eşti cea care l-a lăsat să plece singur în viscol, pentru a se lupta cu englezii invizibili, îmbrăcat numai cu un kilt scurt şi o sabie. Aproape că a murit îngheţat înainte să îl găsesc. Îi aminti Gwendolyn.

Îşi încleştă mâinile, luptându-se cu un atac de panică. Era dureros de clar că sora ei, Kitty, deja nu mai avea nevoie de ea, dar ce avea să se aleagă de tatăl ei dacă ea ar fi păţit ceva? Nu ar fi durat mai mult de o oră ca temperamentul iute la mânie al lui Izzy să îl aducă pe bietul suflet în pragul lacrimilor.

— Nu există niciun dragon, mormăi în barbă. Voi fi acasă la timp pentru a-i pune tatei în castron terciul de ovăz.

Un bubuit asurzitor zgudui căpriorii din acoperiş, iar Gwendolyn tresări violent. Cu toate astea, numai când văzu expresiile pline de vinovăţie şi de groază de pe chipurile palide ale celorlalte femei, îşi

dădu seama că bubuitura aceea nu fusese un tunet, ci loviturile de pumni care băteau în uşă.

Veniseră după ea.

Deşi îi legaseră mâinile în faţă, Gwendolyn înainta încruntată, cu paşi mari, înaintea mulţimii, refuzând să fie târâtă după ei. Vântul îi biciuia obrajii cu şuviţele de păr. Fulgerele trosneau pe cer, iar tunetele huruiau şi creşteau în intensitate ca ghiorţăitul intestinelor din stomacul unei bestii uriaşe. Deşi se îmbărbătase pentru momentul în care avea să înceapă să plouă, tot tresări când primele picături de ploaie îi loviră faţa.

Stropii grei făcură torţele mulţimii să sfârâie şi să arunce scântei, iar Gwendolyn simţi mirosul puturos al pantei umede.

Ross şi Ailbert mergeau alături de ea, îndemnând-o să înainteze de-a lungul cărării abrupte şi înguste care îşi urma linia şerpuitoare până în vârful stâncii. Gwendolyn se uită numai înainte până când umbra castelului Weyrcraig căzu asupra lor.

Fortăreaţa se ridica în vârful stâncii, straniu de frumoasă până şi în ruină. În noaptea asta nu pâlpâia nicio luminiţă prin sălile pustii şi nu îi întâmpină niciun cântec fantomatic de cimpoaie. Cu toate astea, locul care fusese odinioară castelul drag şi plin de visuri al lui Gwendolyn devenise motiv de coşmaruri, umplând-o de groază. Ailbert blestemă în barbă şi până şi picioarele greoaie ale lui Ross tremurară un pic. În timp ce o împingeau ca să pornească mai departe, Gwendolyn se împiedică pentru prima dată de când o prinseseră.

Când ieşiră dintre pereţii protectori ai vâlcelei, furia dezlănţuită a furtunii se abătu asupra lor. Gwendolyn era biciuită de ploaie, care îi lipise pânza rochiei de corp şi o udase până la piele. Vântul pomi să urle asurzitor în timp ce ploaia torenţială stinse ultimele torţe, lăsându-i aproape în întuneric. Grăbindu-şi paşii, sătenii scrutară cerurile, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca pieirea lor să se coboare din norii înspumaţi pe aripi de foc.

Ross o smuci fără milă, şi Gwendolyn căzu cu toată greutatea pe un genunchi. Nu luă în seamă durerea ascuţită şi se sili să meargă mai departe, de teamă că mulţimea ar fi putut să o calce în picioare. Panica lor devenise ceva palpabil… o otravă cu gust metalic care îi stătea în gât. Nu ştia dacă să se simtă îngrozită sau uşurată când în faţa lor apăru din umbră ceea ce mai rămăsese din porţile de fier care fuseseră spulberate de tunurile englezilor, cu aproape cincisprezece ani în urmă.

De data asta, nu fu Gwendolyn cea care şovăi, ci sătenii.

Până în noaptea asta, toate ofrandele pentru Dragon fuseseră lăsate în afara porţilor.

Cu excepţia câtorva flăcăi îndeajuns de nebuni şi de proşti încât să

accepte o provocare din partea prietenilor mai puţin curajoşi, nimeni nu mai trecuse printre cele două porţi din acea dimineaţă mohorâtă din urmă cu cincisprezece ani, când sătenii purtaseră trupurile căpeteniei lor şi ale familiei sale până jos, în vale.

Pentru o clipă, Gwendolyn crezu că ar putea fi salvată. Crezu că nu vor îndrăzni să intre în sanctuarul sfânt al castelului.

Dar asta era înainte ca Ross să smulgă din ţâţâni una din porţi.

— Haideţi să terminăm odată cu asta! strigă Ailbert şi picăturile de ploaie cădeau precum lacrimile pe obrajii lui sfrijiţi.

Gwendolyn începu să se zbată cu adevărat în timp ce o conduceau dincolo de porţi. Avusese timp destul să îşi facă primele impresii: pereţi de piatră acoperiţi de licheni umezi; statuia fără cap a unei femei înveşmântate în marmură unduitoare; o serie de lespezi de piatră care duceau spre o uşă spartă.

De îndată ce o târâră până în mijlocul curţii, lui Ross nu îi luă mult până să găsească o gaură în pavajul sfărâmat şi acoperit de buruieni. Lachlan îi înmână un ciocan şi, cu o lovitură puternică, înfipse un ţăruş în pământ.

Ailbert îi legă bine mâinile la spate, îi trecu o funie peste piept, talie şi coapse pentru a o lega de stâlpul gros de lemn, după care murmură:

— Domnul să aibă milă de sufletul tău, fetiţo!

— Dacă mă lăsaţi aici, nu sufletul meu va avea nevoie de îndurare, ci ale voastre! ameninţă ea în timp ce dinţii îi clănţăneau. Mai ales dacă pier din cauza furtunii şi vă întoarceţi ca să-mi găsiţi numai oasele.

— Dragonul se va scobi cu ele între dinţi până la venirea dimineţii, mârâi Ross.

Înainte să îl poată scuipa în faţă, cerul explodă. O limbă bifurcată de foc coborî din ceruri, urmată de bubuitul de tunet al unei cozi şerpuitoare.

— E Dragonul! urlă o femeie. Vine după ea!

Un răget atotputernic părea că se revarsă chiar din gâtul iadului. Zgomotul lui asurzitor continuă parcă la nesfârşit, făcându-i pe săteni să fugă în noapte şi lăsând-o pe Gwendolyn la mila Dragonului.

Gwendolyn nu ar fi putut să spună când a închis ochii şi a început să ţipe. Îşi dădu seama numai că vuietul se opri exact în acelaşi moment în care ea încetă să mai ţipe. Îngrozită, căzu brusc, lăsându-se să atârne fără vlagă în legături. Parul drept, lipit de spatele ei, era singurul lucru care o menţinea în picioare.

Avu nevoie de câteva minute bune pentru a-şi da seama că ploaia devenise o răpăială uşoară, mai mult melancolică decât ameninţătoare. Avu nevoie de şi mai multă vreme pentru a-şi aduna curajul de a deschide ochii.

Când o făcu, descoperi că singurul însoţitor era statuia fără cap a femeii, din colţ, care arăta la fel de jalnică şi de abandonată pe cât se simţea şi ea. Înghiţi un nod de panică. Cel puţin ea încă mai avea capul pe umeri.

„Deocamdată."

Vocea acelei fetiţe venise de undeva din trecut… dintr-o vreme când crezuse că scânteierile luminiţelor fantomatice bântuiau ţinuturile mlăştinoase şi bălţile, că piticii cocoşaţi se puteau transforma în bărbaţi arătoşi pentru suficient de mult timp cât să ademenească fecioarele nevinovate spre pieire şi că un băiat cu ochi de culoarea smaraldelor ar fi putut să o confunde cu un înger.

Scrută umbrele, dându-şi seama speriată că, până la urmă, nu era deloc singură.

Cineva… sau ceva… o urmărea.

Deşi îşi folosi ultimele rămăşiţe de putere, Gwendolyn se forţă să se ridice, refuzând să întâlnească orice fel de monstru, adevărat sau imaginar, în timp ce se ghemuia de frică.

— Eu nu cred în tine, să ştii, strigă ea. Ruşinată de croncănelile răguşite care îi ieşiră din gât, încercă din nou. Suntem în 1761, nu în 1461, iar eu nu sunt o ţărancă ignorantă pe care o poţi intimida cu farsele tale superstiţioase!

Când vorbele ei sfidătoare fură întâmpinate numai de şoapta ploii, se întrebă dacă nu cumva nu îi fusese afectată sănătatea mentală pe drumul chinuitor până la castel.

Mişcă brusc din cap pentru a-şi scoate din ochi o şuviţă udă de păr.

— Trebuie să ştii că sunt adepta ştiinţei şi a gândirii raţionale. Ori de câte ori călătoreşte la Londra, reverendul Throckmorton îmi aduce publicaţiile Societăţii Regale pentru îmbunătăţirea Cunoaşterii Naturii prin Experiment!

O pală de vânt se năpusti prin curte, smulgându-i cuvintele şi făcându-i pielea de găină. Acolo. În colţul din stânga ei, se mişcase ceva, nu-i aşa? Chiar în timp ce se uita, o umbră fără formă începea să se distingă de celelalte. Trupul începu să îi tremure, înfiorat dintr-un motiv care nu avea nimic de-a face cu ploaia sau frigul.

— Tu nu exişti, şopti ea, rugându-se ca, spunând asta de suficient de multe ori, să se adeverească. Tu nu exişti. Nu eşti adevărat. Nu cred în tine.

Toate instinctele o forţau să închidă ochii pentru a face să dispară forma care începea să se distingă încetul cu încetul din întuneric. Dar aceeaşi curiozitate blestemată care o îndemnase odinioară să înmoaie una dintre broboadele lui Izzy într-o sticlă cu ulei şi apoi să îi dea foc… în timp ce Izzy o purta, nu o lăsa nici măcar să clipească.

În cele din urmă, nu aripile puternice de abanos care se unduiau din umerii lui extrem de laţi, şi nici fumul argintiu care îi ieşea pe nări

îi aduseră pierzania lui Gwendolyn. Ci chipul lui… un chip mai îngrozitor şi mai frumos decât oricare altul pe care şi l-ar fi putut imagina.

Chipul acela fu ultimul lucru pe care îl văzu înainte să dea ochii peste cap şi să cadă leşinată.

Capitolul 3

În timp ce bărbatul care îşi spunea Dragonul se uita şocat de uimire la ofranda pe care i-o lăsaseră sătenii, trabucul aprins îi căzu dintre buze şi se stinse cu un sfârâit într-o băltoacă.

— Ştiu că ţi-ai câştigat reputaţia de-a le face pe femei să leşine, remarcă cel care îl însoţea ieşind din umbre şi ridicându-şi sprânceana blondă, dar niciuna nu a făcut asta numai la vederea ta.

Dragonul dădu ocol parului, iar pelerina lungă i se lipi de glezne la fiecare pas.

— Ce dracu' i-a făcut să îmi aducă o femeie? Tot ce-am vrut a fost o bucată de vânat şi o carafă de whisky ca să îmi încălzesc oasele în noaptea asta mizerabilă.

— Aş fi gata să pun pariu că ea ţi-ar putea încălzi oasele, spuse prietenul său în timp ce privea cu apreciere sânii plini şi coapsele voluptuoase ale femeii. Este ceea ce guraliva mea strămătuşă Taffy, care a fost odinioară amanta lui George I, ar numi „femeie de prăsilă".

Ea părea să poarte un material diafan şi lung, care aducea mai mult a cămaşă de noapte decât a rochie. Ploaia îi lipise materialul de piele şi nu prea mai lăsa nimic pe seama imaginaţiei. Umbra unui sfârc întunecat se ivea timid de sub şuviţele ude de păr blond care se revărsau peste pieptul ei.

Dându-şi seama, cu o tresărire, că şi el se holba la ea cu aceeaşi lăcomie ca şi prietenul lui, Dragonul îşi scoase pelerina şi o înfăşură în jurul ei, blestemând în barbă.

Când leşinase, căzuse înainte. Îi ridică uşor bărbia cu un deget şi scoase la vedere un maxilar puternic, şi totuşi foarte feminin. Urma unei gropiţe îi înnobila obrazul. Avea buzele pline, iar pielea îi era fină şi albă ca lâna oilor.

— Ticăloşi sălbatici, murmură el în timp ce trăgea de legăturile care o ţineau. Să o lase legată ca pe un miel de sacrificiu. Ar trebui să îmi iau pistolul şi să îi împuşc pe toţi.

— Atunci ar putea crede că te-a nemulţumit darul lor.

Îi aruncă o privire sumbră prietenului său. Începea să plouă greu din nou, şi fu nevoit să clipească pentru a-şi elibera genele dese de picăturile de apă. Sforile ude opuneau rezistenţă încercărilor sale de a le deznoda. Când văzu tăieturile adânci pe care le făcuseră în carnea fragedă de pe braţele ei, înjură din nou, mai violent de data asta. În timp ce îi freca încheieturile, încercând să îi repună sângele în mişcare, ea gemu.

Căzu şi ultima sfoară. Genunchii ei cedară exact când el o prinse în braţe şi pomi spre castel.

Cel care îl însoţea se trezi brusc la realitate.

— Chiar crezi că e înţelept din partea ta să faci asta? Dacă îţi vede faţa...?

Nu termină întrebarea, dar Dragonul cunoştea prea bine consecinţele periculoase ale unei asemenea nebunii. Se întoarse brusc, iar cascada de păr auriu al femeii se revărsă peste braţul lui.

— Şi ce propui să fac cu ea? Să o las aici, afară, să se înece în furtuna asta ca un pui de pisică abandonat?

Un fulger despică cerul cu un zgomot asurzitor, iar el nu mai auzi răspunsul prietenului său, în timp ce trupul femeii începu să tremure violent. Părea că s-au rupt băierile cerului, dezlănţuindu-se potopul. Dragonul adăposti la pieptul său trupul femeii şi fugi spre castel, pentru că nu îi rămăsese nicio altă variantă decât să o ducă în bârlogul lui.

Fără măcar să se sinchisească să deschidă ochii, Gwendolyn se întinse şi mai că nu torcea, mulţumită. Nu visase niciodată că ar fi putut să fie atât de confortabil în burta unui dragon. În strălucirea nesfârşită ce-o orbise înainte ca fiinţa aceea să iasă din întuneric, avusese destul timp să îşi imagineze cum flăcările îi ard carnea de pe oase, sau cum carnea îi este smulsă de acid fierbinte.

Se rostogoli pe-o parte, rezemându-şi obrazul de o pernă mare şi pufoasă. Comparativ cu salteaua înţepătoare şi umplută cu paie pe care o împărţea cu Kitty, acum se simţea de parcă ar fi dormit în puf. Mirosul îmbătător de lemn de santal şi mirodenii o învălui. Poate că nu se afla în burta unui dragon, cugetă ea, ci în rai.

Se trezi de tot şi înţepeni. Până şi timidul reverend Throckmorton predicase mai mult despre pericolele iadului decât despre plăcerile raiului. Până în acel moment, nu era sigură că îl crezuse pe cuvânt în privinţa nici unuia dintre aspecte. Pe de altă parte, nu crezuse nici în dragoni.

Trase aer în piept pentru a se linişti, apoi se ridică în şezut şi deschise ochii. În timp ce privirea îi cerceta împrejurimile, aerul îi ieşi din plămâni într-un oftat de uimire sinceră. Categoric, acesta era un rai mult mai exuberant şi mai decadent decât orice îndrăznise piosul reverend să îşi imagineze!

Ea plutea în mijlocul unei oaze sclipitoare de satin albastru-închis. Draperiile mototolite învăluiau un pat cu patru picioare, ale cărui coloane sculptate se ridicau în sus în spirale elegante. Patul era înconjurat de lumânări aprinse... făcute nu din seu urât mirositor, ci din ceară parfumată, care se topea frumos şi cădea în cascade pe braţele elegante ale candelabrelor. Făcliile aruncau o lumină pâlpâitoare înspre ceruri, atrăgându-i privirea spre picturile murale de pe tavanul rotund.

Femei goale, atât zeiţe cât şi muritoare, se jucau în poieniţe pictate

în tonuri de pastel, iar carnea lor rozalie atât de mult dezvelită o făcea pe Gwendolyn să se simtă la fel de subţirică precum Kitty. Se aflau acolo Persefona, părăsind primăvara pentru a-şi abandona inima în mâinile lordului întunericului; Ariadna, care îi ghida pe iubiţii ei prin labirintul monstrului; Psyche, care se trezea pe un pat de flori în timp ce Cupidon o privea din umbră, cu faţa lui frumoasă ascunsă pentru totdeauna de ochii ei curioşi.

Gwendolyn îşi întinse gâtul, atât de fermecată de senzualitatea lor lipsită de ruşine, încât de-abia dacă simţi că îi alunecă cearceaful de pe umăr. Nu ar fi observat deloc asta, dacă în acel moment nu ar fi auzit o suflare aspră care nu era a ei. Se uită în jos, iar pielea i se făcu de găină când descoperi că, sub învelitoare, era la fel de goală ca Psyche. Trase repede pânza până la bărbie şi îşi ridică încet capul.

Lumina lumânărilor dădea patului strălucirea nepământeană a unui altar, dar lăsa colţurile camerei învăluite în întuneric. Cu toate astea, ştia că nu este singură.

Îşi dorea să fi acordat mai multă atenţie predicilor reverendului Throckmorton. Poate că, la urma urmelor, nu se afla în rai. Poate ce acest iatac decadent era un loc de chin nesfârşit, deghizat în plăcerile întunecate ale cărnii. Gwendolyn îşi dădu părul din ochi cu o mişcare a capului.

— Numai laşii de cea mai joasă speţă ar spiona o femeie din umbră. Te provoc să îţi arăţi chipul.

Auzi un pas înăbuşit şi regretă pe loc provocarea pe care o lansase. Dacă acesta era iadul, ea era pe cale să îi cunoască stăpânul.

Capitolul 4

— Nu e nevoie să te albeşti la faţă sau să te ghemuieşti sub pături. Eu nu sunt nici dragon, nici monstru. Sunt doar un om.

Gwendolyn se făcu mică într-un colţ şi strânse puternic aşternutul la piept, pentru că, mai mult decât propria goliciune, uşoara mângâiere a vocii de bariton părea, cumva, o ameninţare mai mare la adresa virtuţii ei. Nu ştia dacă să se simtă speriată sau uşurată când bărbatul se opri, înainte să iasă din umbră. Sclipirea nestatornică a lumânărilor îi forţa ochii să se concentreze. Nu distingea nimic în afară de o siluetă care se sprijinea de perete cu o eleganţă indiferentă.

— Dacă mă ghemuiesc sub pături, domnule, spuse ea, o fac pentru că un libertin neruşinat mi-a furat hainele.

— Ah, dar dacă aş fi fost un libertin neruşinat, nu ar mai fi fost nevoie să îţi fur hainele. Mi le-ai fi dat de bunăvoie.

Tonul sacadat cu care fuseseră rostite aceste cuvintele nu avea nici cea mai mică urmă de poticneală care să mai îndulcească zeflemeaua. În ciuda voinţei sale, Gwendolyn fu asaltată de imaginea unor mâini puternice, masculine, care îndepărtau materialul ud de pe pielea ei goală. Îşi încleştă dinţii pentru a ascunde un tremur care nu prea avea de-a face cu frica ei.

— Îndrăzneşti să mă acuzi de laşitate, şi totuşi tu eşti cel care se ascunde în umbre, prea fricos ca să îţi arăţi chipul.

— Poate că am luat precauţia asta nu pentru că mă tem pentru mine, ci pentru tine.

— Chipul tău e chiar atât de îngrozitor? Mă va face să înnebunesc sau mă va transforma în stană de piatră?

— Deja te-a făcut să leşini, nu-i aşa?

Gwendolyn îşi duse degetele la tâmple şi se încruntă, fără să fie capabilă să invoce mai mult decât o colecţie de amintiri neclare ale acelui moment din curtea castelului: mirosul ploii, bătaia aripilor, un rotocol argintiu de fum… şi chipul lui. Un chip cu atât mai îngrozitor, cu cât era imposibil să existe. Se forţă să păstreze amintirea aceea, dar ea se topi în uitare, mai greu de atins decât străinul care o tachina din umbre.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Sătenii din Ballybliss îmi spun Dragonul, răspunse el.

— Atunci eu te voi numi şarlatan. Pentru că numai un şarlatan ar putea săvârşi o farsă atât de crudă.

— Mă răneşti, milady, se plânse el, deşi zâmbetul pe care îl auzi în vocea lui îi spuse că reuşise doar să îl amuze.

Îşi îndreptă umerii şi îşi aruncă o şuviţă umedă peste umăr.

— Trebuie să ştii că nu sunt o lady, începu, şi urechile ei erau atât

de ciulite ca să îi asculte mişcările, că ar fi putut să jure că îl aude cum ridică dintr-o sprânceană. Cel puţin, nu în cel mai strict sens, adăugă ea. Tatăl meu nu deţine niciun titlu.

— Scuză-mi supoziţia. Nu vorbeşti limba vulgară atât de obişnuită la aceşti sălbatici din Highlands, aşa că, fireşte, am presupus…

— Mama a fost o lady. Fiica unui baron din Lowland. A murit când eu aveam nouă ani.

Gwendolyn îşi ridică bărbia cu gândul la durerea pe care timpul nu prea reuşise să o domolească.

— Faptul să nu eşti de viţă nobilă nu denotă o lipsă pentru mine, pentru că, te asigur, nici eu nu sunt un gentleman.

Nu era sigură dacă îi putea lua vorbele drept o încurajare sau o avertizare. Gwendolyn îndrăzni să se uite sub cearceafuri înainte să îi zâmbească la fel zeflemitor pe cât îşi imagina că zâmbeşte el.

— Mi-am dat seama de asta. Dacă ai fi fost, aş fi avut haine pe mine.

— Şi te-ai fi aflat în pericol iminent de-a muri de febră. Vocea îi deveni mai aspră. Ceea ce mă face să-ţi pun şi eu o întrebare. Cum anume ai ajuns să fii udă leoarcă şi legată de un par în mijlocul curţii mele?

Gwendolyn se încordă.

— Scuză-mă că am dat dovadă de maniere proaste şi ţi-am deranjat preţioasa singurătate, milord Dragon. Mi te şi închipui cum stăteai cu copitele despicate rezemate de vatră, savurând sânge cald de pisică dintr-un pocal, când ai auzit strigătele mulţimii. „Tunete şi fulgere!” ai mârâit. „Cred că cineva mi-a lăsat iar în prag un sacrificiu uman.”

Bărbatul rămase tăcut atât de mult, că Gwendolyn începu să tremure. În cele din urmă, când veni, răspunsul lui fu la fel de sec precum zdrăngănitul unor oase de dragon.

— De fapt, savuram un pahar bun de vin de Porto când am auzit gălăgia. A trebuit să renunţ la sângele de pisică pentru că îmi dădea indigestie.

Gwendolyn fu luată prin surprindere de pâlpâirea orbitoare a unui chibrit.

Flacăra se stinse înainte să apuce să clipească, lăsând în urmă mirosul fumului de trabuc şi un punct strălucitor în întuneric.

— Deci sătenii te-au târât în sus pe stâncă pe o ploaie torenţială, te-au legat de parul ăla şi te-au lăsat să mori în mâinile mele, spuse el şi pufni. Şi mai au tupeul să mă numească pe mine „monstru”.

Gwendolyn îşi fixă privirea în zona în care ar fi trebuit să fie ochii lui, pentru a se uita direct la el.

— Nu văd cum ai putea să îi condamni, când nu au făcut decât să răspundă cererilor tale pline de lăcomie.

Un nor de fum pluti din întuneric, drept reacţie.

— Eu am cerut o bucată de vânat şi o carafă cu whisky, nu o femeie.

— Dar asta nu e tot ce ai cerut, nu-i aşa? întrebă ea încet.

Tăcerea lui bruscă o avertiză să continue cu grijă.

— De ce le iei apărarea, când lor le pasă atât de puţin de tine, încât sunt în stare să te alunge de parcă nu ai fi cu nimic mai importantă decât un sac de gunoi?

— Pentru că ei sunt proşti, lipsiţi de educaţie şi au fost induşi în eroare, dar tu nu eşti nimic altceva decât un tâlhar meschin, care se foloseşte de superstiţii prosteşti şi terorizează oameni nevinovaţi!

Vârful strălucitor al trabucului dispăru, de parcă l-ar fi tăiat într-o criză de furie.

— Poate că sunt ignoranţi. Dar sunt departe de-a fi nevinovaţi. Au mai mult sânge pe mâini decât mine.

Până în acel moment, Gwendolyn ar fi putut să jure că acela care o capturase era englez, dar un „r” slab se strecură printre vorbele sale, odată cu pasiunea din glas, ca lumina lunii care cădea peste iarba sălbatică.

— Cine eşti? şopti ea din nou.

— Poate că eu ar trebui să fiu cel care să pună această întrebare, sugeră el pe un ton şi mai sacadat ca înainte. Cum ar trebui să te strig?

Frustrarea îi dădu curaj.

— Refuzi să îmi spui cine eşti, dar eu nu duc lipsă de nume pe care să te strig.

— Adică laş? Tâlhar? Şarlatan? propuse el.

— Ticălos. Bandit. Escroc, adăugă ea.

— Haide, încercă el să o convingă. M-aş fi aşteptat la mai multă imaginaţie de la limba aia ascuţită a ta.

Gwendolyn îşi muşcă buza de jos, tentată să dezlănţuie un şir de blesteme care ar fi făcut-o pe Izzy să roşească.

— Numele meu este Gwendolyn. Gwendolyn Wilder.

Trase repede aer în piept când o pală de vânt străbătu încăperea şi stinse toate lumânările. La început, crezu că el plecase şi o abandonase în întuneric, dar în clipa următoare era acolo, înconjurând-o din toate părţile fără să o atingă măcar o dată. Ea îi simţi mirosul… izul de lemn de santal şi mirodenii, pe cât de masculin, pe atât de ameţitor. În acel moment, Gwendolyn ştiu exact unde se afla.

În bârlogul lui. În camera lui. În patul lui.

— De ce tu? Şoaptele lui răsunară pe un ton urgent. De ce te-au ales pe tine?

Pentru urechile lui Gwendolyn, cuvintele lui aveau intenţionat o aluzie plină de cruzime. „De ce nu au ales pe cineva mai drăguţ? Pe cineva mai slab? Pe cineva ca Glynnis sau Nessa, sau chiar Kitty?”

Închise ochii, mulţumită că nu îi putea vedea obrajii arzând.

— M-au ales pe mine deoarece, în Ballybliss, fecioarele sunt chiar mai neobişnuite decât un dragon.

Mâna lui îi mângâie părul umed, iar tandreţea înşelătoare a gestului îi aminti fără cuvinte că poate fi mai periculos să se afle la mila unui bărbat decât a unui monstru.

— O mie de lire. Ăsta este preţul pe care îl pun pe inocenţă zilele-astea?

El nu mai aşteptă un răspuns pe care ea nu îl avea. Urmă altă pală de vânt, apoi şi mai mult întuneric. Dar de data asta, Gwendolyn ştiu cu absolută certitudine că el plecase.

Îşi îmbrăţişă genunchii ridicaţi la piept şi privi în sus către picturile murale pe care nu le mai putea vedea, simţindu-se mai singură ca niciodată.

Dragonul nu avusese niciodată o slăbiciune pentru fecioare.

Poate că trupul lor era delicios de fraged, dar pentru a le intra în graţii era nevoie de prea mult farmec şi răbdare, două calităţi pe care nu prea le mai avea de ceva timp.

Pe măsură ce urma drumul şerpuitor până în adâncurile castelului, călcând peste pietre sparte şi pete de sânge străvechi fără să clipească, îşi blestemă ghinionul. Nu intenţionase niciodată ca farsa lui elaborată să ademenească o femeie în bârlogul lui. Mai ales nu o femeie capabilă să-l scoată din minţi, ca aceea care nu îl lăsa să doarmă.

Când o întinsese pe aşternuturile mototolite ale patului, desfăcuse pelerina şi începuse să îi dea jos pânza udă de pe pielea rece ca gheaţa, se gândise numai să o încălzească. Dar pe măsură ce dezgolea fiecare centimetru de piele albă ca zăpada, detaşarea, care de obicei îl servise atât de bine, îl părăsise. Propriul trup îi fusese cuprins de o fierbinţeală primară care mocnea jos în pântecul lui, şi care îl făcuse să ardă de nevoia de-a o atinge. Fusese suficient de torturat când ochii i se opriseră pe rotunjimile generoase ale sânilor ei, dar când se surprinsese încercând să zărească peticul de păr moale şi blond pe care ştia că avea să îl găsească între coapsele ei, smulsese cu putere cearceaful şi îi acoperise trupul.

În timp ce rămăsese de veghe la lumina lumânărilor, aşteptând să-şi recapete cunoştinţa, avusese destul de mult timp să se întrebe dacă devenise atât de monstruos încât să fie tentat să ia cu forţa o femeie leşinată.

Mări pasul şi îşi aranjă o şuviţă de păr umed care îi căzuse în ochi.

Altfel, nu era ca şi cum prizoniera lui ar fi fost o inconştientă. După cum îl avertizase în curte, ea era cea mai conştientă dintre fiinţe… o adeptă a ştiinţei şi gândirii raţionale care devora publicaţiile Societăţii Regale de îmbunătăţire a Cunoaşterii Naturii prin Experiment. Ea nu

credea în dragoni şi nu credea în el.

Ar fi putut foarte bine să spună chiar el insulta aceea, pentru că nici el nu avea încredere în propria persoană.

Dacă se aşteptase ca ochii ei mari şi albaştri să se umple de lacrimi în timp ce pleda pentru libertatea şi viaţa ei, fusese dezamăgit. Fata chiar îndrăznise să îl dojenească pentru că fusese lacom. Probabil că dacă ar mai fi avut conştiinţă, ar fi reuşit să îl facă să-i fie ruşine.

Clătina din cap gândindu-se la îndrăzneala ei, când ocoli colţul şi descoperi că nu mai avea şanse prea mari să îşi usuce hainele ude pentru că fotoliul lui confortabil, focul din vatră şi sticla lui de vin de Porto fuseseră rechiziţionate în lipsa lui.

Încăperea de sub pământ servise odinioară ca anticameră la temniţa castelului şi adăpost pentru gărzile sale. Topoare ruginite, săbii cu două tăişuri şi săbii cu tăişul lat decorau pereţii reci şi umezi de piatră, dând încăperii tot farmecul primitor al unei camere medievale de tortură. Dar atmosfera sumbră nu părea să îl deranjeze pe bărbatul care stătea relaxat în fotoliul Dragonului, cu picioarele descălţate întinse spre focul care trosnea în vatra de piatră. Îşi schimbase pelerina umedă cu un tartan cu roşu şi negru. O tichie elegantă, decorată cu o cocardă cu pene albe, îi cădea pe frunte, asortându-se perfect cu cimpoiul rezemat de genunchi.

Dragonul înaintă până la vatră şi primi o privire somnoroasă de la „micuţul” pufos şi gri care se încălzea pe pietrele din faţa focului. Îl luase pe Toby în speranţa că uriaşul motan îşi va aduce contribuţia la diminuarea populaţiei de şoareci din castel. Dar se părea că Toby şi şoarecii ajunseseră la un fel de înţelegere ca între gentlemani. Şoarecii aveau să se înmulţească în continuare, iar Toby avea să doarmă douăzeci şi trei de ore pe zi.

Dragonul nu-şi dădu seama cât de obosit era până când nu avu unde să se aşeze. Se roti de jur împrejur, ignorând întrebarea nerostită din ochii prietenului său.

— Dacă o să continui să mărşăluieşti pe parapete behăind din cimpoiul ăla, Tupper, vom fi descoperiţi cu siguranţă.

— Din contră, răspunse Tupper ridicând paharul cu vin într-un toast plin de vanitate. Sunt un cântăreţ destul de bun. Nu behăi deloc. Iar toţi sătenii cred că sunt o fantomă.

Dragonul mişcă din cap.

— Nu pot să înţeleg de ce eşti atât de îndrăgostit de ţara asta blestemată şi de toate marafeturile ei ridicole.

— Ce nu-i de iubit? exclamă Tupper şi accentul fals pe care îl adoptase încă de când ajunseseră în Highlands devenise mai sesizabil cu fiecare cuvânt. Munţii învăluiţi în ceaţă? Luminiţele strălucitoare care se văd prin văi? Farmecul bizar al acestui popor?

— Ceaţa? Frigul? Umezeala? ripostă Dragonul, apropiindu-se cu

spatele de foc.

Tupper îi aruncă o privire vicleană, care nu se potrivea deloc cu înfăţişarea lui angelică.

— Aşa-i, dar cu o drăguţă frumoasă care să-ţi încălzească patul, până şi frigul şi umezeala pot deveni suportabile.

— Dacă te referi la „drăguţa frumoasă” pe care tocmai am lăsat-o în patul meu, pot să te asigur că frigul şi umezeala ar fi companioni mai buni, într-o noapte singuratică, decât dispreţul glacial afişat de ea.

Dintr-odată interesat, Tupper se apleacă înainte în scaun şi renunţă la accent din milă faţă de prietenul lui.

— Şi ce crimă groaznică a comis fătuca asta ca să merite să fie aruncată în ghearele unuia de teapa ta?

Dragonul se prăbuşi cu greutate pe marginea vetrei, ignorând mârâiala de protest a lui Toby.

— Nu a făcut nimic. E nevinovată.

Tupper fornăi.

— Poate după părerea ei, dar nu şi în ochii sătenilor. Deci ce este? O criminală? O hoaţă? O sclipire plină de speranţă îi lumină ochii căprui. O târfă?

— De-aş fi atât de norocos. Cel puţin, cu o târfă, aş şti ce să fac. Dar e mult mai rău de-atât. Sătenii cu vrut să o ofere drept sacrificiu. Dragonul simţea cum i se încleştează maxilarul în timp ce se străduia să rostească un cuvânt pe care nu prea avusese ocazia să îl folosească în relaţiile lui cu sexul frumos. Sacrificarea unei virgine.

Tupper se holbă la el pentru un moment, înainte să-şi dea capul pe spate şi să râdă în hohote.

— O virgină? Ţi-au oferit o virgină? O, asta e nemaipomenit!

— Nu chiar. Se pare că sătenii cred că ea face cât o mie de lire.

Tupper deveni dintr-odată serios.

— Eu am încercat să-ţi spun că era prea devreme să joci cartea aia. Ar fi trebuit să le laşi timp să se agite din pricina cererii tale. Timp destul cât să înceapă să-şi arunce ocheade şi să se întrebe care dintre ei ar putea avea îngropată în pivniţă comoara aia furată. Oftă plin de reproş şi zburli penele care atârnau pe pălărie. Dar cine sunt eu, Theodore Tuppingham, fiul muncitor al unui viconte lipsit de importanţă, ca să îl contrazic pe cel care s-a uitat cu ochii lui pe ţeava tunurilor care scuipau foc în Louisburg? Un om pe care Coroana l-a făcut cavaler pentru fapte de vitejie şi pentru că a adunat o mică avere folosindu-şi doar mintea ascuţită şi totala lipsă de grijă pentru propria viaţă? Eu provin dintr-o lungă descendenţă de laşi plângăcioşi. Tot ce trebuie să fac pentru a-mi moşteni titlul este să trăiesc mai mult decât tatăl meu, bolnav de gută şi având palpitaţii la inimă.

Pentru că Tupper îşi mişca paharul şi împrăştia vin pe lespezile de piatră, Dragonul i-l smulse din mână.

— N-ar trebui să bei vin de Porto, ştii? Te face să vorbeşti verzi şi uscate.

— Iar pe tine te face să cazi în melancolie, replică Tupper recuperându-şi paharul şi golindu-i conţinutul.

Dragonul îşi afundă degetele în coama bogată a lui Toby. O pisică mai prietenoasă ar fi început să toarcă, dar mustăţile lui Toby se strâmbară într-un rânjet regal.

— Am ajuns într-o fundătură, Tup. Ce-o să ne facem cu ea?

Tupper se aşeză la loc pe scaun.

— Ţi-a văzut faţa?

— Sigur că nu. Poate că sunt complet nebun, dar nu sunt idiot.

— Atunci poate să nu e prea târziu pentru mine să mă deghizez ca unul dintre acei ţărani sălbatici şi să o duc înapoi în sat.

— Şi apoi ce? Să o laşi în piaţă cu un bilet prins de rochie, pe care să scrie „Mulţumesc mult pentru delicioasa virgină, dar aş prefera o târfă bună şi gustoasă”? pufni el.

— Pe ei i-ai putea păcăli cu un asemenea şiretlic, dar e prea târziu s-o mai păcălim pe ea. Deja crede că nu sunt nimic altceva decât un şarlatan lacom, pornit să-i jupoaie pe săteni de toate bunurile lor.

— Nu ai putea s-o ameninţi cu mânia ta crâncenă dacă îndrăzneşte să te dea în vileag? Tupper pocni din degete. Cum rămâne cu zvonul meu legat de dragonul-care-se-transformă-după-voie-în-om? Eram mândru de ăsta în mod special.

— Şi ar fi putut funcţiona dacă ei mi-ar fi oferit o fătucă fără minte, speriată de propria umbră. Clătină din cap, iar exasperarea lui căpătă o tentă reticentă de admiraţie. Aceasta nu va fi atât de uşor de păcălit. Dacă o lăsăm să plece, va aduce tot satul pe capul nostru. Iar eu nu sunt pregătit pentru asta. Nu încă. După ce se ridică pentru a se plimba prin odaie, Toby îşi întinse trupul de tot, ocupând fiecare centimetru din zona vetrei pe care şezuse Dragonul. Se pare că nu am altă variantă decât să adaug răpirea la lista mea din ce în ce mai mare de păcate.

— Deci intenţionezi să o păstrezi?

— Pentru moment. Dar ea nu trebuie să îmi vadă niciodată faţa.

Tupper ridică paharul la buze înainte să îşi aducă aminte că este gol.

— Şi dacă te vede?

Dragonul îşi privi prietenul, iar buzele i se strâmbară într-un zâmbet amar.

— Atunci va descoperi să există lucruri mai întunecate decât dragonii. Trebuie să-ţi aminteşti, Tup… Sătenii doar cred despre tine că eşti o fantomă. Eu chiar sunt una.

Capitolul 5

Când se trezi a doua zi, Gwendolyn era şi mânioasă, şi înfometată… o combinaţie periculoasă când era în cele mai bune toane, ceea ce categoric nu se întâmpla în momentul de faţă. Se zvârcolise toată noaptea gândindu-se la modul samavolnic în care se purtase milord Dragonul cu ea, şi nu o ajutase deloc faptul că, de câte ori se trezise, îi simţise mirosul în nas.

Se ridică, uşurată că nu se mai afla înconjurată de întuneric. O rază subţire de lumină se strecura prin grilajul rotund de fier prins sus pe perete. Noaptea trecută, toate simţurile ei fuseseră învăluite de cel care o capturase şi nu băgase de seamă sunetul valurilor lovind stâncile undeva jos, în depărtare. Acum îşi dădu seama că probabil o dusese într-unul dintre turnurile castelului care dădeau înspre mare, un turn care scăpase din bătaia tunurilor englezeşti cu mulţi ani în urmă.

Se dădu jos din pat, înfăşurând cearceaful de mătase în jurul ei ca şi cum ar fi fost unul dintre veşmintele romane ce le acoperea pe semizeiţele de pe tavan. Rochia ei din pânză zăcea într-un morman umed pe podea. Gwendolyn clătină din cap. Bănuia că ar fi fost prea mult să se aştepte ca Dragonul să atârne rochia undeva, ca să se poată usca.

În timp ce dădea ocol încăperii, trăgând cearceaful în urma ei, o cascadă de picăţele de praf se ridică în aer, gâdilându-i nasul, îi deveni foarte clar faptul că patul extravagant, aşternuturile de satin şi lumânările de ceară din candelabru erau o oază de lux într-un deşert de neglijenţă şi delăsare. Un zâmbet superior i se ivi pe buze. Poate că milord Dragonul avea o inimă de bestie, dar categoric aprecia confortul specific oamenilor.

Pereţii camerei erau acoperiţi cu lambriuri decolorate şi vopsea albă decojită.

Îşi vârî nasul în spatele unei draperii mâncate de molii şi descoperi un closet străvechi. Orice idei ar fi avut să scape în jos pe deschizătură fură alungate după ce aruncă înăuntru o bucăţică dezlipită de tencuială şi îşi dădu seama că gaura era atât de adâncă, încât nu reuşi să audă nici măcar ecoul aterizării. Cel puţin avea să fie scutită de umilinţa de a-i cere Dragonului să-i golească oala de noapte. Deşi, se gândi ea cu un zâmbet răutăcios, poate că merita să îşi sacrifice demnitatea numai pentru a o insulta pe-a lui.

În colţ atârna o colivie de lemn decorată cu pânze de păianjen, iar ocupanţii ei zburaseră de mult… sau cel puţin aşa crezuse Gwendolyn până când se ridică pe vârfurile picioarelor ca să tragă cu ochiul prin zăbrelele coliviei şi văzu oasele mititele îngrămădite pe fundul de lemn.

Se îndepărtă de colivie cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Fragilul cadavru avea un aer atât de trist, de fiinţă trădată. Odinioară, aparţinuse unei creaturi vesele şi ciripitoare care avusese încredere că se va întoarce cineva ca să o asculte cântând, ca să îi cureţe colivia… ca să o hrănească.

Gwendolyn se întoarse împrejur, descoperind dintr-odată ce lipsea din cameră.

O uşă.

Se plimbă de-a lungul pereţilor, tentată să lovească în ei aşa cum probabil lovise şi nefericita pasăre cu aripile în zăbrelele coliviei sale, când îşi dăduse seama că nu se mai întorcea nimeni, niciodată. Aproape că-i venea să creadă că Dragonul aruncase vreo magie neagră asupra ei. Vreo vrajă diabolică ce i-ar putea permite să vină şi să plece după cum dorea, dar care avea să o ţină prizoniera lui pentru totdeauna.

Se rezemă de perete, ruşinată de groaza care pusese stăpânire pe ea. Ce avea locul acesta? Nu mai era castelul fermecat pe care îl crezuse odinioară, dar cu toate astea încă mai avea puterea de a-i trezi toate fanteziile din copilărie, fantezii pe care le înăbuşise în anii pe care îi petrecuse având grijă de tatăl ei. Se simţi chiar şi mai ruşinată când îşi dădu seama că era prima dată când se gândise la tatăl ei, din noaptea trecută.

Singura ei speranţă pentru el era faptul să avea deseori pierderi de memorie. Dacă mintea lui bolnavă hotăra să se piardă în trecut, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, poate că nici nu îi va simţi lipsa.

Gândul acesta nu o făcu se să simtă atât de bine pe cât sperase.

Îşi îndreptă spatele. Soluţia la dilema ei era în realitate destul de simplă. Unul dintre panelurile de lemn trebuia să fie o uşă.

Începu din nou să se plimbe de-a lungul pereţilor, de data asta folosindu-şi degetele şi încercând să desprindă fiecare panou. Curând se trezi înapoi de unde plecase, fără să fi auzit nici măcar vreun scârţâit care să-i dea speranţe. Dragonul ar fi putut foarte bine să o prindă în lanţuri de unul dintre pereţii din temniţa castelului.

— La naiba! blestemă ea şi căzu peste un panou în timp ce stomacul îi ghiorăia de frustrare.

Un sunet îndepărtat de muzică îi ajunse la ureche. Gwendolyn înclină din cap, recunoscând cuvintele şi melodia cântecelului familiar, dar nu şi vocea cântăreţului.

Ador părul blond al iubitei mele Jenny Claire
E cea mai drăguţă dintre femei.
Dar ca s-o farmec pe fătucă,
Trebuie să tăbăcesc cele trei

Ăăă… funduri ale fraţilor ei.

Gwendolyn făcu o grimasă. Cântecul nu numai că suna fals, dar mai era cântat şi cu un accent scoţian chiar mai prost decât cel al lui Moş Tavis, pe măsură ce se transforma într-un fluierat vesel,

Gwendolyn îşi lipi urechea mai întâi de un panel, apoi de altul, până când auzi sunetul unor paşi care se apropiau.

Strângând încă cearceaful cu o mână, se uită înnebunită în jur după o armă. Tot ce reuşi să găsească fu colivia. Mormăi o scuză către ocupantul ei fără viaţă, o smulse din lanţ, apoi se lipi de perete lângă panoul de lemn, ţinând colivia peste cap cu mâna liberă. Să vadă milord Dragonul cum îi place să fie prins în propria capcană!

Panoul făcu un zgomot, apoi se deschise înspre interior. Un bărbat se aplecă prin deschizătură. Fără să-şi lase timp să-şi piardă curajul, Gwendolyn lovi cu colivia în jos. În ceafa bărbatului

Acesta se prăbuşi la pământ.

— O, nu! strigă Gwendolyn, dar nu de regret, ci de groază, pentru că tava pe care o adusese căzuse la podea odată cu el, făcând să se împrăştie un coş cu pâinici şi un ulcior cu ciocolată aburindă.

Se năpusti să salveze una dintre pâinici înainte să ajungă sub pat, dar nu putu să împiedice cu nimic ciocolata să se scurgă pe scândurile podelei.

Suflă praful de pe pâinică şi îşi înfipse dinţii în crusta ei în timp ce îl analiza pe cel care o capturase. Acum, milord Dragonul nu mai arăta atât de fioros cu faţa la pământ, într-o băltoacă de ciocolată, nu-i aşa? Îl împinse cu piciorul, dar el nu se mişcă. Ştia că ar fi trebuit să profite de starea lui şi să fugă, dar la ea curiozitatea fusese întotdeauna mai puternică decât frica. Nu putea pleca din locul acesta fără să vadă chipul Dragonului măcar o dată.

Strângând cearceaful la piept, îngenunche şi îi împinse cu neîndemânare trupul fără vlagă. În timp ce se rotea pe spate, ea se retrase, înăbuşindu-şi un ţipăt.,

Panica fu rapid înlocuită de altă emoţie… una pe care îi luă o clipă s-o identifice.

Dezamăgire.

Acesta? Bărbatul acesta era bestia cumplită care terorizase satul? Acesta era bărbatul a cărui voce baritonală o făcuse să se înfioare? Acesta era bărbatul al cărui miros de lemn de santal şi mirodenii îi bântuise visele agitate?

Un fornăit scăpă printre buzele lui dezlipite, făcând să se mişte perii din mustaţa bine tăiată. Părul de pe cap era la fel de deschis la culoare şi deja începea să se rărească în creştetul capului.

Deşi purta un şal din tartan drapat peste unul din umerii hainei, obrajii lui grăsuni erau albi şi pătaţi cu tenta rumenă a unui englez

din născare. Pântecul generos împingea până la refuz nasturii de perle de la haina petrecută pe care o purta. Nasul era rotund, gura trasa o linie prietenoasă şi faţa avea categoric trăsături plăcute.

Gwendolyn se îndepărtă încet de el, certându-se pentru că fusese ridicolă.

La urma urmelor, la ce se aşteptase? La vreun şarlatan chipeş şi melancolic, cu zâmbet drăcesc şi ochi pătrunzători? La vreun prinţ întunecat care trăia sub un blestem teribil ce nu putea fi rupt decât de sărutul unei fecioare? Ar fi trebuit să se simtă uşurată că bestia nu se dovedise a fi decât un bărbat. Şi încă unul foarte normal.

Scuturând din cap, Gwendolyn înaintă cu spatele spre panoul deschis.

— Adio, milord Dragon, murmură ea. Pentru că mă îndoiesc că ne vom mai întâlni vreodată.

— Eu nu aş fi atât de sigur dacă aş fi în locul tău. O pereche de mâini calde o prinseră de umeri, pe la spate, mângâindu-i scobitura arcuită dintre clavicule. Din contră, draga mea, cred că am face bine să fim pregătiţi să ne bucurăm de compania celuilalt pentru ceva vreme de-acum înainte.

Capitolul 6

— Nu te întoarce, ordonă Dragonul cu autoritatea unui om care era obişnuit ca ordinele sale să fie ascultate.

Gwendolyn era tentată să îl sfideze, dar presiunea subtilă a degetelor sale o avertizase că era perfect capabil să îşi impună ordinele prin forţă, cu sau fără cooperarea ei.

Nu îi făcea plăcere perspectiva de a se încăiera cu el direct, mai ales în timp ce era îmbrăcată numai într-un cearceaf care avea tendinţa alarmantă de a-i aluneca în jos de pe corp.

Dintr-un amestec de impresii ameţitoare, se luptă să îşi formeze o imagine care să-l reprezinte. Avea mâini de aristocrat, cu degete subţiri, lungi şi unghii îngrijit tăiate. Partea din afară a palmelor era acoperită de păr negru. În timp ce îi simţea mirosul, acum amestecat cu ameţitorul iz de mosc al fumului de trabuc, îşi dădu seama cât de proastă fusese că îl confundase cu omul pe care îl lovise cu colivia. Simpla lui prezenţă îi făcea fiecare nerv din trup să tremure în faţa lui.

Celălalt bărbat se ridică, mormăind şi frecându-şi ceafa.

— Obrăznicătura aia mică m-a prins în ambuscadă, bolborosi el în timp ce îşi scoase o batistă din buzunarul de la piept şi o folosi pentru a-şi şterge ciocolata de pe obraji. Nu m-am aşteptat deloc la asta.

— Nimeni nu se prea aşteaptă la aşa ceva când vine vorba de o femeie, spuse Dragonul sec. Îl putea simţi cum se uita la măcelul care trebuia să fie micul ei dejun. Înţeleg că ei nu îi plac prea mult pâinicile cu ciocolată.

— Ei nu îi place prea mult să fie închisă ca o pasăre într-o colivie, replică Gwendolyn rămânând ţeapănă în speranţa deşartă că va uita că se află încă în braţele sale.

Râsetul lui uşor îi mângâie gâtul.

— Nu ar fi mai plăcut dacă te-ai gândi la tine ca la un animal de companie răsfăţat?

— Se ştie că până şi cele mai răsfăţate animale de companie au sfâşiat gâtul stăpânilor lor, dacă au fost tratate rău sau au fost private de atenţie.

— O să ţin cont de avertizarea ta, deşi te pot asigura că nu am intenţionat niciodată să te privez de atenţiile mele. Înainte ca Gwendolyn să poată înţelege pe deplin afirmaţia aceea mai degrabă îngrijorătoare, el mişcă din cap înspre tovarăşul său. Să fac eu prezentările, Tup, sau le faci tu?

Omul se ridică în picioare, scuturându-şi firimiturile de pâine şi aşchiile de colivie din genunchii pantalonilor înainte să facă o reverenţă sfioasă.

— Theodore Tuppingham, milady, cu umilinţă la dispoziţia

dumitale. Dar sper că îmi vei spune Tupper. Toţi prietenii mei aşa îmi zic.

Ochii lui aveau aceeaşi tentă sinceră de căprui ca aceia ai unui căţel spaniel cu care tatăl ei obişnuia să vâneze când ea era mică.

— Gwendolyn Wilder, răspunse ea aspru. Şi mă tem că nu prea pot să te consider prieten, *domnule Tuppingham,* atâta timp cât dumneata şi prietenul dumitale insistaţi să mă ţineţi prizonieră.

— Acum că am terminat cu amabilităţile… Dragonul întinse mâna. Tupper, eşarfa ta.

Tupper puse mâna pe bucata de pânză mototolită din jurul gâtului său cu o expresie uimită.

— Este strâmbă?

Dragonul oftă ca şi cum ar fi fost în suferinţă şi curentul de aer mişcă părul lui Gwendolyn.

— O! exclamă Tupper, scoţând cravata şi aşezând-o în palma Dragonului.

Când Gwendolyn înţelese ce voia să facă cu ea, începu să se lupte cu adevărat.

— Dacă insişti, şopti el în timp ce îi împăturea bucata de pânză peste ochi, o să-ţi leg mâinile. Şi asta ar putea să îţi îngreuneze puţin mai mult încercarea de-a ţine strâns cearceaful ăla!

Gwendolyn nu avu încotro şi cedă în faţa voinţei lui. Era destul de umilitor faptul că o văzuse fără haine; nu avea să îl lase să îşi facă jocul cu ea în faţa îmbujoratului domn Tuppingham.

Ar fi fost mai uşor să îl dispreţuiască dacă ar fi fost dur cu ea, dar el avu foarte mare grijă ca şuviţele de păr să nu îi rămână prinse în nodul legăturii. Cu toate astea, când o luă de mână şi o conduse spre pat, strânsoarea puternică o avertiză că răbdarea lui era pe terminate.

— Lasă-ne, Tupper. Aş vrea să vorbesc ceva cu domnişoara Wilder. Între patru ochi.

— Chiar nu ai niciun motiv să fii supărat pe ea, băiete, spuse Tupper. Dacă aş fi fost mai atent…

— Nu ai mai fi ajuns să porţi o colivie pe post de pălărie. Poţi să încetezi să te mai porţi precum o doică agitată, Tupper. Nu intenţionez deloc să o torturez sau să o iau cu forţa pe musafira noastră. Deocamdată, termină el pe un ton sumbru.

Zgomotul îngrozitor al panoului de lemn se auzi mult prea curând.

— Şezi, ordonă Dragonul când partea din spate a genunchilor lui Gwendolyn atinse marginea patului.

Gwendolyn se aşeză şi îşi ridică bărbia într-un gest de frondă vădită.

Sunetul cadenţat de cizme atingând podeaua îi dădu de înţeles că Dragonul începuse să se plimbe prin cameră.

— Sigur îţi dai seama, domnişoară Wilder, că sosirea ta neaşteptată

la castelul Weyrcraig este o mare nenorocire atât pentru mine, cât şi pentru tine. Dacă aş putea, te-aş lăsa să pleci. Eşti un element care îmi distrage atenţia, iar eu nu am nevoie şi nu îmi permit acest lucru.

— Atunci, de ce nu mă trimiţi acasă, pur şi simplu? Te asigur că acolo au nevoie de mine, spuse ea, sperând că încă mai era adevărat.

— Pentru că şi eu sunt un prizonier în situaţia asta, la fel ca şi tine. Refuz să te las să distrugi tot ce am realizat… se opri brusc, alungându-şi pasiunea din glas… în ultimele luni. Va trebui numai să rămâi musafira mea până când afacerile mele cu Ballybliss se vor încheia.

— „Musafira" ta? repetă Gwendolyn cu un râset care trăda neîncrederea. Îţi ţii mereu „musafirii" închişi într-o cameră fără uşi? Şi ce „afaceri" ar putea să aibă un om ca tine cu un sat mort din Highlands, locuit numai de cei care sunt prea săraci sau prea proşti ca să plece? Îi trecu un gând nou prin minte. E vorba de blestem? Tu şi domnul Tuppingham aţi auzit de blestem şi aţi hotărât că Ballybliss ar fi o ţintă uşoară pentru trucurile voastre?

Putea să îl audă cum îşi încetineşte paşii.

— Mi se pare că-mi amintesc vag de un blestem. Când se opri, îi veni uşor să şi-l imagineze lovindu-se cu un deget elegant peste gura aia insolentă. Ah, da, îmi amintesc acum. Se pare că însăşi căpetenia clanului a invocat blestemul asupra bunilor oameni din Ballybliss, cu limbă de moarte. Spune-mi, domnişoară Wilder, ce au făcut membrii clanului pentru a merita o soartă atât de îngrozitoare?

— Nu e vorba de ce au făcut, ci de ce nu au făcut. Gwendolyn îşi lăsă capul în jos. Căpetenia noastră era un simpatizant secret al prinţului Carol cel Frumos şi al cauzei sale. Când prinţul a avut nevoie de un loc unde să se ascundă, după ce a fost înfrânt la Culloden, familia MacCullough i-a oferit sanctuar în castelul Weyrcraig.

— Un impuls nobil şi nechibzuit.

Gwendolyn îşi ridică brusc capul.

— Nechibzuit? Eu nu prea cred. MacCullough era un visător… Un bărbat cu viziune care a îndrăznit să îşi imagineze o Scoţie eliberată de sub tirania Angliei, o Scoţie unită sub stindardul regelui său de drept.

— Dar pentru ce preţ, domnişoară Wilder? Până şi cele mai magnifice vise au obiceiul de a se transforma în scrum la lumina zilei.

Negarea plină de pasiune a lui Gwendolyn se sfârşi înainte de a fi rostită. Nu îşi putea apăra prea bine căpetenia cât timp era înmormântată în ruinele visurilor sale. Îşi plecă din nou capul, jucându-se cu o cută a cearceafului.

— Ducele de Cumberland a descoperit cumva ascunzătoarea prinţului. Carol a fugit în noapte, dar Cumberland era hotărât să o facă pe căpetenia noastră să plătească pentru faptul că trădase

Coroana. Aşa că el şi soldaţii lui au tras tunurile în sus pe deal şi au deschis focul asupra castelului.

— Şi presupun că acela a fost momentul în care clanul loial al lui MacCullough s-a grăbit să ia apărarea căpeteniei sale, cu tobele duduind şi cimpoaiele urlând prăpăd pentru fiecare englez care îndrăznea să ridice sabia împotriva lordului lor.

— Clanul nu a venit în apărarea lui, spuse ea încet. Familia MacCullough a fost forţată să reziste singură.

— Nu mă mir că i-a blestemat, spuse Dragonul cu un râset plin de cinism.

— Le era frică! strigă Gwendolyn. Fiecare bărbat, femeie şi copil din satul acela ştia că duşmanii lui Cumberland îl porecliseră Măcelarul. Auziseră cum îi omorâse pe răniţii din Culloden până când s-a înroşit pământul de sângele scoţienilor.

— Aşa că sătenii din Ballybliss s-au îngrămădit în cocioabele lor, în spatele uşilor ferecate. În timp ce căpetenia lor şi familia sa erau masacraţi.

Cumva, lipsa completă de emoţie din cuvintele sale făcea ca întâmplarea să fie şi mai condamnabilă.

— Totuşi credeau că fiorosul Cumberland îi va cruţa dacă nu interveneau.

— Şi i-a cruţat?

— Nu au fost omorâţi în paturile lor. Casele lor nu au fost făcute una cu pământul. Legătura ce-i acoperea ochii nu îi putea ascunde roşeaţa din obraji. Nevestele şi fiicele lor nu au fost siluite şi forţate să nască pruncii englezilor nouă luni mai târziu.

Dragonul începu să se plimbe din nou, iar tonul răguşit al vocii sale o ameţea.

— Dar puţinul aur pe care au reuşit să îl strângă a fost confiscat de Coroană în numele taxelor. Tot ce îi ţinuse împreună ca un clan a fost scos în afara legii… credinţa lor, tartanul, armele. Cei mai tineri şi mai puternici au fugit din Ballybliss, iar cei rămaşi în urmă şi-au petrecut următorii cincisprezece ani privind peste umăr, aşteptând prăpădul despre care li se spusese că se va pogorî din ceruri asupra lor, precum un înger al răzbunării, şi îi va distruge.

— Cum de ştii toate astea? şopti Gwendolyn.

— Poate că eu sunt acel înger, spuse el şi râse înainte ca ea să-şi dea seama dacă râdea de ea sau de el însuşi. Sau poate sunt numai un diavol oportunist care i-a cumpărat ceva de băut unui scoţian bătrân şi patetic, undeva într-o tavernă părăginită. Poate că el mi-a ciripit la ureche toate secretele din Ballybliss, inclusiv informaţia că cineva din satul tău ar putea deţine mii de lire pe care le-a câştigat când şi-a trădat căpetenia. Poate că mi-a spus chiar şi că emblema clanului MacCullough era dragonul care scuipă foc.

— Poate, fu de acord Gwendolyn, dorind cu disperare să îl creadă. La urma urmelor, nu-i om care să vorbească vrute şi nevrute mai mult decât un scoţian beat.

— Nu l-ai văzut niciodată pe Tupper după câteva pahare de vin de Porto.

— Nici nu mă interesează să-l văd. Iar acesta este unul dintre multele motive pentru care vreau să îmi dai drumul.

— Deci revenim la asta, aşa-i?

O imagine cu chipul tatălui ei, zbârcit de confuzie în timp ce se întreba de ce nu mai venise să îl îmbrace şi să îl hrănească cu terciul lui, trecu prin capul lui Gwendolyn.

— Cum rămâne cu cei din familia mea? Nu te interesează deloc sentimentele lor? Ai prefera să mă creadă moartă?

O notă dezarmantă de mânie se făcu simţită în vocea lui.

— Unde a fost scumpa ta familie când mulţimea aia de sălbatici a plecat cu tine?

Era în patul său, bine învelită şi cu o cărămidă caldă la picioare. Mulţumindu-i pentru sacrificiul ei nobil. Promiţându-i că îl va pune pe iubitul său să scrie cântece în onoarea ei. Jurând că nu o va uita niciodată. Gwendolyn înghiţi în sec, pentru că tăcerea fusese o condamnare suficientă.

— Exact cum credeam, spuse el. După cum văd eu lucrurile, eşti mai în siguranţă în mâinile mele decât cu ei.

Ei, asta era cea mai mare minciună pe care i-o spusese, se gândi Gwendolyn.

— Şi dacă ţi-aş promite că nu voi da în vileag micuţa ta şaradă?

Nu era pregătită pentru un şoc plăcut când simţi că îi prinde bărbia între degete.

— Ai minţi.

În timp ce el îi mângâia buza de jos cu degetul mare, îşi închise ochii pe sub legătură, încercând să nege efectul dezarmant pe care îl avea atingerea lui.

— Nu te-ai putea preface că mă crezi? şopti ea. Pot fi foarte convingătoare.

— Sunt sigur că poţi, murmură el. Dar eu nu am mai avut încredere în cineva de foarte multă vreme şi ceva îmi spune că aş fi un prost dacă aş începe cu tine. Se retrase, iar vocea îi deveni din nou formală. Dacă promiţi că nu îl vei mai lăsa inconştient, îl voi trimite pe Tupper sus cu alt mic dejun. Vei mai avea nevoie de ceva în timpul în care vei sta aici?

Gwendolyn sări în picioare. Îşi aruncă un colţ al cearceafului peste umăr şi îşi ridică bărbia în sus, în direcţia din care auzise ultimul lui comentariu.

— Voi avea nevoie de multe lucruri. Te sfătuiesc sincer să dublezi

cantitatea de mâncare. După cum vezi din aspectul meu, eu sunt o femeie cu un apetit considerabil şi mă aştept ca acesta să-mi fie satisfăcut.

El părea să se fi înecat cu ceva, pentru că răspunsul se auzi sufocat.

— Voi considera că este privilegiul meu. Sper doar că mă vei găsi apt pentru această sarcină.

— Şi cu siguranţă nu te aştepţi să-mi petrec restul zilelor de încarcerare îmbrăcată în această… această… zdreanţă. El nu trebuia să ştie că satinul rece se simţea ca un masaj divin pe pielea ei goală, comparativ cu lâna aspră pe care o purta de obicei.

— Categoric nu. O poţi da jos oricând vrei.

— Şi de asemenea voi avea nevoie de câteva distracţii care să îmi înveselească orele lungi. Eu prefer stimularea pe care mi-o oferă cărţile şi nu plictisitorul lucru de mână. Zeci de cărţi. Sunt cunoscută pentru că devorez două sau trei pe zi.

— A, deci ne întoarcem la apetitul tău considerabil.

Dacă nu l-ar fi crezut capabil să-i lege mâinile înainte să şi le ducă la faţă, Gwendolyn şi-ar fi smuls legătura de peste ochi numai pentru a avea satisfacţia de a-i arunca o privire plină de venin.

— Mai e ceva, domnişoară Wilder? întrebă el. Aş putea aranja să asculţi şi nişte muzică. Un cvartet de corzi, nişte muzicieni veniţi direct de la un spectacol cu un succes răsunător din grădinile Vauxhall, poate?

— Nu cred că voi mai avea nevoie de altceva, spuse şi aşteptă până îl auzi că se îndreaptă spre panoul de lemn. Deocamdată, adăugă pe un ton răutăcios.

Gwendolyn se lăsă să cadă pe pat, sperând să-şi păstreze un aer de demnitate regală, lucru care ar fi fost posibil dacă nu ar fi calculat greşit distanţa şi nu ar fi căzut pe podea, aterizând într-o băltoacă de ciocolată rece.

Râsul copios al bărbatului care o ţinea captivă răsună în cameră.

Gwendolyn îşi smulse furioasă legătura de la ochi, numai pentru a descoperi că Dragonul dispăruse.

La puţină vreme după aceea, Gwendolyn stătea rezemată la picioarele patului, ţinându-se de cearceaful ei umed şi uitându-se la panou când acesta se întredeschise.

Tupper îşi vârî capul în cameră ca o ţestoasă timidă.

— Dacă ai de gând să mă loveşti din nou peste cap, domnişoară, te deranjează dacă las mai întâi tava asta jos? Făina albă şi ciocolata elveţiană sunt destul de greu de găsit în acest colţ din Highlands.

— Eşti în siguranţă pentru moment, domnule Tuppingham.
Am rămas fără colivii.

— Asta-i o uşurare. Deşi, când am fost cotonogit, am uitat de

durerea de cap cu care m-am pricopsit după ce-am băut prea mult vin de Porto noaptea trecută.

În timp ce se duse să pună tava pe pat, la o distanţă considerabilă de ea, se priviră reciproc cu precauţie. Cu ochii lui de căţeluş şi cu părul nisipiu, lipit de cap, Gwendolyn presupuse că arăta destul de inofensiv. Dar nu-şi putea permite să uite că el era una dintre creaturile Diavolului.

— Înţeleg că stăpânul tău nu ni se va alătura.

Gwendolyn împinse una dintre pâinici, pretinzând că este indiferentă.

— O, el nu e stăpânul meu. E prietenul meu, replică Tupper, oferindu-i o ceaşcă delicată de porţelan.

Ea o luă, savurând aroma ciocolatei care se ridica din adâncimea ceştii. Prima sorbitură fu o pură plăcere.

— Nu pot să nu mă întreb cum de ai ajuns să întâlneşti aşa un… Trebui să scrâşnească din dinţi pentru a se abţine să aducă în discuţie originea celui care o ţinea captivă. Un om misterios.

Tupper chicoti.

— E o poveste lungă, iar strămătuşa mea, Taffy, spunea mereu că vorbesc prea mult. Nu aş vrea să te plictisesc.

— O, dar chiar te rog, imploră Gwendolyn, arătând spre camera goală. Ce altceva am de făcut?

Când îl văzu nehotărât, îi oferi o pâinică şi recunoscu sclipirea din ochii lui. El nu pierdu nicio clipă, se aşeză pe colţul opus al patului şi rupse o bucată moale de pâine. Gwendolyn luă şi ea o pâinică pentru a-şi arăta compasiunea şi pentru a-l face să aibă încredere în ea. Dacă spera să îl înfrângă pe Dragon în propriul lui bârlog, trebuia să îi afle atât punctele forte, cât şi slăbiciunile.

— Ne-am întâlnit într-unul din tripourile din Pall Mall, acum doi ani, mărturisi Tupper, oprindu-se din mestecat suficient cât să-şi şteargă câteva firimituri de pe vesta mototolită.

— Oare de ce nu mă mir? Gwendolyn îşi ascunse dulceaţa acidă a zâmbetului în spatele ceştii de ciocolată.

— Eu eram singur în camerele din spate, pregătindu-mă să mă împuşc în cap… La icnetul îngrozit al lui Gwendolyn, el se opri suficient de mult pentru a-i oferi un zâmbet încurajator. După cum spuneam, eu eram în camerele din spate, pregătindu-mă să mă împuşc în cap, când…

Făcu din nou o pauză şi rămase cu gura căscată. Gwendolyn se aplecă înainte, rugându-se să rostească odată numele care-i stătea pe limbă.

— … când *Dragonul* s-a năpustit înăuntru.

— Şi te-a oprit?

Tupper dădu din cap cu fermitate, vorbind cu gura plină.

— O, nu. El doar mi-a arătat că nu încărcasem bine pistolul şi că era foarte posibil să îmi arunc în aer şi piciorul, nu numai capul. Mi-a luat pistolul din mână, şi-a folosit propriul băţ pentru a curăţa arma, după care mi l-a înapoiat.

Gwendolyn lăsă să-i cadă mâna ce ţinea pâinea şi rămase cu gura căscată.

— Dacă era hotărât să te ajute atât de mult, de ce nu te-a împuşcat chiar el?

Tupper chicoti.

— Eu eram beat criţă la vremea aia şi cred că tocmai comportamentul lui realist a fost cel care m-a trezit din autocompătimirea în care căzusem. Vezi tu… marchizul de Dillingham tocmai mă ameninţase că-mi scoate toţi dinţii dacă nu aveam să plătesc. Era hotărât să mă ruineze. Scandalul l-ar fi omorât pe tatăl meu. Desigur, asta nu ar fi fost o tragedie atât de mare, de vreme ce bătrânul ţap încăpăţânat m-a considerat întotdeauna cea mai mare dezamăgire din viaţa lui, iar un titlu important nu mi-ar fi ajutat la nimic în timp ce putrezeam în închisoare pentru datorii.

Gwendolyn dădu din cap.

— Te rog, nu-mi spune că Dragonul ţi-a plătit datoriile de la joc.

— Nu chiar. Un zâmbet trist juca pe buzele lui Tupper. Dar l-a provocat pe marchiz la un joc de zaruri care a continuat până la răsăritul soarelui. Clătină din cap. Nu am văzut niciodată un bărbat în toată firea atât de aproape să izbucnească în lacrimi precum era marchizul, atunci când şi-a dat seama să nu avea nicio şansă să-şi recupereze pierderile. Şi te pot asigura că erau destul de consistente. În timp ce soarele începea să urce pe cer, noul meu prieten s-a întors şi mi-a înmânat toate câştigurile sale. Apoi eu i-am plătit datoria marchizului. Când şi-a dat seama ce făcuserăm, mi-a rupt carnetul de pariuri şi mi l-a aruncat în faţă, strigând că speră să mă înec cu el.

— Dragonul nu a păstrat nimic din câştig pentru el?

— Nici măcar un bănuţ.

Gwendolyn se opri din mestecat.

— Atunci de ce ar vrea un suflet atât de binevoitor să tâlhărească nişte săteni care nu au nimic în afară de zdrenţele de pe spinarea lor? Are nevoie de bani ca să-şi plătească propriile datorii la jocuri?

Tupper scoase un hohot de râs.

— Nu e cazul. Sunt unii care spun că este unul dintre cei mai bogaţi oameni din…

Îşi închise gura cu un clămpănit şi mustaţa începu să-i tremure în semn de vinovăţie; aproape că îi vedea faţa rotundă şi inocentă retrăgându-se înapoi în carapace. Sări în picioare şi începu să se retragă spre uşă.

— M-a avertizat în legătură cu tine. Mi-a spus că eşti de două ori

mai inteligentă decât mine şi că ar trebui să îmi ţin gura când sunt în preajma ta.

Gwendolyn se grăbi să se ridice şi ea, evitând în ultima clipă un dezastru când se împiedică de marginea cearceafului.

— Sigur nu mă poţi condamna, domnule Tuppingham, pentru faptul că încerc să aflu ceva despre bărbatul care mă ţine ostatică. Te rog, nu pleca, te implor!

Tupper scutură un deget în direcţia ei.

— M-a avertizat şi în legătură cu asta. Mi-a spus că dacă nu vei reuşi să mă păcăleşti, probabil vei încerca să mă vrăjeşti cu gropiţele şi cu gura aia frumoasă a ta.

Gwendolyn era obişnuită să fie ocărâtă pentru inteligenţa ei, dar nimeni nu o mai acuzase până atunci că e prea drăguţă sau fermecătoare.

— A spus el aşa ceva?

Tupper căută ceva în buzunarul hainei sale largi şi scoase o foaie, un toc, o sticluţă cu nisip şi o călimară cu cerneală.

— Mi-a spus să îţi las astea. Şi că ar trebui să faci o listă cu tot ce îţi trebuie.

Aruncă obiectele pe pat şi dispăru după panou, lăsând-o singură din nou.

Gwendolyn îl recunoscuse. Era acelaşi pergament scump pe care Dragonul îl folosea pentru cererile sale. Mângâie foaia gălbuie între degetul mare şi arătător, pierdută în gânduri.

În ciuda recentelor întâlniri dintre ei, ea nu se afla mai aproape de a ghici adevărata fire a Dragonului decât era noaptea trecută. Dacă şi-ar fi putut aminti ce văzuse în curte… Dar amintirea continua să îi scape, lăsând-o cu nimic în afară de adevărurile care se băteau cap în cap, pe care le aflase între timp. El era un parior care renunţase la propriile câştiguri, un ticălos care avusese foarte mare grijă să nu o tragă de păr, un tâlhar care o avea complet la mila lui, dar cu toate astea nu făcuse nicio încercare de a-i răpi inocenţa.

Se afundă în aşternuturi şi îşi trecu degetul peste buza de jos, fel cum făcuse mai devreme Dragonul. Ce era în neregulă cu ea, pentru numele lui Dumnezeu? Începea să se simtă la fel de netoată ca Nessa. În loc să fie indignată de impertinenţa lui, ea tânjea după o oglindă, pentru prima dată în viaţa ei.

Îşi alungă din cap o asemenea dorinţă ridicolă, scoase capacul călimării, umezi vârful tocului în ea şi începu să scrijelească pe hârtie. Dacă Dragonul intenţiona să o ţină prizonieră, atunci o să aibă grijă să îl facă să plătească scump pentru plăcerea de-a o avea alături.

Capitolul 7

Ţipătul unei femei sfâşie liniştea de pe străzile pustii din Ballybliss. Când sătenii se revărsară afară din casele lor în cămăşi de noapte, o găsiră pe Kitty Wilder stând în lumina nopţii la intrarea în sat, cu mâna la piept de parcă săgeata care rămăsese înfiptă în trunchiul stejarului străvechi i-ar fi străpuns inima.

Trei flăcăi aproape că se împiedicară în fuga lor ca să o aline, dar surorile ei ajunseră primele la ea. În timp ce Glynnis şi Nessa o luară pe tânăra care tremura în braţele lor, cotcodăcind ca nişte găini, Ailbert se întinse şi, cu o faţă mohorâtă, scoase săgeata din trunchiul aspru de copac. Un murmur şuşotit străbătu mulţimea. Nu mai era nevoie ca fierarul să le spună că hârtia sidefie care se unduia prinsă cu săgeata nu era un semn de predare.

În ultimele douăzeci şi patru de ore, castelul Weyrcraig nu le oferise nimic în afară de o linişte sinistră. Deşi mulţi îşi exprimaseră speranţa că blestemul fusese rupt şi că Dragonul plecase pentru a hărţui vreun alt sat nenorocit, niciunul nu îndrăznise să dea glas temerii lor secrete că, într-un fel, tocmai depăşiseră fostele lor nelegiuiri cu un păcat mai întunecat şi chiar şi mai condamnabil. Un soare cald de primăvară şterse toate urmele furtunii din noaptea trecută, făcând ca nebunia care pusese stăpânire pe ei în drumul spre castel să pară mai mult un coşmar decât realitate.

Dar consecinţele acelei nebunii nu mai puteau fi negate… Gwendolyn Wilder nu mai era, iar sărmanul şi nebunul ei tată avea să petreacă tot restul zilelor sale aşteptând în zadar să audă zgomotul familiar al paşilor ei.

Strângând hârtia în pumn, Ailbert conduse oamenii într-o defilare mohorâtă pe străzile înguste ale satului, acompaniat de plânsul în hohote al lui Kitty Wilder. Merse până la veranda singurei case din Ballybliss care ţinea de Coroana engleză şi începu să lovească în uşă.

După câteva minute, uşa se deschise brusc şi îi inundă lumina aurie a unei lămpi cu gaz.

— D… D… Doamne sfinte, omule, ce s-a întâmplat? se bâlbâi reverendul Throckmorton cu boneta de noapte pusă pe dos şi ochelarii cu rame de metal atârnându-i strâmb pe o ureche. S-a pogorât Mântuitorul a doua oară?

Ailbert nu vorbi. Pur şi simplu împinse bucata de hârtie sub nasul omului.

Reverendul o dădu la o parte.

— Şi ce este asta? Alt mesaj de la bestia aia de Dragon a voastră? Clătină din cap. Eu mă străduiesc să fiu un om răbdător, să ştiţi, dar tocmai m-am întors dintr-o călătorie istovitoare şi nu am timp pentru

astfel de prostii păgâne. De ce nu vă duceţi să o treziţi pe scumpa, draga fată Wilder, şi să mă lăsaţi pe mine să dorm cum se cuvine?

Tocmai voia să le închidă uşa în nas, când Ailbert îşi vârî piciorul între uşă şi toc.

— Am fi foarte recunoscători dacă ne-ai citi matale ce scrie. Atât de recunoscători, că nici nu ne-ar trece prin minte să facem fărâme lampa pe care o ţii în mână şi să-ţi ardem casa din temelii.

Reverendul icni de indignare, apoi luă pergamentul din mâinile lui Ailbert. În timp ce sătenii se îmbulzeau mai aproape ca să audă cuvintele, el îşi aranjă ochelarii şi exclamă nemulţumit în barbă.

— Fantasme care cântă la cimpoi. Dragoni care vă ard câmpurile cu răsuflarea lor de foc. Spiriduşi cu urechi ascuţite care vă fură copilaşii şi vi-i lasă pe-ai lor. E oare de mirare de ce aţi fost o ţintă atât de uşoară pentru papişti?

— Nu am venit aici pentru o predică, bătrâne, mârâi Ross, sprijinindu-se de umărul tatălui său.

Cu un pufnet ofensat, Throckmorton începu să citească.

— „Oameni buni din Ballybliss", rosti reverendul şi vru să se întrerupă, apoi se gândi mai bine şi continuă: „Deşi mi-aţi mai pus la încercare răbdarea şi până acum, m-am hotărât să vă las două săptămâni la dispoziţie ca să-mi daţi cele o mie de lire pe care le-am cerut."

Rostirea acestor cuvinte fu întâmpinată de alte icnete şi mormăieli. Până şi reverendul părea uimit.

— O mie de lire? Nu atât a fost recompensa pe care a plătit-o Coroana pentru viaţa acelui trădător de MacCullough ?

— Acela nu a fost decât un zvon răutăcios, bodogăni Ailbert. Nimeni din satul ăsta nu a văzut vreodată atâta aur.

Throckmorton îşi întoarse privirea cu înţelepciune spre hârtie.

— Până atunci, voi avea nevoie de următoarele: cinci duzini de ouă, o jumătate de duzină de roţi de brânză, zece fripturi şi plăcinte cu rinichi, trei duzini de biscuiţi, douăsprezece pâini crocante, două kilograme de efegrin afumat, o plasă de ceapă, un sac de ovăz, şapte napi, douăzeci şi cinci de mere, două duzini de prăjituri din ovăz, o bucată de vânat de baltă, un kilogram şi jumătate de carne de oaie proaspătă, trei duzini de cartofi, o căpăţână de varză, paisprezece…

Când Throckmorton continuă să citească mai departe, fără să facă măcar o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, Ailbert rămase cu gura căscată. Smulse hârtia din mâinile preotului şi o cercetă de la dreapta la stânga. Nu trebuia să ştie să citească pentru a-şi da seama că era acoperită din margine în margine pe ambele părţi cu acelaşi scris elegant şi neglijent.

— E şi un post-scriptum, observă reverendul, ridicând lampa pentru a se chiori pe spatele hârtiei. Deşi darul vostru recent a fost mult mai

delicios decât anticipasem, citi el, ar trebui să vă avertizez că orice alte daruri necerute vă vor costa nu numai o mie de lire, dar şi vieţile voastre mizerabile.

Ross îşi odihni bărbia pe umărul tatălui lui, cu o expresie dezamăgită.

— Îţi vine să crezi că are tupeul să ne ceară toate alea? Ai crede c-ar avea stomacul plin după ce a mâncat-o pe fătuca Wilder.

Baba Hay scutură din coama cenuşie.

— Poate că numa' i-a stârnit pofta. Sărmanu' meu Gavin era aşa. Cu cât mânca mai mult, cu atât voia mai mult. Oftă. Preotul a jurat că inima a fo' cea care i-a cedat la final, dar eu am crezut mereu că a fo' ultima gură din haggisul pe care i-l pregătisem.

Privirea îngrozită a reverendului Throckmorton trecu peste cercul de feţe sumbre.

— Dumnezeule din ceruri, şopti el, ce-aţi făcut?

Kitty Wilder se smulse din braţele surorilor ei, cu faţa pătată de urmele murdare ale lacrimilor.

— Au dat-o de mâncare Dragonului ăla bătrân şi groaznic pe sărmana mea soră, asta au făcut! Şi ar trebui să le fie ruşine!

— Taci, fetiţo, fredonă Nessa, trăgând-o înapoi. Gwennie s-a sacrificat pentru noi toţi şi a fost mai mult decât bucuroasă să facă acest lucru!

Reverendul clipi din ochii lui înroşiţi, nevenindu-i să creadă.

— Aţi dat-o pe sărmana copilă Dragonului ăsta al vostru? Vai, şi era singura dintre voi care avea un pic de minte!

— Continuă să vorbeşti aşa, izbucni Ailbert, şi o să cred că Dragonului i-ar plăcea un prezbiterian grăsun şi suculent.

— E un pic cam sfrijit, observă Ross întinzându-se înainte până când trupul lui aruncă o umbră malefică asupra verandei, dar i-am putea cere oricând Babei Hay să îl ia acasă şi să-l îngraşe un pic cu haggisul ei.

Fără avertizare, bunul reverend sări înapoi şi le trânti uşa în faţă.

Ailbert se întoarse şi blestemă violent.

— Aş vrea să-i frâng gâtul berbecului ăluia care ne-a convins să încercăm să rupem blestemul ăla afurisit. Exact în acel moment îl observă pe Moş Tavis la marginea mulţimii, încercând să plece pe vârful picioarelor. Şi ia uitaţi-l acolo!

Îi făcu semn fiului său mai mic. Lachlan îl prinse pe bătrân de ceafă. În cămaşa de noapte care se umfla în jurul lui ca un giulgiu, Moş Tavis arăta mai mult decât de obicei ca un cadavru în descompunere.

— A fost numai o sugestie, spuse Moş Tavis pe un ton linguşitor, în timp ce Lachlan îl târa înspre verandă. Nu am vrut să fac rău nimănui cu asta.

— Eu zic să-l batem cu pietre! strigă Ross.
Ailbert clătină din cap.
— Nu mai are rost să facem asta acum. Răul a fost deja făcut.
Lachlan îl lăsă jos pe Tavis, care respiră uşurat, în timp ce Ross clătina din cap dezgustat.
— Dar ce naiba să facem acum? întrebă Marsali, strângându-şi la piept fetiţa.
Ailbert se încruntă în jos la hârtia din mâna lui, iar faţa îi era şi mai mohorâtă decât înainte.
— Începeţi să adunaţi ouă şi să mulgeţi vacile. Avem un dragon de hrănit.

A doua zi de captivitate a lui Gwendolyn începu cu o zdruncinătură şi o înjurătură înăbuşită.
Se ridică în şezut, dându-şi părul ciufulit din ochi exact la timp pentru a vedea cum panoul se închidea în spatele cuiva. Primul ei instinct fu să arunce cu ceva în el, dar pe măsură ce ochii începură să se adapteze la strălucirea sidefie a zorilor care se infiltra prin fereastra cu zăbrele, furia ei se topi, transformându-se în uimire.
Aproape că aruncă deoparte cearceaful înainte să-şi amintească faptul că o astfel de mişcare ar lăsa-o la fel de goală şi de îmbujorată ca în ziua în care se născuse. Legând mătasea mototolită şi pătată de ciocolată în jurul ei cu un nod stângaci, se dădu jos din pat şi observă încăperea, nevenindu-i să creadă.
În timp ce dormise, cineva se strecurase în turnul ei şi îi transformase închisoarea într-un colţişor demn de o prinţesă. Presupuse că nu ar fi trebuit să fie surprinsă de faptul că milord Dragonul avea un clan ambiţios de spiriduşi la dispoziţia sa. Se miră că lipăitul picioruşelor lor păroase nu o trezise.
Rătăci prin încăpere, atingând absentă câte un obiect. Lipită de peretele de sub fereastră, se afla o masă acoperită cu o bucată de satin de culoarea vinului. Un singur scaun o invita să se aşeze şi să ia parte la festinul pregătit, care făcea ca micul dejun din urmă cu o zi, cu pâinici şi ciocolată, să pară ceva mai mult decât masa unui sărac.
Pe un platou, se aflau mere coapte, ouă fierte, pâine crocantă unsă cu unt şi prăjituri cu ovăz, aspectul lor fiind la fel de încântător precum aromele lor la un loc. Gwendolyn ciupi o bucăţică din pâinea crocantă, dar pentru prima dată în viaţa ei, mâncarea nu părea să îi stârnească interesul.
Vatra fusese curăţată de murdăria de şobolani şi pânzele de păianjen şi înăuntru fuseseră aranjate lemne. O cutie din alamă cu iască era cocoţată pe raftul vetrei. Lumânările de ceară din candelabru fuseseră, de asemenea, înlocuite.
Pe o masă mai mică, dar înaltă, Gwendolyn descoperi un lighean de

ceramică, un teanc de cârpe uscate şi un ulcior cu apă caldă. Se aplecă mai aproape şi mirosi, aproape aşteptându-se ca apa să fie parfumată cu lemn de santal şi mirodenii. Dar înspre nasul ei pluti un parfum dulce şi floral.

Turnă nişte apă în lighean şi se stropi puţin pe faţă, dar acest gest nu reuşi să o trezească din visul în care se transformase viaţa ei.

Visul deveni şi mai dulce când observă cărţile aşezate într-un teanc, în colţ.

Erau vechi… coperţile lor erau crăpate şi legăturile erau fragile… dar în ceea ce-o privea pe Gwendolyn, acest lucru nu făcea decât ca slovele adunate între paginile lor învechite să fie şi mai preţioase. Erau acolo volumul doi din colecţia de opere a lui Swift, prima ediţie a poemului *Răpirea buclei* al lui Pope şi *Roxana* lui Daniel Defoe. Dar niciuna dintre cărţile acelea nu îi încântă sufletul la fel de mult precum exemplarul din *Tratat despre fluctuaţii* al lui Colin Madaurin, care arăta de parcă n-ar fi fost deschis vreodată.

Gwendolyn se aşeză pe podea şi îşi trase cărţile în poală. Ar fi stat acolo o zi întreagă, mulţumită să frunzărească paginile lor decolorate, dacă nu i-ar fi atras atenţia o pată de culoare din colţul opus al încăperii.

Se ridică încet, iar cărţile îi căzură din poală. Un cufăr vechi de piele era îndesat la perete, cu capacul rezemat ca să stea deschis, aşa fel încât conţinutul lui să poată fi admirat la discreţie. Gwendolyn se îndreptă spre el de parcă ar fi fost mânată de o mână invizibilă, iar ceaţa de vis care o înconjura devenea, cu fiecare pas, şi mai adâncă.

Înainte să fie măcar conştientă de faptul că se mişcase, se trezi îngenuncheată ca un credincios nedemn în faţa unui altar sacru. Incapabilă să reziste tentaţiei, îşi cufundă ambele mâini în cufăr, ridicându-le apoi pline cu poplin în dungi albe şi roz şi o cămăşuţă cu tiv dantelat. Scoase apoi la iveală o rochie din muselină albă, tivită cu o panglică roşie, urmată de metri întregi de tafta într-o nuanţă care se asorta la perfecţie cu ochii ei. Deja ţinea rochia elegantă drapată la pieptul ei acoperit cu cearceaful, când se trezi brusc din năuceală.

Lăsă rochia să-i alunece printre degete. Asemenea lucruri frumoase nu erau niciodată croite pentru fete cu forme generoase ca ea. Erau făcute să se potrivească frumuseţilor suple precum Glynnis şi Nessa. Un zâmbet melancolic arcui încet buzele lui Gwendolyn când îşi imagină chiotele de bucurie pe care le-ar fi scos Kitty dacă i s-ar fi pus la dispoziţie o asemenea varietate uimitoare de găteli.

Gwendolyn ştia că ar fi trebuit să trântească la loc capacul cufărului, dar nu se putu stăpâni să nu-şi vâre mâinile în moliciunea grozavă a unui manşon nisipiu. Astfel de podoabe fuseseră probabil ceva obişnuit pentru mama lui Gwendolyn în tinereţe. Dar Leah Wilder nu-şi exprimase niciodată regretul după ce renunţase la

asemenea obiecte de lux pentru a se căsători cu vechilul nechibzuit al unei căpetenii din Highlands, luând cu ea numai o slujnică de la bucătărie, pe nume Izzy. Când tatăl lui Gwendolyn îi jura că avea să-i ofere o avere într-o zi, mama ei pur şi simplu îşi arunca braţele în jurul gâtului său, îl săruta pe obraz şi declara că dragostea lui şi scumpele ei fiice erau singurele comori de care va avea vreodată nevoie.

Gwendolyn clipi pentru a-şi alunga lacrimile. Cum ajunsese Dragonul în posesia unor lucruri atât de frumoase? se întrebă ea, trecând un guler de catifea prin palmă. Câte alte aşezări mai jefuise înainte să-şi aţintească privirea lacomă asupra satului Ballybliss? Şi oare o lua în zeflemea oferindu-i un festin de lucruri fine?

Dădu să închidă cufărul, dar ezită, pentru că privirea îi fu atrasă de un jupon împodobit cu cusături.

Aruncând o privire ruşinată în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu era urmărită de ochi invizibili, desfăcu nodul cearceafului, păşi în jupon şi îl trase peste şolduri. Acesta rămase acolo de parcă ar fi fost croit pentru ea, fiind nevoie chiar să tragă serios de fundele sale de mătase pentru a-l face să stea în siguranţă pe loc. Analiză, dar apoi respinse repede o cămăşuţă din mătase albastră, de teamă că ar fi avut nevoie de ajutorul unei slujnice pentru a-i descâlci plasa din dantelă.

Luă din nou rochia largă. N-ar fi vrut nici în ruptul capului să întindă taftaua sau să descoasă cusăturile unui obiect vestimentar cu adevărat superb. Trăgând adânc aer în piept, lăsă rochia să îi cadă peste cap. Aceasta se aşeză în jurul ei ca un nor strălucitor, invitând-o să-şi treacă braţele prin mânecile lungi până la coate, evazate şi care se terminau în pliseuri la manşetă.

Gwendolyn îşi întinse încet braţele, uluită de cât de bine îi venea rochia. Chiar şi fără un corset care să îi strângă talia, nu era deloc largă şi nici nu părea să se desprindă la cusături.

Făcu o piruetă, simţindu-se la fel de elegantă şi de graţioasă precum vârtejul de tafta din jurul gleznelor sale.

Rozetele roşii care decorau partea de sus a rochiei din muselină albă păreau să îi facă cu ochiul şi, înainte să îşi dea seama, aruncă de pe ea rochia largă şi o puse pe cea din muselină. Probă rochie după rochie până când, în cele din urmă, se afundă într-un morman de haine probate strângând în pumni un şorţ din dantelă, un sac din mătase de culoarea lavandei prins cu o fundă şi şase perechi de pantofi din piele de culoare deschisă.

Îşi plimbă privirea prin cameră, nehotărâtă dacă să se simtă exaltată sau disperată. Ce magie ciudată punea la cale Dragonul? De abia dacă se afla sub vraja lui de două zile şi deja o transformase într-o creatură vanitoasă şi frivolă, care respingea cărţile în favoarea voalurilor şi a panglicilor.

Fără avertizare, ecoul vocii sale baritonale îi invadă mintea: „Nu ar fi mai plăcut dacă te-ai gândi la tine ca la un animal de companie răsfăţat?”

Poate că asta era exact ceea ce intenţiona să facă din ea.

Ar fi făcut bine să-şi amintească faptul că, oricât de luxos ar fi fost, turnul rămânea închisoarea ei, iar ea încă era prizoniera lui. Putea s-o acopere cu daruri extravagante, dar niciunul dintre ele nu s-ar fi putut compara cu unicul dar pe care i-l refuza… libertatea ei.

*

Veni la ea în timpul nopţii.

Gwendolyn se trezi dintr-un somn sănătos cu certitudinea stranie că nu era singură. El nu se mişcă şi nu îşi trădă prezenţa nici măcar cu o şoaptă sau cu zgomotul respiraţiei, şi cu toate astea faptul că se afla acolo era de netăgăduit, la fel ca murmurul mereu prezent al mării care se izbea de stânci.

Noaptea aceasta nu era lipsită de lună, aşa cum se întâmplase la prima lor întâlnire, şi reuşi să distingă o licărire vagă a ochilor săi în lumina spectrală ce pătrundea prin grilaj. Părea să stea rezemat de spătarul scaunului de lângă masă. Cu picioarele lungi întinse înainte.

Gwendolyn se ridică, mulţumită că alesese să se îmbrace cu cea mai modestă cămaşă de noapte din cufăr şi cu o bonetă care să îi acopere părul. Refuză să trădeze cât de mult o neliniştea prezenţa lui.

— Bună seara, milord Dragon. Aş fi crezut că ai probleme mai urgente de rezolvat, decât să mă spionezi pe mine în timp ce dorm. Cum ar fi să te coborî din ceruri şi să iei în ghearele tale copilaşi nevinovaţi.

— Mie nu mi-a păsat niciodată prea mult de copii. De obicei devin o bătaie de cap mai mare decât merită.

— Speram că vei decide acelaşi lucru şi în privinţa mea.

— Încă nu m-am decis cât meriţi tu, deşi bănuiesc că e cu mult dincolo de valoarea pe care crezi că o ai.

Gwendolyn se încruntă, asaltată de părerea stranie că întunericul îl ajuta să o vadă mai bine, să pătrundă mai adânc sub pielea ei până când avea să rămână vulnerabilă în faţa lui ca atunci când nu purta altceva decât cearceaful şi propria mândrie.

— Deci de ce ai venit? întrebă ea, sângele rece fiindu-i singura apărare. Credeai că o să te lăfăi în mulţumirile mele pentru toate cadourile rare pe care mi le-ai lăsat?

— Au fost pe placul tău?

— Îţi pasă?

Aproape că putea auzi încruntarea meditativă din vocea lui.

— Deşi destul de ciudat, găsesc că da.

— Hainele sunt frumoase, mărturisi ea, jucându-se cu panglicile de satin de la gâtul cămăşii de noapte. Dar nu mă pot opri să nu mă

întreb cum de ai ajuns în posesia unor asemenea comori de preţ de-ale femeilor.

— Au aparţinut odinioară unei femei pe care am cunoscut-o.

— O femeie pe care ai iubit-o? întrebă Gwendolyn, incapabilă să-şi închipuie, chiar în timp ce rostea cuvintele, ce anume o împinsese să dea glas unei întrebări atât de îndrăzneţe şi de nepotrivite.

— Foarte mult, răspunse el fără ezitare.

Sperând să ascundă fiorul de curiozitate stârnit de cuvintele lui, Gwendolyn râse.

— Am fost surprinsă să descopăr că rochiile mi se potriveau perfect. Desigur, spre deosebire de majoritatea femeilor pe care le cunoşti, eu nu am nevoie de greutăţi şi crinoline care să-mi sprijine greutatea fustelor, adăugă ea, referindu-se la perniţele şi cercurile care făceau dificilă intrarea în trăsuri sau pe uşi pentru doamnele la modă.

Vocea lui era lipsită de amuzament.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că majoritatea femeilor pe care le cunosc poartă acele accesorii chinuitoare pentru a arăta mai mult ca tine? Mai durdulii, mai pline… mai ademenitoare pentru atingerea unui bărbat?

Gwendolyn nu ar fi putut răspunde la întrebarea lui nici dacă ar fi vrut. De-abia dacă mai respira. Putea să fie recunoscătoare pentru faptul că nu mai purta doar cearceaful, pentru că i-ar fi alunecat cu siguranţă din strânsoarea slăbită a degetelor.

El continuă, fără să dea atenţie neliniştilor ei.

— Ca să fiu sincer, nici nu cred că aş fi observat că ai ceva mai multă carne pe oase decât se consideră a fi la modă, dacă nu ai fi fost atât de încăpăţânată să scoţi lucrul acesta în evidenţă, în mod repetat.

Când îşi găsi vocea, Gwendolyn scoase o şoaptă răguşită:

— Am descoperit acum mult timp că îi scuteşte pe ceilalţi de probleme.

— Cât de convenabil, spuse el fără milă sau compătimire. Sunt sigur că, de asemenea, te-a scutit de efortul de a-ţi risca propriile sentimente, aşa cum suntem nevoiţi să facem noi, restul muritorilor.

Gwendolyn se îndreptă de spate, sperând că nu îi putea vedea ochii strălucind de lacrimi.

— Ai uitat, domnule? Tu nu eşti muritor. Tu eşti un monstru.

Era pregătită pentru orice fel de replică sarcastică. Însă nu şi pentru reacţia lui de a veni din întuneric cu paşi mari spre ea, dezvăluind frânturi din chipul său.

Ajunse lângă pat, învăluind-o cu tot cu pat în umbra lui, iar ea simţi buricul aspru al degetului său mare mângâindu-i obrazul, alungând singura lacrimă care i se scursese din ochi.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, domnişoară Wilder, că amândoi suntem un fel de creaturi mitice… eu, un dragon, şi tu, o fecioară? De

la începuturile timpurilor, fecioarele au fost înzestrate cu puteri miraculoase. Ele îi pot fermeca pe unicorni, pot rupe blesteme... Deşi ea ar fi zis că e imposibil, vocea lui deveni şi mai răguşită. Sau pot îngenunchea un bărbat. Însă rămâne de văzut cine are cea mai mare putere... tu sau eu.

Ultimul lucru la care se aştepta fu ca el să se aplece şi să îşi aşeze buzele peste ale ei.

Sărutul fu sec, aproape inocent, dar dădu naştere unui dor visător adânc în sufletul ei. Când se retrase, îşi dori să îl prindă de cămaşă şi să îl tragă înapoi.

Pentru că nu voia să îl lase să dispară în întuneric, se ridică grăbită în picioare, sprijinindu-se de stâlpul patului pentru a-şi menţine echilibrul.

— Dacă puterile mele sunt într-adevăr atât de mari, domnule, atunci un asemenea sărut ar fi trebuit să te transforme din bestie în om.

El se opri lângă panou, cu faţa încă acoperită de un văl de lumină selenară şi umbră.

— A, dar uiţi că eu am fost cel care te-a sărutat. Pentru a mă elibera de vraja neagră, va trebui să mă săruţi tu.

Lăsând-o cu această provocare îndrăzneaţă, dispăru în noaptea din care apăruse.

Dragonul stătea în cel mai înalt punct al castelului Weyrcraig, privind în largul mării cu ochii unui bărbat care primea puţină alinare privind fluxul şi refluxul. Dincolo de punctul în care valurile se spărgeau de mal, apele precum cerneala erau fine ca pielea unei femei, dar Dragonul nu era păcălit de liniştea lor înşelătoare. Chiar sub acele valuri blânde, stăteau la pândă stând ascuţite şi pietre scufundate care puteau smulge inima unui bărbat din piept.

Mâinile i se încleştară pe o ambrazură de piatră, singurul lucru care îl separa de marele abis de dincolo. Urmări cum luna flirta cu norii, aruncând raze strălucitoare pe cerul nopţii, şi se întrebă cât avea să dureze până se va ascunde şi de lumina aceasta scăzută.

Circumstanţele îl forţaseră să devină o fiinţă nocturnă, dar fusese al naibii de nebun să creadă că îşi putea calma nelinştea privind-o pe prizoniera sa dormind.

Ea respira precum un copil, adânc şi regulat, iar maxilarul ferm îi era îndulcit de imaginea ademenitoare a unui zâmbet cu gropiţe. Şuviţele aurii îi mângâiau obrazul rozaliu, ieşite din boneta ridicolă pe care o găsise în cufăr. Îşi scosese un picior de sub cearceaf, iar mişcarea făcu să i se ridice cămaşa de noapte dezvăluindu-i puţin din rotunjimea coapsei.

La început, imediat după ce ea se trezise, se temuse că nu o să

poată vorbi pentru că gura i se uscase de dorinţă.

Ştiuse că trebuia să fugă înainte ca lumina lunii să îl trădeze. Dar cu toate astea zăbovise… Râzând de ea, tachinând-o, presând-o până când ochii aceia mândri şi frumoşi ai ei deveniseră lucioşi din cauza lacrimilor. Riscând atât ca lumina lunii să-l trădeze, cât şi propria mândrie, ieşise din adăpostul lui de umbre pentru a se apropia de ea.

Dar acea mică nebunie nu fusese decât o uşoară nechibzuinţă comparativ cu sminteala care îl îndemnase să îşi lipească buzele de ale ei. Să-i fure gustul… în realitate doar să soarbă… din nectarul pe care şi-l refuzase pentru prea mult timp. Doar atât putuse face pentru ca să n-o împingă înapoi pe pat şi să-şi afunde limba în dulceaţa mistuitoare a gurii ei.

Ochii lui arzători scrutară cerul, dar nu găsiră mai multă consolare decât primise din partea mării. Deja începea să se teamă că o minţise. Pentru că sărutul ei, oferit de bunăvoie, nu avea să îl transforme din bestie în om, dar ar fi putut în schimb să îi dezlănţuie pasiunea şi să îşi pună pecetea asupra sa pentru totdeauna, însemnându-l drept un monstru.

Capitolul 8

Când se trezi a doua zi, un spiriduş stătea întins pe picioarele lui Gwendolyn.

Se trezise de mai multe ori pe parcursul nopţii agitate şi, după un moment de confuzie, îşi dădu seama că picioarele nu-i erau paralizate de oboseală, ci de o greutate. Îşi deschise ochii şi văzu nişte mustăţi neregulate, smocuri de păr lânos şi gri, precum şi ochi galbeni mijiţi şi răuvoitori. Sări din pat cu un ţipăt ascuţit.

Înainte să se lipească de panoul uşii, lucrul acela dispăruse.

Dar cearceaful care se mişca, atârnat de piciorul patului, nu lăsa loc de îndoială în ceea ce priveşte ascunzătoarea sa.

Gwendolyn îşi duse mâna la piept şi se luptă ca să-şi recapete suflarea, întrebându-se dacă îşi pierdea minţile. În noaptea aceea interminabilă, somnul îi fusese invadat de oameni şi monştri, în fiecare vis înceţoşat, îşi întinsese mâinile pentru a-l invita pe Dragon în îmbrăţişarea lor, fără să ştie sau să-i pese prea mult dacă el intenţiona să o sărute sau să o devoreze. Poate că ar fi crezut că întâlnirea lor de la miezul nopţii fusese numai un vis, dacă nu ar fi putut jura că îi simţea gustul de fiecare dată când îşi trecea limba peste buze.

— Nu există dragoni, mormăi ea în barbă. Şi nu există nici spiriduşi.

În ciuda acestei declaraţii curajoase, trase o umbrelă închisă din cufăr, înainte să se apropie de pat.

Se lăsă în genunchi şi umbrela se mişca violent în mâna ei care îi tremura. Îşi recăpătase suficient din uzul raţiunii pentru a se întreba dacă intrusul nu ar fi putut să fie vreun şoarece monstruos.

Temându-se că fiinţa aceea ar fi atacat-o dacă ar fi ridicat colţul cearceafului, mătură cu umbrela pe sub pat, împungând cu blândeţe pe măsură ce înainta. Un răget neomenesc îi ajunse la urechi şi îi făcu pielea găină.

Gwendolyn se ridică uşurel şi se îndepărtă de pat. Orice ar fi fost acel lucru (şi nu mai era sigură că voia să afle), ea era prizonieră în turn împreună cu el. Ţipătul ei nu reuşise să trezească nici măcar vreun semn de ajutor. Pentru o clipă, se gândi să sară pe pat şi să ţipe cât o ţineau plămânii, dar se temea că vocea ei ar fi putut să arunce creatura într-un fel de frenezie şi să o facă să devină însetată de sânge.

Se uită panicată de jur împrejur, prin turn. Căutările sale anterioare după o cale de evadare nu dăduseră la iveală decât o fereastră cu gratii, la care nu avea nicio speranţă să poate ajunge. Dar asta era înainte ca milord Dragon să fie atât de amabil încât să îi ofere o masă. Şi un scaun pe care să îl urce pe ea.

Gwendolyn făcu exact asta. Câteva clipe mai târziu, atât ea cât şi scaunul se rezemau nesigur pe masă. Dacă ar fi putut să slăbească grilajul din locul în care se afla pe masă, ar fi putut să se urce pe scaun şi să se strecoare prin fereastra rotundă.

La început, se temu că fierul ruginit se va dovedi de nemişcat. Dar câteva lovituri hotărâte cu umbrela transformară mortarul străvechi în praf. Strănută violent şi lovi cu putere, pentru ultima oară.

Vru să prindă grilajul, dar acesta îi scăpă printre degete şi ateriză undeva dincolo de fereastră, cu un zăngănit destul de puternic ca să trezească morţii. „Sau morţii vii", se gândi ea şi aruncă o privire speriată către pat.

Se ridică pe vârfuri, se uită pe fereastră şi se simţi uşurată să descopere că singura ei cale de scăpare nu era o săritură directă în marea agitată. De fapt, priveliştea o făcea să spere la mai mult… La niciun metru sub fereastră se afla o alee îngustă, mărginită de un parapet de piatră.

Inima începu să îi bată nebuneşte. Dacă ar fi putut ajunge la alee, ar fi fost posibil să se coboare pe una dintre scările dărăpănate, până pe pământ. Şi dacă ar fi reuşit să ajungă pe pământ, ar fi putut să fugă până în sat şi să scape pentru totdeauna din ghearele milordului Dragon.

Ezită, tentată să arunce o ultimă privire la darurile pe care i le oferise.

Era hotărâtă să nu ia nimic de la el cu ea, în afară de cămaşa de noapte pe care o purta şi amintirea unui sărut atât de dulce, că ar fi putut să-şi petreacă restul vieţii întrebându-se dacă nu cumva fusese numai un vis.

Observă cu atenţie fereastra. Se strecurase prin locuri mai înguste de atât, la vremea ei. Pe când era copil, odată se ascunsese în scorbura goală a unui copac bătrân până la căderea nopţii, în timp ce Ross şi tovarăşii lui măturau pădurea, hotărâţi să o facă măgăruşul în jocul lor violent Prinde-Coada.

Lăsând umbrela pe masă, se căţără pe scaun. Îşi întinse ambele mâini prin fereastră, se prinse de pietrele aspre de pe partea din exterior a castelului şi se ridică până când degetele ei de abia mai atingeau spătarul scaunului. Soarele răsărea de dincolo de dealurile vălurite, oferind o privelişte care îi tăie răsuflarea. Marea era calmă în dimineaţa asta, iar valurile care se loveau de stânci îşi şopteau cuvinte blânde în loc să vuiască. Aerul sărat al mării o înconjură, spălând mirosul seducător de lemn de santal şi mirodenii.

Cu încredere în forţele proprii, Gwendolyn îşi luă avânt. Tocmai dădea să-şi treacă şoldurile prin gaură, când îl auzi.

Boc. Boc. Boc.

Îngheţă. În nerăbdarea ei de a scăpa de milordul Dragon, aproape

că uitase de monstrul de sub pat. Dar se părea că el nu uitase de ea.

Aproape că se putea vedea din punctul lui de vedere… o pradă zemoasă cu picioarele atârnând neajutorate în aer, ca şi cum ar fi rămas în cumpănă jumătate în interior, jumătate în exteriorul ferestrei. Trase adânc aer în piept şi îşi împinse braţele, într-un efort disperat de a-şi mişca şoldurile. Acestea refuzară. Nu numai că nu se putea deplasa înainte… dar nu se putea mişca nici înapoi.

Bocănitul de rău augur pe care îl făceau picioarele bestiei în timp ce traversa podeaua se opri.

Gwendolyn încetă să se mai zbată şi îşi ţinu respiraţia când auzi un zgomot sinistru mai întâi pe podea, apoi pe masă şi în cele din urmă pe scaun. Îşi închise ochii strâns şi îşi încleştă dinţii, aşteptând ca şobolanul cel mai mare din întreaga Scoţie să îşi afunde dinţii mici şi ascuţiţi ca o lamă în glezna ei.

Ceva se gudură pe lângă degetele ei care atârnau… ceva cald şi moale, la fel de moale ca şi burta unui miel. Îşi deschise ochii brusc când un alt zgomot ajunse la urechile ei. Un sunet la fel de liniştitor şi de inconfundabil precum murmurul mării… sunetul unei pisici care toarce.

Era atât de absorbită de ritmul huruit, încât nu îşi dădu seama că uşa turnului fusese dată de perete până când nu auzi o voce amuzată.

— E aşa cum am spus eu dintotdeauna, Tupper. Camera asta are categoric cea mai splendidă privelişte din tot castelul.

Capitolul 9

Ultimul lucru pe care Dragonul se aştepta să-l vadă când deschise larg uşa turnului era posteriorul generos, dar bine proporţionat al domnişoarei Wilder, încadrat fără cusur de cercul ferestrei.

Spre răsărit, reuşise în sfârşit să se cufunde într-un somn fără vise, numai ca să fie trezit de ţipătul înăbuşit al unei femei. Se întorsese pe partea cealaltă şi îşi trăsese perna peste cap, presupunând că era numai ecoul unuia dintre multele coşmaruri care îl bântuiseră de când venise în locul acesta. Dar apoi un zdrăngănit puternic îl făcu să sară de pe patul improvizat.

Temându-se că prizoniera sa şi-ar fi putut atrage o soartă cumplită, îşi puse repede cămaşa şi pantalonii şi fugi în sus pe scări, întâlnindu-se la al doilea etaj cu Tupper, care era la fel de frânt de oboseală ca şi el. Fusese atât de concentrat să ajungă la ea, că nu se mai gândise să îşi ascundă faţa.

Se părea că domnişoara Wilder ajunsese într-adevăr într-o situaţie pe care şi-o crease cu mâna ei, dar nu era deloc atât de cumplită pe cât se temuse. Cel puţin nu pentru el şi Tupper.

Picioarele ei se iveau de sub marginea cu volane a cămăşii de noapte, atârnând deasupra scării improvizate pe care o făcuse din masă şi scaun, şi oferindu-le amândurora o privelişte destul de scandaloasă a gambelor ei albe şi delicate. Dragonul se uită în spate şi văzu că ochii căprui şi inocenţi ai lui Tupper erau rotunzi ca nişte biscuiţi cu scorţişoară.

Rezistând tentaţiei de a-i acoperi ochii cu mâna, îl prinse de cot pe prietenul său şi îl conduse afară din cameră.

— De ce nu te duci pe cealaltă parte, pe alee, să vezi cum poţi ajuta din partea aia?

Tupper se chinui să se uite peste umărul lui.

— Partea asta pare mult mai incitantă. Nu ar fi mai bine dacă aş…

— … face exact cum ţi-am cerut? îi completă Dragonul cuvintele, împingându-l nu prea politicos înspre scări.

Deşi se bosumflase precum un copil supărat, Tupper se supuse. Dragonul se întoarse înapoi în cameră. Chiar mai ieşită din comun decât problema domnişoarei Wilder, era imaginea lui Toby care îşi ţinea echilibrul pe spătarul scaunului numai atât încât să-şi poată împinge capul lui mare şi blănos în gleznele ei. Dragonul îşi înclină capul, ascultând şi nevenindu-i să creadă. Bestia arţăgoasă chiar torcea!

Pisica strâmbă dispreţuitoare din mustăţi, apoi sări spre el.

Gwendolyn pur şi simplu atârna acolo, iar faptul că nu se mai mişca era un semn că ştia că el era acolo.

— Cred că ţi-ai uitat umbrela, domnişoară Wilder, strigă el şi îşi trecu degetul pe umbrela cu volănaşe. Mă tem că vei descoperi că e mult mai greu să pluteşti până la pământ fără ea.

— Speram să-mi caut moartea aruncându-mă pe stânci, replică ea cu o voce înăbuşită. Atunci nu aş mai fi fost obligată să îndur alte vorbe de duh usturătoare din partea ta.

Buzele Dragonului se arcuiră într-un zâmbet şovăitor.

— Să încerc să te trag înapoi înăuntru?

— Nu, mulţumesc. Eu mă îndreptam în direcţia opusă.

— Aşa am bănuit şi eu.

Dădu la o parte scaunul şi sări cu agilitate pe masă. Picioarele ei palide forfecau aerul, căutând în zadar ceva pe care să se sprijine. Îi prinse gleznele în palme, pentru a le opri agitaţia.

— Gata, domnişoară Wilder. Nu te teme. E în ordine. Acum te-am prins.

Gwendolyn se temea că, tocmai din acel motiv, nimic nu mai avea să mai fie în ordine vreodată.

Vocea Dragonului era un huruit mai reconfortant decât torsul pisicii, dar era o minciună.

Palmele calde care îi cuprinseseră gleznele promiteau siguranţă, dar nu aduceau decât pericol. Chinul ei deveni şi mai mare când îşi aminti şi se înroşi de groază că uitase să îşi pună pantalonaşii înainte să se îmbrace cu cămaşa de noapte. Dacă degetele lui lungi şi puternice s-ar fi rătăcit…

— Tupper vine pe partea cealaltă, o informă el. Va trebui să meargă până jos şi să se urce înapoi pe nişte pietre sparte, aşa că va dura câteva minute până când va ajunge la tine. Poate că dacă ţi-aş prinde mai bine picioarele…?

Mâinile lui se mişcară înspre pulpe.

— Nu! strigă Gwendolyn, zvârcolindu-se violent. Dacă eşti amabil, aş prefera să aştept până când ajunge aici domnul Tupper.

— În timp ce aştepţi, ai vrea să îmi explici cum de ai ajuns să te afli în… situaţia neplăcută… în care te afli acum?

Ea oftă.

— Când m-am trezit, era un fel de animal care stătea pe picioarele mele.

— Ar fi putut să fie numai Toby, aici de faţă. Hoţomanul trebuie că s-a strecurat în cameră noaptea trecută în timp ce uşa era întredeschisă.

Gwendolyn nu voia să se gândească la vizita nocturnă a Dragonului şi la chinuitorul moment în care îşi amestecaseră suflarea în ceea ce nu ar fi trebuit să fie un sărut, dar fusese.

— Îţi e frică de pisici? o întrebă el.

— Din contră, de fapt eu ţin foarte mult la ele. Nu avea de gând să

mărturisească faptul că ajunsese să confunde pisica cu un spiriduş. Eu am crezut că este… un şobolan.

Dragonul râse.

— Şi eu aş sări pe cea mai apropiată fereastră dacă m-aş trezi cu un şobolan de aproape treisprezece kilograme pe picioare. Gwendolyn începu să respire neregulat când el începu, fără să-şi dea seama, să deseneze cu degetul un model pe pielea ei. Cred că ar trebui să încerc să te trag înapoi chiar eu. Se pare că Tupper nu avansează deloc.

— Nu, cred că îl aud venind, strigă ea plină de veselie, deşi ceea ce auzise de fapt era sunetul îndepărtat al unor pietre care se prăbuşeau şi câteva blesteme.

Desigur, el îi ignoră dorinţa şi îşi înfăşură hotărât braţele în jurul coapselor ei. Braţele lui musculoase avură nevoie de o singură smucitură bruscă pentru a o face să alunece în îmbrăţişarea lui.

Gwendolyn se trezi prinsă din spate într-o strânsoare de catifea şi oţel. Îşi petrecuse braţele în jurul taliei ei, iar coapsele i se lipiseră de posteriorul ei moale. Pânza cămăşii sale care atârna nestingherită o avertiză că uitase să îşi încheie cămaşa. Dacă s-ar fi întors, obrazul ei s-ar fi lipit de pieptul lui şi ar fi fost piele pe piele.

Dar el nu ar permite niciodată asta. Avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama, uluită, că şi el era prizonier ca ea.

— Acum se pare că eu sunt cel aflat într-o situaţie dificilă, spuse el sec.

— Ce s-a întâmplat, milord Dragon? întrebă ea. Nu ai prin buzunare nicio eşarfă cu care să mă legi la ochi?

— Mă tem să le-am scos ca să fac loc pentru cătuşe şi bici.

— Poate că îl poţi convinge pe domnul Tuppingham să îţi împrumute din nou eşarfa lui.

— Poate că aş face asta, dacă împiedicatul ăla incapabil ar ajunge vreodată…

Amândoi îl auziră atunci, încă destul de departe pentru ca mare parte din înjurăturile lui să rămână, din fericire, de neauzit.

Profitând de poziţia în care se aflau, pisica sări pe masă şi începu să-şi croiască drum prin labirintul pe care îl formau gleznele lor.

— Cred că Toby are o slăbiciune pentru tine, remarcă Dragonul. Nu l-am mai auzit pe monstrul ăsta bătrân că toarcă înainte.

În timp ce pisica îşi împingea cu putere capul în piciorul ei, Gwendolyn zise:

— Având în vedere greutatea lui, sunt surprinsă că nu l-am confundat cu un mastif.

Dragonul îşi desprinse unul din braţe de pe talia ei, numai pentru a-i trasa cu degetele libere curbura gâtului. Ea simţi un fior de nerăbdare care nu prevestea nimic bun.

— Sunt mulţumit să aflu că Toby e cel care te-a speriat, îi şopti el la

ureche. Mă temeam că încercai să scapi de mine.

— M-ai putea condamna dacă aş fi făcut asta?

— Nu, spuse el uşor, dar aş fi făcut-o oricum.

Gwendolyn uitase că purta boneta dichisită de noapte până când el o trase uşor în jos. Părul i se revărsă în jurul umerilor ca o cascadă de mătase. În timp ce el îşi îngropă faţa în părul ei, Gwendolyn închise ochii în faţa unui val de moleşeală.

— Dacă mă laşi jos, domnule, îţi promit să nu trag cu ochiul la chipul tău, şopti ea. Dacă e vorba de vreo cicatrice de pe câmpul de luptă sau un semn tragic din naştere, îţi voi respecta dorinţa de intimitate. Şi te pot asigura că eu sunt o femeie de cuvânt.

— Aproape că mă faci să-mi doresc să fi fost şi eu un bărbat de cuvânt, murmură el, adunându-i cu blândeţe o mână de păr pentru a-i dezgoli ceafa.

Gwendolyn ar fi fost în stare să suporte gestul, dacă ar fi atins-o numai cu degetele. Dar el îşi aşeză buzele pe bucăţica aceea sensibilă de piele. Buzele lui zăboviră acolo, umede şi calde, mângâind-o cu dulceaţa lor mistuitoare. Gwendolyn nu ar fi visat niciodată că a fi devorată de un dragon i-ar fi putut da o stare atât de insuportabil de delicioasă. O tenta să îi ofere fiecare bucată de carne de pe ea pentru a-i face plăcere.

În timp ce gura lui se îndepărtă de ceafă pentru a-i atinge uşor, în trecere, coloana, ochii ei se închiseră şi capul îi căzu pe spate într-un gest de abandon nerostit.

Prinzându-i bărbia în mână cu o combinaţie irezistibilă de tandreţe şi forţă, Dragonul îi înclină capul suficient de mult pentru a-i permite să îşi lipească gura de a ei.

Poate să Gwendolyn era încă o virgină, dar din acest moment înainte nu mai avea gura unei fecioare. Dragonul o revendică, trecând dincolo de moliciunea buzelor ei cu limba lui de foc sfredelitoare şi stârni o mie de fiori pe fiecare centimetru din pielea ei. Sânii i se umflaseră şi o furnicau. El o strânse mai puternic de mijloc, lipindu-şi coapsele de posteriorul ei.

Chiar dacă ar fi îndrăznit să o întoarcă în braţele sale, ea nu credea că ar fi putut să-şi deschidă ochii. Pleoapele păreau că-i sunt îngreunate de o vrajă mai puternică decât orice farmec sau blestem. Nu o vrăjise atât de mult magia sărutului său, cât natura lui lumească… surprinzătoare şi tandră; aroma lui dulce şi sărată. Când limba ei înaintă ca să îl guste la rândul ei, el gemu adânc şi o trase şi mai aproape.

— Ia zi, prietene, am ajuns prea târziu ca să o salvez pe domnişoară? se auzi vocea jovială a lui Tupper de la fereastră, lovindu-i ca o găleată de apă rece.

— Nu, spuse Dragonul pe un ton sumbru în timp ce întinse mâna şi

smulse eşarfa care atârna desfăcută în jurul gâtului lui Tupper. Ai ajuns tocmai la timp.

După ce Tupper termină de reparat grilajul ferestrei din camera lui Gwendolyn, ieşi din umbra castelului pentru a-l găsi pe Dragon plimbându-se prin curtea unde o găsiseră prima dată. În ciuda luminii de dimineaţă care se prelingea pe pereţii în ruină, înfăţişarea prietenului său era la fel de neagră ca noaptea. Din nările sale frumos sculptate ieşea fum când trăgea lung din trabucul ascuns în colţul gurii.

Tupper se trase nervos de colţul mustăţii.

— Nu am vrut să vă întrerup mica întâlnire. Te rog să mă ierţi pentru lipsa mea de discreţie.

Dragonul îşi smulse trabucul din gură.

— Lipsa ta de discreţie? Nu lipsa ta de discreţie mă deranjează pe mine… ci a mea. Oare ce gândeşte despre mine? De fiecare dată când mă aflu singur cu ea, mă arunc asupra ei ca bestia care crede că sunt. Chiar a trecut atât de mult timp de când am avut o femeie în patul meu, că trebuie să vânez prima fiinţă inocentă care are ghinionul de a-mi trece calea? Aruncă trabucul deoparte şi îşi reluă şirul paşilor. E de mirare că nu sunt o companie potrivită pentru oamenii civilizaţi?

Tupper începu să se plimbe alături de el.

— Asta nu e chiar adevărat, ştii asta. Strămătuşa mea Taffy ţine foarte mult la tine. Spune că îi aminteşti de un armăsar splendid şi foarte exaltat pe care îl deţinuse tatăl ei pe când ea era fetiţă. Tupper mişcă din cap, oftând cu tristeţe. Desigur, în cele din urmă a trebuit să îl împuşte pe sărmanul cal în cap, după ce i-a retezat trei degete unuia dintre îngrijitori.

Dragonul se opri brusc din mers pentru a-i arunca o privire nimicitoare.

— Mulţumesc pentru c-ai încercat să mă consolezi. Mă simt mult mai bine acum.

Parcurse restul curţii din trei paşi mari, forţându-l pe Tupper să o ia la goană pentru a ţine pasul cu el.

— Chiar n-ar trebui să te dojeneşti aşa. Nu a fost ca şi cum i-ai fi azvârlit cămaşa de noapte peste cap şi ai fi siluit-o acolo pe masă. Ai furat doar un sărut nevinovat. Ce rău ai făcut cu asta?

Dragonul nu îi putea explica pur şi simplu prietenului său că sărutul nu fusese deloc inocent şi că se temea că răul şi-l provocase lui, nu ei. Zvâcnetul timid al limbii ei lângă a lui îi făcuse sângele să clocotească mai puternic decât reuşise vreodată o îmbrăţişare îndrăzneaţă a unei prostituate din Londra. Se gândise să îi dea să guste din respiraţia dragonului, dar el fusese cel care sfârşise prin a arde pentru ea.

Se opri în faţa statuii care încă trona peste ruinele din curte. Afrodita, zeiţa greacă a iubirii, părea cu desăvârşire nelalocul ei în această curte unde dragostea nu mai trăise de aproape cincisprezece ani. Dacă nu i-ar fi fost smuls capul de unul dintre tunurile lui Cumberland, se gândi el, ar fi putut foarte bine să audă freamătul batjocoritor al râsului ei purtat de vânt.

— Trebuie să plec din locul acesta, spuse el încet, trecându-şi palma peste curba dezgolită a umărului zeiţei. Înainte să îmi pierd capul.

— Le-am dat sătenilor două săptămâni să adune aurul, îi aminti Tupper.

— Ştiu asta, spuse Dragonul întorcând spatele frumuseţii distruse a Afroditei. Dar asta nu înseamnă că nu îi putem grăbi, nu-i aşa? Aprinde câteva ceaune cu fum pe câmpurile lor. Luminează cu câteva torţe ferestrele castelului. Cântă la blestematul acela de cimpoi până când le sângerează urechile. Vreau să ajungă să sară unii la gâtul celorlalţi până când mă vor implora să mi-l aducă pe nenorocitul care a ascuns aurul în toţi aceşti ani.

Tupper execută un salut inteligent.

— Poţi avea încredere în mine că voi băga frica de Dumnezeu în ei.

Dragonul se roti pe loc, şi chipul lui avea trăsături atât de nemiloase, încât până şi Tupper făcu repede un pas înapoi.

— Nu de Dumnezeu trebuie să se teamă, ci de mine.

Capitolul 10

Tupper se furişa prin noaptea din ţinut, iar mersul lui hoţesc era ghidat de lumina parţial acoperită a lunii în ascensiune, în timp ce îşi croia drum pe o potecă de pietre sfărâmicioase, având grijă să nu mişte niciuna de la locul ei, pulsul începu să îi crească de euforie.

Nu îi plăcuse niciodată pericolul, dar îi pria dramatismul, ceva de care nu prea avusese parte în viaţa lui până când îl întâlnise pe Dragon în tripoul acela blestemat, cu doi ani în urmă. Faptul să era plictisit de viaţa lui lipsită de vreun ţel şi teama de scandal, în egală măsură, fuseseră motivele care îl îndemnaseră să îşi pună la tâmplă pistolul de duel. Deşi niciunul din ei nu mai adusese vorba despre noaptea aceea, bănuia că Dragonul ştia că el nu ar fi avut niciodată curajul să apese pe trăgaci.

Dacă nu ar fi fost intervenţia prietenului său, fie ar fi putrezit în închisoare pentru datorii, fie ar fi băut până la moarte în casa lui elegantă din Londra, fără să aibă nimic de aşteptat în afară de ocazionalele relaţii romantice cu vreo actriţă proastă, ori guta şi dispepsia pe care i le-ar fi lăsat moştenire tatăl lui. Unica încercare a vicontelui de a-i cumpăra un post în Marina Regală se terminase dezastruos, când Tupper avusese rău de mare chiar în prima lui călătorie şi îşi împrăştiase conţinutul măruntaielor pe haina de blană a unui amiral care se întâmpla să fie unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui său.

Deşi răul de mare îi trecuse în cele din urmă, dispreţul tatălui său nu dispăruse niciodată.

Tupper aproape că îşi dorea ca tatăl lui să îl poată vedea acum… Îmbrăcat numai în negru, furişându-se prin-un desiş de pădure fără să mişte măcar o frunză sau să rupă vreo creangă. Pentru prima dată în viaţa sa, era un bărbat care avea o misiune de îndeplinit. Pe măsură ce frunzişul începea să se rărească, forţându-l să sară de la un copac la altul, rămase uimit de faptul că paşii lui nu mai erau greoi şi stângaci, ci rapizi şi plini de hotărâre.

Când sări peste o râpă îngustă, pelerina neagră flutură în spatele lui şi îl făcu să se simtă ca şi cum şi-ar fi putut lua zborul. Spera ca Dragonul să nu se supere că îi împrumutase pelerina.

Simţea că îi dădea o notă de stil, de care deghizarea lui avea foarte mare nevoie.

Lăsând în urmă pâlcul de copaci, porni de-a lungul unei mirişti pline de pietre, sperând că marginea stâncoasă avea să îl ascundă de satul înghesuit în valea de dedesubt. Cercetă iarba deasă, căutând un loc bun pentru a aprinde vasul de fum pe care îl căra sub braţ. Flacăra lui strălucitoare şi vălătucii de fum aveau să îi trezească pe săteni din

paturile lor şi să-i facă să creadă că Dragonul le-a dat încă o lovitură.

Tocmai în asta consta frumuseţea planului lor. Localnicii din Ballybliss erau atât de superstiţioşi şi atât de apăsaţi de sentimentul de vinovăţie, că el nu trebuia decât să planteze seminţele fricii în imaginaţia lor bogată pentru a-i convinge că vreo forţă supranaturală teribilă intervenea în vieţile lor. Atunci, dacă laptele se strica sau bebeluşii plângeau din pricina colicilor ori pisica tuşea un ghem de blană, era cu siguranţă mâna Dragonului.

Tupper aşeză vasul de fum pe o moviliţă mare de iarbă şi scoase cutia cu iască din buzunar, chicotind în barbă. Dacă sătenii erau atât de proşti încât să confunde sulful cu pucioasa şi fumul cu respiraţia unui dragon, atunci îşi meritau nopţile nedormite. Lovi cremenea de iască, apoi se aplecă pentru a atinge flacăra de fitilul din vasul de fum.

— Tu eşti acolo, Niall? Când m-am trezit, plecaseşi. De ce m-ai lăsat singură-singurică în pădure?

În timp ce ritmul acelei voci inocente de femeie îi mângâia urechile, Tupper îşi îndreptă spatele, iar flacăra se stinse cu un sfârâit. Se întoarse încet pentru a da nas în nas cu femeia care îl prinsese în plină acţiune.

— Tu nu eşti Niall! exclamă ea pe un ton acuzator şi făcu un pas înapoi.

— Nu, nu sunt. Dacă aş fi fost, sigur nu te-aş fi lăsat niciodată singură.

Ea îl privea în lumina lunii, ca o zână fermecată a pădurii cu pielea la fel de albă ca laptele şi cu o cascadă de bucle negre. Avea fusta pătată de iarbă, părul îi era ciufulit şi corsetul prins greşit în nasturi, dar aspectul ei neglijent nu o făcea decât şi mai atrăgătoare. Arăta ca un copil încăpăţânat care încerca să fie femeie.

O femeie ale cărei buze trandafirii erau încă umflate de sărutările altui bărbat, îşi aminti el.

Ea îşi puse mâinile în şold şi îl privi cu îndrăzneală.

— Nu te-am văzut niciodată până acum în Ballybliss, domnule. Iar eu îi cunosc pe toţi bărbaţii care locuiesc acolo.

Tupper trebui să tuşească înainte să răspundă.

— Mă temeam că vei spune asta.

Ea privi în jos, ruşinată, la hainele ei.

— Sper că nu crezi că umblu peste tot arătând întotdeauna aşa. Eu doar… m-am împiedicat puţin.

Tupper îşi smulse privirea de pe ridicăturile gingaşe ale sânilor ei şi se simţi de parcă cineva i-ar fi legat limba.

— Şi despre mine se ştie că m-am mai împiedicat uneori. Odată am băut prea mult vin de Porto şi am căzut direct de pe cal în poala unei doamne care se plimba prin parc în trăsura ei.

— Şi doamna asta a crezut că te-ai îndrăgostit de ea?

Tupper trebui să se scalde aproape un minut întreg în căldura ochilor ei căprui şi scânteietori pentru a-şi da seama că frumoasa asta, acest trandafir scoţian, flirta cu el. Cu el. Theodore Tuppingham, fiul risipitor al unui viconte fără importanţă.

— Dacă asta a crezut, replică el, atunci a arătat-o strigând după un poliţist şi lovindu-mă în cap cu umbrela ei.

Un zâmbet sfios şi vesel arcui buzele fetei în timp ce aceasta îi observă cămaşa de mătase neagră cu mâneci largi şi volanele de dantelă de la gât şi manşete, pantalonii croiţi pe trup, cizmele lucioase, înalte până la genunchi, care îi răneau degetele îngrozitor, dar care îi dădeau un aer galant care merita puţina suferinţă pe care trebuia să o îndure, şi faldurile elegante ale pelerinei sale.

În timp ce îşi întorcea privirea către chipul lui, zâmbetul începu să-i dispară.

— Vai, dar ştiu cine eşti. Ochii i se făcură mari ca două iazuri luminoase şi dădu să se îndepărteze de el. Tu eşti Dragonul!

Tupper tocmai voia să nege acest lucru, dar veneraţia care emana din ochii fetei îl opri. În toată viaţa lui, nicio femeie nu se uitase aşa la el.

Înainte ca măcar să ştie ce avea să facă, îşi supse burta, îşi scoase pieptul înainte şi spuse:

— Aşa-i, fătuco. Eu sunt Dragonul.

Nu ar fi fost surprins dacă fata ar fi fugit pe mirişte, ţipând de groază sau s-ar fi retras dezgustată, pentru a descoperi că Dragonul era un englez chel şi uşor burtos. În schimb, se aruncă în braţele lui.

— Tu! ţipă ea, lovindu-i pieptul cu pumnii ei mici. Tu eşti bestia nenorocită care mi-a mâncat sora!

Când unul din acei pumni se lipi de noul lui stomac concav, pieptul i se dezumflă cu un icnet puternic. Disperat să o reducă la tăcere înainte să trezească tot satul, o trase la pieptul lui şi îi puse o mână peste gură.

— Nu am mâncat-o pe sora ta, îi şuieră la ureche. E în viaţă şi bine mersi, iar eu îţi pot dovedi asta. Ba chiar mi-a povestit despre tine. Tu trebuie să fii cea mai mică… Catriona. Dar ea te strigă altfel. A… Katie? Cat? În timp ce încerca frenetic să îşi aducă aminte, ea îşi afundă dinţii mici şi ascuţiţi în palma lui suficient de tare încât să îl facă să sângereze, iar el îşi trase mâna.

— Kitty! Pufni ea, zvârcolindu-se mai degrabă ca un tigru indignat decât precum felina drăgălaşă de la care împrumutase numele.

— Kitty! Desigur! Cum de am putut să uit? Tu eşti Kitty şi surorile tale sunt Glenda şi… Pocni din degete. Nellie! Locuiţi în conacul din sat cu tatăl vostru, care e atât de nebun că mai are puţin şi pierde şi la whist!

Kitty încetă să se mai zbată, dar continuă să se uite în sus la el.

— Sunt Glynnis şi Nessa. Iar tatei nu i-a plăcut niciodată să joace whist, numai faraon. El trişează foarte prost, dar Gwennie spune că trebuie să îl lăsăm să câştige pentru că asta îl face să râdă. Se prinse de volanele de pe pieptul cămăşii, iar ochii începură să i se înceţoşeze în timp ce înţelegea însemnătatea cuvintelor sale. Gwennie…? E posibil? Chiar e în viaţă?

— E în viaţă şi se simte foarte bine, spuse Tupper cu blândeţe, acoperindu-i mâna cu a lui. Stă la castel ca musafiră a mea şi are haine frumoase, mâncare pe săturate şi toate cărţile pe care vrea să le citească.

Kitty se încovoie peste el şi îşi flutură genele mătăsoase de parcă ar fi vrut să plângă. Tupper se temea că va începe să ofteze şi el, dacă era obligat să vadă vreo lacrimă căzând din ochii aceia frumoşi ai ei.

Dar bărbia ei delicată se opri din tremurat şi îi aruncă o privire ciudat de senzuală pe sub gene.

— Cine s-ar fi gândit că Gwennie va ajunge să-ţi fie amantă, şi nu fel de mâncare?

— Te asigur că nu a fost niciuna, nici alta, protestă în grabă Tupper, făcând un pas mai departe de ea. Nu am compromis-o pe sora ta. Virtutea ei e la fel de intactă cum era în noaptea în care a fost lăsată la castel. Amintindu-şi de sărutul pătimaş dintre Gwendolyn şi Dragon la care fusese martor chiar în dimineaţa aceea, Tupper nu era sigur cât mai putea face acea afirmaţie.

Kitty oftă şi clătină din cap.

— Ce păcat. Dacă a existat vreodată o fetişcană care ar fi avut nevoie să fie compromisă, atunci aceea ar fi Gwennie a noastră.

Şocat de sinceritatea ei, Tupper se întoarse pentru a-şi ascunde roşeaţa din obraji, blestemând faptul că avea tenul deschis.

— Deci tu eşti Dragonul. Fata îl privi din cap până în picioare cu o expresie neruşinată, făcându-l să regrete că nu avusese timp să îşi încordeze din nou abdomenul. E adevărat că te poţi transforma din bărbat în dragon după voie?

— Numai joia şi în a doua duminică a fiecărei luni.

În timp ce ea se apropia de el, Tupper începu să bată în retragere, speriat de sclipirea de prădător din ochii ei.

— Şi ai căpătat poftă pentru carnea de om, aşa cum spune mama lui Maisie?

Tupper îşi smulse privirea vinovată de la gura ei, spre ochi, pentru că exact în acel moment se întrebă ce gust ar fi avut buzele ei.

— Sincer, nu cred că mi-ar plăcea aşa ceva. Carnea de vită friptă prea puţin îmi dă indigestie. Spatele i se lipi de un copac, făcându-i imposibilă retragerea mai departe.

Ea se aplecă înspre el şi îşi scoase limba mică şi roz pentru a-şi umezi buzele.

— Prietena mea Maisie jură că eşti posedat de dorinţa de-a te împerechea cu una dintre fetele din sat.

Aşa era, dar nu ştiuse lucrul ăsta până în acea clipă. Privirea i se întoarse la buzele ei, şi dezminţirea i se opri în gât. Pentru noaptea asta, deja făcuse îndeajuns de mult rău reputaţiei feroce pe care o avea Dragonul. Poate că era nevoie să sacrifice şi unul dintre scrupulele sale.

— Departe de mine dorinţa de a le ponegri pe prietena ta sau pe mama ei, murmură el închizând ochii şi aplecându-se cu toată intenţia de-a fura o sărutare.

Când buzele sale întâlniră numai aerul, deschise ochii şi o zări pe Kitty îndepărtându-se foarte repede de el.

— Unde te duci? strigă el.

Ea se răsuci; sub mângâierea diafană a ceţii şi a razelor lunii, semăna mai mult cu o zână decât cu un spirit al pădurii.

— Trebuie să le spun lui Glynnis şi Nessei că Gwennie e în viaţă şi că l-am întâlnit pe Dragon! Ştii cât de geloase o să fie? Glynnis se joacă mereu de-a „stăpâna conacului" pentru că a avut doi bărbaţi şi eu doar unul, iar Nessa râde mereu de mine pentru că ea are poveştile cele mai deocheate. Acum am şi eu una să le zic!

Imaginându-şi mânia adevăratului Dragon când avea să-i descopere nechibzuinţa, Tupper căută disperat un mod de-a o opri.

— Nu ar fi mai bine dacă ai avea un secret, mai degrabă decât o poveste? Un secret care poate rămâne doar între noi doi?

Ea îşi înclină capul într-o parte, propunerea lui stârnindu-i curiozitatea.

— Doar gândeşte-te la asta, Kitty, spuse el şi se apropie de ea. Tu eşti singura din Ballybliss care îmi cunoaşte adevărata identitate. Nu te pot convinge cumva să păstrezi secretul acesta pentru încă puţin timp? Cu siguranţă, responsabilitatea de-a păstra o astfel de comoară ţi-ar mai creşte valoarea în propriii ochi, dacă nu şi în ai surorilor tale.

Ea lovea pământul cu degetul mare de la picior, şi pe buze i se citea supărarea.

— Gwennie spunea mereu că eu nu pot să ţin un secret. Zicea mereu că sporovăiesc prea mult.

Tupper zâmbi.

— Un prieten a spus acelaşi lucru şi despre mine, odinioară. Dar poate că nu ai avut niciodată un secret care să merite să fie păstrat. Haide, fii fată bună şi promite-mi că nu vei spune.

Ea îi aruncă o privire provocatoare.

— Aş putea să fac asta. Dar numai dacă şi tu îmi vei face o promisiune.

Tupper înghiţi în sec, sperând că nu avea să îi ceară să-i arate aripile, să scuipe foc sau să o aducă pe Gwendolyn în pragul casei

sale.

— Prea bine.

— Întâlneşte-te cu mine, îi ceru ea cu îndrăzneală. Chiar pe miriştea asta. Mâine-noapte, după ce răsare luna.

Tupper dădu din cap încetişor, convins că el primea partea cea mai dulce a acestei înţelegeri.

— Până atunci, scumpă doamnă, trebuie să-ţi aminteşti că soarta mea se află în gingaşele tale mâini.

Ridică una din acele mâini până la buze, un gest pe care văzuse că adevăratul Dragon îl foloseşte cu mare efect asupra multor doamne.

Când ea îi răspunse cu un tremur de plăcere, el îşi scoase pelerina şi o puse în jurul umerilor ei. Fata îşi lăsă capul pe spate, cu ochii aproape închişi şi buzele deschise ca o invitaţie. Mişcând din cap cu regret, Tupper se aplecă şi-i dădu un sărut uşor, cast, pe frunte.

Când Kitty îşi deschise ochii, se afla singură pe pajişte. Se uită în sus la lună, zăpăcită complet de faptul că Dragonul o părăsise. Majoritatea flăcăilor pe care îi cunoştea, inclusiv Niall, şi-ar fi băgat mâinile pe sub fusta ei de douăzeci de ori până acum. Cu toate astea, Dragonul nici măcar nu încercase să îşi vâre limba în gura ei.

Dar îi sărutase mâna, îi spusese „doamnă” şi îi aşezase pe umeri pelerina lui.

Kitty strânse la piept faldurile călduroase care-i împresurau trupul, întrebându-se dacă avea să îl mai vadă vreodată.

Capitolul 11

În zilele ce au urmat după încercarea lamentabilă de evadare a lui Gwendolyn, Dragonul nu era de găsit. În ciuda acestui fapt, prezenţa lui era inevitabilă precum vuietul înăbuşit al mării.

Deşi se trezea dintr-un somn plin de vise şi se uita cu atenţie în umbră numai pentru a-şi da seama că este singură, Tupper îi aducea în fiecare zi câte o nouă comoară din tezaurul magic şi aparent inepuizabil al Dragonului. O perie de păr aurită şi un pieptene încrustat cu o perlă uriaşă, o ediţie princeps din *Istoria insectelor* de René de Réaumur legată în piele, o cadă rotundă din lemn plină cu apă de baie parfumată.

Satul, surorile ei, până şi preaiubitul ei tată începuseră cu toţii să pălească în umbra Dragonului, asemenea unor fantome din alte timpuri. Era de parcă ea ar fi trăit nu doar de câteva zile, ci de secole în sclavia lui plină de răsfăţ.

Singurii ei prieteni erau Tupper şi Toby şi niciunul din ei nu era prea comunicativ în ceea ce îl privea pe bărbatul misterios care o ţinea captivă. Tupper o amuza cu poveştile lui despre Taffy, strămătuşa lui plină de vervă, şi se distra singur încercând să o convingă să îi dezvăluie câteva dintre aventurile amoroase ale Nessei şi planurile lui Glynnis de a face rost de un nou soţ.

Devenea în mod special mai atent ori de câte ori era menţionat numele lui Kitty, deşi părea mereu să bolborosească vreo scuză pentru a pleca de fiecare dată când Gwendolyn vorbea despre Niall, rebelul pistruiat care furase inocenţa surorii sale. Iar Toby se făcea un ghem uriaş de blană la picioarele patului şi aţipea ore întregi.

Gwendolyn îi invidia nepăsarea. Ea se trezea că umblă fără încetare prin cameră ore întregi. Deşi Tupper continua să îi aducă mese delicioase preparate din cele mai bune ofrande pe care le puteau aduce sătenii, deseori îşi dădea seama că nu are poftă de mâncare şi împingea mâncarea dintr-o parte în alta a farfuriei.

Într-o dimineaţă, Tupper trecu prin uşa-panou, înaintând împleticit din cauza unei poveri voluminoase, învelite într-un cearceaf, pe care o căra în spate. Gwendolyn sări din pat, incapabilă să-şi ascundă entuziasmul copilăresc, un sentiment pe care nu îl mai simţise din dimineaţa de Crăciun de dinaintea morţii mamei sale. Tot ce se putea vedea din această nouă comoară era o pereche de picioare poleite, care păreau asemenea ghearelor unui dragon, încovoiate în jurul a două mingi de aur.

Tupper o aşeză alături de masă cu un icnet de uşurare, apoi scoase o bucată de hârtie împăturită din buzunarul vestei sale şi i-o întinse lui Gwendolyn.

În timp ce Tupper îşi ştergea sudoarea de pe frunte, ea îşi trecu degetul pe sub picătura de ceară roşie ca sângele care pecetluia scrisoarea. O singură propoziţie era mâzgălită pe hârtia de pergament crem: „Mi-aş dori numai să te vezi aşa cum te văd eu”.

— Îmi permiţi? Tupper radia de bucurie în timp ce se pregătea să smulgă cearceaful.

— Nu! strigă Gwendolyn, bănuind dintr-odată ce se afla dedesubt.

Deşi Tupper păru uimit de refuzul ei de a dezveli cadoul Dragonului, avu îndeajuns de mult tact încât să nu menţioneze nimic de el. Mai târziu în seara aceea, la mult timp după ce îi dusese cina şi plecase, Gwendolyn lăsă cartea din mâini, dezgustată de ea însăşi pentru că recitea acelaşi paragraf pentru a opta oară. Îi era imposibil că se concentreze, când gândurile îi rătăceau la ultima vizită a Dragonului, iar privirea îi era mereu atrasă de ultimul său cadou.

Nu putea să doarmă. Nu putea să mănânce. Nu putea să citească. Dacă nu ar fi fost atât de absurd, s-ar fi gândit că suferă din dragoste. Dumnezeu îi era martor că văzuse semnele de atâtea ori la Nessa: pierdea mereu timpul, nu mai avea poftă de mâncărurile preferate sau ofta cu tristeţe.

Dar cum ar fi putut ea să se îndrăgostească de un bărbat al cărui chip nu îl văzuse niciodată? Un bărbat care, pentru ea, nu era nimic altceva decât o voce înfundată, o atingere ademenitoare şi un sărut seducător?

Îşi atinse buzele cu degetul, chinuită de o temere veche. Poate că era la fel de vulnerabilă la tentaţiile carnale ca şi Nessa. Ea îşi închipuise mereu că este imună la asemenea atracţii, dar nu fusese nevoie decât de un singur sărut pecetluit de buzele Dragonului pentru a-i topi voinţa şi a o face să tânjească după atingerea lui.

Îşi mută privirea de la cadoul Dragonului la farfuria pe care o lăsase abandonată pe masă, simţind impulsul familiar de a da pe gât dintr-o singură înghiţitură ceea ce mai rămăsese din cină.

În schimb, Gwendolyn se ridică încet din pat şi se apropie de ofranda Dragonului învelită în cearceaf. Înainte să îşi piardă curajul, întinse mâna şi smulse învelitoarea.

O oglindă mare cât un om, făcută numai din argint bătut cu ciocanul, stătea în faţa ei, încadrată într-o ramă din lemn de mahon cu sculpturi ornamentale. Gwendolyn s-ar fi oprit să-i admire frumuseţea, dacă atenţia nu i-ar fi fost atrasă de femeia reflectată în luciul ei strălucitor. Lumina lumânărilor se reflecta în claia ei de păr blond. Trupul cu forme generoase îi era îmbrăcat cu o rochie din mătase orientală pură. Era îmbujorată, avea ochii luminoşi, buzele umede şi întredeschise. Nu arăta ca sora plinuţă şi cu bărbia pătrată a celor trei frumuseţi legendare. Nu arăta ca prizoniera unui nebun nemilos. Arăta ca o femeie care îşi aştepta iubitul.

Cu mâinile tremurânde, Gwendolyn aruncă pânza la loc peste oglindă, convinsă că trebuia să fie la fel de fermecată ca şi bărbatul care i-o oferise. Nu numai că tânjea după atingerea unui străin, dar era în pericol să devină o străină pentru ea însăşi.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, Gwendolyn se ridică în pat, fără să poată spună ce anume o trezise. În noaptea asta nu mai era nevoie să îl caute pe Dragon printre umbre. Lumina lunii pline se strecura prin grilajul ferestrei, scăldând camera goală într-o strălucire spectrală. Adulmecă aerul, dar nu reuşi să simtă nici măcar un iz vag de fum de trabuc.

Îşi înclină capul pentru a asculta, dar tot ce reuşi să audă fu vuietul înăbuşit al mării.

Se ridică din pat şi merse tiptil până la fereastră, atrasă de cântecul de sirenă al mării.

Poate că Dragonul dăduse ordin ca grilajul să fie înlocuit, privând-o de orice speranţă de libertate, dar dacă se cocoţa pe masă şi se ridica pe vârfurile picioarelor, se putea uita afară la priveliştea spectaculoasă pe care o ofereau luna şi marea, şi putea inhala aerul sărat în plămânii ei însetaţi.

Respiraţia i se opri în gât. O navă tăia valurile înspumate, îndreptându-se spre castel. Cu pânzele fluturând în vânt şi strălucind albăstrii în lumina lunii, nu părea mai adevărată decât o corabie-fantomă ocupată de spiritele morţilor.

Gwendolyn clipi de uimire, pe jumătate aşteptându-se ca nava să dispară din faţa ochilor ei.

— Aruncaţi ancora, băieţi!

Strigătul extrem de real fu urmat de un pleoscăit puternic şi de imaginea unei bărci mari cu vâsle coborând pe apă.

— Hei! strigă Gwendolyn îndoindu-şi degetele prin grilaj. Ajutor! Simt aici sus! Cineva să mă ajute, vă rog! Sunt ţinută prizonieră!

În timp ce continua să strige, ţopăind pe degetele de la picioare în disperarea de a fi auzită, figurile umbrite care umpleau barca începură să vâslească spre peşterile formate în stâncile de sub castel, lăsând o urmă argintie, strălucitoare în apă.

Gwendolyn îşi strâmbă gâtul ca să urmărească barca până când ieşi din câmpul ei vizual, apoi se prăbuşi în genunchi pe masă.

Putea să strige până înnebunea, dar acest lucru nu avea să îi aducă salvarea. Pentru că ei erau oamenii lui. Iar aceea era corabia lui.

Nava explica modul în care reuşise să pună stăpânire pe castelul Weyrcraig fără să fie remarcat de niciun suflet din Ballybliss. Explica modul în care reuşise să strecoare toate obiectele de lux decadent în castel... Patul elegant ornamentat, salteaua umplută cu pene, lumânările de ceară... Poate chiar şi oglinda ce reflecta ceea ce voia el

ca ea să vadă. Şi mai explica modul în care urma să fugă odată ce avea să prăduiască satul de ultimele monede de aur şi de mândrie.

Gwendolyn visase odinioară la o astfel de corabie. O corabie care avea să o poarte departe de Ballybliss, spre o lume în care bibliotecile vechi şi pline de mucegai păstrau un tezaur mare de comori legate în piele. O lume în care saloanele cu tapiserii răsunau de conversaţii pline de duh şi idei îndrăzneţe. O lume în care un bărbat ar aprecia o femeie pentru mai mult decât chipul ei în formă de inimă sau talia elegantă.

Şi, dintr-odată, ştiu a cui era lumea aceea. Era lumea lui. Lumea Dragonului.

Gwendolyn sări jos de pe masă şi începu să se plimbe prin cameră, oarbă la tot în afară de furia ei crescândă. Era posibil să nici nu se sinchisească să o elibereze înainte să plece.

Sătenii credeau deja că ea era moartă. Ce conta pentru ei dacă era mâncată de un dragon sau putrezea într-o închisoare mobilată elegant? El putea foarte bine să o lase să putrezească în rochia uneia dintre amantele pe care le părăsise, în timp ce el se întorcea la lumea aceea elegantă, cu baluri şi saloane de primire… o lume pe care ea nu avea să o cunoască niciodată.

Cu mâinile tremurând de nervi, Gwendolyn găsi cutia cu iască şi aprinse pe rând toate lumânările. Era furioasă pe omul fără chip care o ţinea captivă, dar era şi mai furioasă pe ea însăşi pentru că fusese atât de proastă încât să cadă sub vraja lui.

Se uită în jurul ei prin turn. Mulţumită generozităţii exagerate de care dăduse dovadă gazda sa, nu ducea lipsă de obiecte cu care ar fi putut să-l pocnească în cap data viitoare când trecea prin uşa de lemn. Dar el părea să îi evite compania la fel de insistent pe cât i-o căutase altădată.

Privirea îi căzu pe cina mâncată pe jumătate. Deci milord Dragonul credea că o s-o farmece cu daruri generoase şi cuvinte frumoase mâzgălite pe hârtie scumpă, nu-i aşa?

Ei bine, poate că era timpul să-l înveţe că Gwendolyn Wilder era făcută dintr-un alt aluat.

Tupper intră în grabă în anticamera închisorii şi lăsă pe masă tava pe care o ţinea în mâini. Dragonul continua să facă notiţe în registrul legat în piele care stătea deschis în faţa lui. Poate că gestul lui era grăbit, dar coloanele de cifre erau la fel de îngrijite şi de minuţioase de parcă ar fi fost scrise de o mătuşă rămasă fată mare.

— Ţi-am spus că nu îmi e foame, Tup, zise el şi dădu pagina fără să se uite în sus. Dar mausoleul ăsta bătut de vânt mi-a băgat frigul în oase. Se pare că pelerina mea a dispărut. Ai văzut-o tu?

— Nu-mi pot închipui pe unde este, răspunse Tupper, tuşind nervos înainte să împingă tava spre registru. Dar din câte se pare, nu eşti

singurul căruia nu îi este foame.

Dragonul analiză ceva vreme conţinutul neatins al tăvii înainte să-şi mişte privirea spre Tupper.

— E bolnavă?

Tupper clătină din cap.

— Nu pare să fie. Dar aceasta este a şasea masă pe care a refuzat-o.

— Două zile, murmură Dragonul îndepărtându-se de masă. Două zile fără să mănânce. Ce fel de joc vrea să facă?

— Unul periculos, dacă mă întrebi pe mine, îşi spuse părerea Tupper. Nu am putut să nu observ cât de palidă era în seara asta. Şi s-a împiedicat o dată şi-ar fi căzut dacă nu aş fi prins-o de cot.

Dragonul îşi dădu părul de pe frunte cu degetele încordate. Lipsa de somn nu prea îl ajuta să-şi potolească temperamentul schimbător. Primul lui instinct fu să înşface tava, să se ducă direct în turn şi să o forţeze să mănânce, chiar dacă ar fi trebuit să îi îndese mâncarea pe gât, bucăţică cu bucăţică.

Hotărându-se că acesta era şi al doilea său instinct, se ridică şi se întinse după tavă.

Tupper îl opri, punându-şi mâna pe braţul său.

— Soarele tocmai apune, îl avertiză el. Nu este încă întuneric complet.

Înjurând, Dragonul se afundă la loc în scaunul său. El alesese acest rol, şi acum, ca orice prădător nocturn, va trebui să aştepte până când se lăsa întunericul pentru a-şi confrunta prada.

— Unde te duci? izbucni el, încruntându-se la spatele lui Tupper care se îndepărta.

— Plec să terorizez sătenii, ştii tu. M-am gândit să sar peste cântatul la cimpoi în noaptea asta şi să încep devreme.

— Să începi devreme şi să termini târziu, presupun. În ultimul timp ţi-ai abordat datoriile cu un entuziasm lăudabil. Noaptea trecută nu te-am auzit întorcându-te decât mult după miezul nopţii.

— Ştii ce se zice, începu Tupper afişând un zâmbet angelic în timp ce se retrăgea pe uşă. Munca diavolului nu e niciodată gata.

— Nu, murmură Dragonul şi ochii i se întunecară cu hotărâre în timp ce alese un biscuit cu zahăr de pe tavă şi îl vârî în gură. Presupun că nu e gata niciodată.

Gwendolyn se aşteptase ca Dragonul să vină, dar tot tresări când uşa-panou se izbi de peretele opus, trezind-o din somn.

Se îngrămădi lângă tăblia patului cu inima bătându-i în gât. Luna încă se mai afla în dreptul ferestrei, aşa că putea să discearnă puţin mai mult decât o siluetă întunecată care se profila în umbră. Vocea lui răguşită o avertiză că, dacă ar fi fost un dragon adevărat, i-ar fi ieşit foc pe nări pentru a-i pârli şuviţele rebele care îi scăpaseră

din boneta de noapte.

Merse cu paşi mari lăsând ceva pe masă, apoi se întoarse cu faţa spre ea. Chiar şi în întuneric, privirea lui era aproape la fel de palpabilă ca şi atingerea. Nu putea scăpa de senzaţia că ochii lui puteau străpunge întunericul… Că putea vedea cu claritate pulsul care i se zbătea la gât, sânii care i se ridicau şi coborau la intervale neregulate.

Gwendolyn ar fi trebuit să ştie că avea să o determine să rupă ea însăşi tăcerea tensionată.

— Bună seara, milord Dragon. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

— Propriei tale prostii. Tupper îmi spune că nu ai mâncat de două zile.

Ea ridică din umeri într-un gest elegant.

— Nu trebuie să te deranjezi personal pentru asta, domnule. După cum sunt sigură că poţi vedea, va fi nevoie de mai mult de câteva mese pentru ca să mor.

Apoi, el se îndreptă cu paşi mari spre pat. Dacă Gwendolyn crezuse că nu va tremura niciodată în faţa lui, se înşelase.

Nu era sigură ce act îngrozitor se aştepta să facă el, dar cu siguranţă nu să o ia în braţe de parcă nu ar fi cântărit cu nimic mai mult decât Kitty şi să o ducă la masă. Se aşeză pe scaun şi o ţinu în poala sa.

— Deschide gura, îi ordonă el, şi strânsoarea braţelor sale îi făceau dificilă, dacă nu chiar imposibilă încercarea de a scăpa.

Primul gând murdar al lui Gwendolyn fu că poate intenţiona să o sărute chiar mai profund decât o făcuse înainte. Cu toate astea, nu gura lui fu cea care îi atinse buzele, ci forma rece şi fină a unei linguri.

— Vrei să deschizi larg gura şi să guşti? o rugă el cu o voce murmurată şi răguşită.

Gwendolyn nu-şi mai amintea de ultima dată când cineva o îndemnase să mănânce. De cele mai multe ori auzea: „Vrei să păstrezi ultimul biscuit pentru Kitty?”, sau se întâmpla ca Izzy să o lovească peste degete cu o lingură de lemn pentru că se întindea după altă porţie de terci de ovăz. Aroma înţepătoare de scorţişoară îi amintea de cât de foame îi era. I se rupea inima că trebuia să reziste.

— Nu voi face asta, bombăni ea printre dinţii încleştaţi, clătinând din cap la fel ca un copil încăpăţânat de trei ani.

Amândoi erau chiar foarte conştienţi de faptul că el avea puterea de a-i vârî cu forţa lingura aceea printre dinţi, dacă dorea. Dar, aşa cum se dovedi, aceasta nu era deloc dorinţa lui. Lingura dispăru şi Gwendolyn simţi în colţul gurii respiraţia lui caldă şi seducătoare.

După acea răsuflare uşoară şi tandră, îşi trecu încet buzele peste ale ei. Părea că buzele ei devin moi din proprie iniţiativă, iar el profită de

moliciunea lor pentru a-şi strecura limba printre ele. Şocată, Gwendolyn gemu.

Înainte ca mintea ei uluită să se limpezească, el îşi înlocui limba cu lingura turnându-i mâncarea caldă pe gât. Gwendolyn dădu să scuipe, dar el îi acoperi din nou gura cu a lui, forţând-o să înghită amestecul delicios.

Budinca de pâine era dulce, dar nici pe departe la fel de dulce ca limba lui care se rotea şi o tachina pe a ei.

Ea îi împinse pieptul, forţându-l să rupă sărutul. Dar când deschise gura pentru a rosti un protest plin de indignare, el îi vârî pur şi simplu lingura între buze din nou, de parcă ea ar fi fost un pui de pasăre care căzuse din cuibul său, iar el naturalistul hotărât să o salveze.

Înainte ca el să ridice din nou lingura, Gwendolyn reuşi să-şi adune gândurile pe care el i le împrăştiase cu atâta îndemânare.

— Dacă îmi mai vâri în gură şi mai mult din chestia aia fără voia mea, o să ţi-o scuip în faţă.

— Haide, doar nu ai vrea să-i răneşti sentimentele lui Tupper, nu-i aşa? El se consideră un bucătar destul de bun, să ştii. Ar fi trebuit să îl las să-şi încerce noua reţetă de haggis pe tine, spuse el, referindu-se la mâncarea tradiţională din Highlands, făcută din stomac de oaie umplut cu măruntaie şi asezonat cu plante aromatice.

— O fi Tupper un bucătar desăvârşit, dar tu, domnule, eşti un tiran jalnic.

— Numai când sunt forţat să mă ocup de un copil încăpăţânat.

Gwendolyn se luptă să scape din îmbrăţişarea lui, izbucnind nervoasă.

— Ce sunt eu, milord Dragon? Un animal de companie răsfăţat sau un copil încăpăţânat? Sau impresia ta depinde de cât de supusă sunt, precum o sclavă, în faţa capriciilor tale?

Braţele i se strânseră în jurul ei.

— Tu nu ştii nimic despre capriciile mele. Dacă ai şti, ai înceta să te mai foieşti în modul acesta care mă scoate din minţi.

Gwendolyn făcu întocmai. Întunericul care îi învăluia părea că îi ascuţise simţurile. Ritmul neregulat în care respira şi tremurul inimii sale sub palma ei se amplificară. Fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept părea să fie invadată de parfumul de scorţişoară şi mirodenii. Părul aspru care ieşea după marginile descheiate ale cămăşii lui îi gâdila degetele. Dar ceea ce o făcu să tremure brusc de panică fu căldura rigidă de sub posteriorul ei. Se încordă, devenind la fel de ţeapănă ca marioneta unui păpuşar.

— Acum, spuse el cu o voce foarte serioasă, ai de gând să mănânci, sau trebuie să te sărut din nou?

Respiraţia lui se simţi peste obrajii ei înfierbântaţi, avertizând-o că avea să îşi ducă la îndeplinire ameninţarea.

— O să mănânc, se răsti ea, deschizându-şi gura.

— Categoric ştii cum să dezumfli încrederea unui bărbat în farmecele sale, spuse el cu tristeţe, în timp ce o hrănea cu încă o lingură plină cu budincă.

Poate că informaţiile lui Gwendolyn despre anatomia bărbătească se limitau la discuţiile pe care le auzise între Nessa şi Glynnis, dar după câte îşi putea da seama, farmecele lui nu dădeau niciun semn că s-ar dezumfla. Înghiţi cu greu.

— Majoritatea bărbaţilor nu se simt obligaţi să-şi ofere sărutările drept ameninţare sau pedeapsă.

— Hei, am cunoscut doamne în trecut care le considerau o recompensă!

— Le ţineai şi pe ele captive la vremea aia, sau acesta este un amuzament mai recent de-al tău?

— Îţi pot promite că niciuna dintre ele nu era atât de amuzantă ca tine.

Folosi lingura pentru a şterge o picătură de budincă de pe buza ei inferioară.

Faptul că se afla atât de aproape de el, şi cu toate astea nu reuşea să distingă mai mult de o mască întunecată a chipului său, o înnebunea. Ar fi trebuit să fie insuportabil de ciudat să stea în poala unui străin. Dar undeva între prima lor întâlnire şi aceasta, el încetase să mai fie un străin. Poate că nu era nimic mai mult decât o siluetă ţesută din umbre şi texturi, dar acele umbre şi texturi deveneau pentru ea la fel de familiare ca senzaţia lăsată de părul fin al tatălui ei când îşi trecea mâna prin el sau ca sunetul respiraţiei lui Kitty în întuneric.

— Am văzut corabia, divulgă ea fără să vrea, disperată să îşi distragă atenţia de la modul în care fiecare respiraţie amestecată părea că le atrage buzele mai aproape.

Fu rândul lui să se încordeze.

— Aa, şi asta ţi-a stricat apetitul?

— Aşa-i, asta a fost. Pentru că încă nu îmi pot imagina de ce un bărbat ca tine, care în mod evident are resurse, ar încerca să fure de la cei care au atât de puţin.

— Poate că eu nu consider acesta ca fiind furt. Poate că eu cred că le iau ceva ce nu a fost niciodată al lor de drept, de la bun început.

— Dacă te gândeşti la mia de lire, banii ăştia nu există! Nu au existat niciodată.

Nota aceea enervantă de amuzament îşi făcu iar apariţia în glasul lui.

— Şi de ce ar trebui să te cred, domnişoară Wilder? Până nu demult, nu credeai că există dragoni.

— Încă nu cred. Şi încă mai trebuie să-mi dovedeşti că mă înşel.

— Atunci poate că nici eu nu cred în fecioare. Doreşti să-mi

dovedeşti că există?

Gwendolyn rămase fără răspuns la această provocare îndrăzneaţă. Îşi dădu capul pe spate pentru a studia, în întuneric, strălucirea din ochii lui.

El prinse una dintre şuviţele aurii care scăpase din boneta de noapte şi o încolăci pe deget. Vocea i se transformă într-o şoaptă răguşită:

— Să stai aici... aşa... Ai vreo idee ce reacţie are trupul unul bărbat ca mine în situaţia asta?

— Îţi amorţesc picioarele? încercă să ghicească Gwendolyn.

El tăcu pentru multă vreme, apoi din piept îi izbucni un hohot de râs aspru. Fără să se oprească, o ridică în braţe şi se îndreptă spre pat. Nu o aşeză pe saltea, ci o trânti de-a binelea. Ea se duse spre tăblia patului, crezând pentru o clipă că el chiar plănuia să i se alăture.

În schimb, se lăsă în jos lângă ea şi îşi aşeză palmele pe tăblia patului, prinzând-o între braţele sale.

— Mănâncă, Gwendolyn Wilder, ordonă el coborându-şi faţa spre ea, pentru că dacă nu mănânci fiecare fărâmă de pe tava aia, o să mă întorc cu haggisul lui Tupper. Şi-atunci o să-ţi pară rău că nu ai ales în schimb sărutările mele!

O clipă mai târziu, dispăru, lăsând-o pe Gwendolyn să se întrebe dacă nu-i părea rău deja.

Capitolul 12

Ziua următoare se ivi cu o atmosferă apăsătoare. Gwendolyn îşi făcu datoria şi mâncă fiecare îmbucătură sub privirea atentă a lui Tupper, deşi mâncarea avea gust de talaş în gura ei. Nu era sigură că inima ei asediată putea suporta încă una dintre vizitele nocturne ale Dragonului.

De-a lungul zilei interminabile, până şi Tupper păru distrat, în loc să sporovăiască aşa cum făcea de obicei, el îşi petrecu mare parte din timp privind lung spre uşă, de parcă el ar fi fost prizonierul, nu ea. După ce înghiţi cu greu carnea de sitar şi un castron de supă groasă şi caldă de egrefin, Gwendolyn îl goni în sfârşit, convinsă că mai degrabă s-ar culca mai devreme, decât să îndure încă o clipă încercările lui chinuite de a face conversaţie.

Se ridică de la masă pentru a stinge ultimele lumânări când primele note tânguitoare ale unui cântec de cimpoi răsunară prin grilajul ferestrei. Tremurând în întuneric, se urcă în pat, se rezemă de tăblia patului şi îşi aduse genunchii la piept, cuprinzându-i cu braţele. Deşi acum ştia că degetele care cântau la cimpoi erau umane, cântecul de jale îi trezi amintiri triste şi pline de regret.

Pentru o clipă plină de melancolie, frumuseţea simplă a muzicii îi permise să uite de Dragon şi să îşi amintească în locul lui un băiat înalt şi voinic, cu o şuviţă rebelă de păr negru care insista să îi cadă peste ochii verzi de culoarea smaraldului. Acest castel fusese casa lui şi, dacă cineva nu l-ar fi trădat pe tatăl lui în faţa lui Cumberland, el ar fi putut să guverneze aici ca lord. Privi în sus la nimfele întunecate care păcătuiau în pictura de pe tavan, întrebându-se dacă el dormise vreodată în odaia aceasta.

Dacă ar fi trăit, probabil că ea ar fi trebuit să vadă din umbră cum el lua o altă femeie de soţie… Fiica de rang nobil a vreunei căpetenii vecine sau pe una dintre fetele mai frumoase din sat, poate chiar pe Glynnis ori Nessa. Poate că ar fi trebuit să zâmbească în ciuda lacrimilor, în timp ce fiul lui cu păr negru şi ochi verzi şi-ar fi călărit poneiul pe lângă copacul care fusese raiul ei pe când era fetiţă. Dar durerea ei ar fi fost un preţ mic de plătit pentru bucuria de a-l vedea pe Bernard MacCullough ajungând la maturitate, reprezentând speranţa şi mândria clanului său.

Gwendolyn îşi atinse obrazul şi rămase uimită când îl descoperi ud de lacrimi. Ea nu plângea numai pentru acel băiat pierdut, ci şi pentru fetiţa care îl iubise. Fetiţa care cutreiera vâlcelele şi coridoarele şerpuitoare chiar din acest castel, pândind o ocazie să-l zărească.

Uneori părea că vieţile amândurora se încheiaseră în momentul în care prima ghiulea trecuse prin temniţa din inima castelului.

Cântecul de cimpoi se stinse cu o notă tânguitoare. Se ghemui pe o parte şi trase cearceaful până la bărbie, întrebându-se ce ar fi crezut acel băiat despre femeia care devenise ea.

Gwendolyn visa.

Fugea printr-un labirint de coridoare din castel şi era din nou o copilă. Îl putea auzi pe băiat, dar nu îl putea vedea. El fusese chiar în faţa ei, coborând cu ţopăieli scara şerpuitoare de piatră, păşind pe trepte dintr-o săritură, cu eleganţa unei pisici. Râsul lui ajungea înapoi la ea, îndrăzneţ şi tachinând-o, dar indiferent cât de mult îl ruga să se oprească, el continua să fugă, refuzând să creadă că va păţi vreun rău.

Aruncă o privire disperată peste umăr, şocată de bubuiturile din ce în ce mai asurzitoare ale tunurilor. Dacă nu îl prindea curând, avea să fie prea târziu. Dar ea era prea grasă. Prea înceată. Picioarele ei scurte şi durdulii nu se puteau compara cu picioarele lui lungi şi suple. Înainte ca ea să poată ocoli un colţ, el deja cotea după altul.

„Gwendolyn!” El îi fredona numele, îndemnând-o să nu renunţe la urmărire.

Tunurile deveneau şi mai zgomotoase, iar bubuiturile lor izolate zdruncinau podeaua de sub picioarele ei. El nu le putea auzi? Nu le putea simţi?

În timp ce se aventura în jos pe scara principală, îl zări alergând în sala cea mare, cu tartanul roşu cu negru fluturând în spatele lui precum nişte aripi.

Speranţa i se revărsă în piept. Dacă ar reuşi măcar să înşface acel tartan, l-ar putea prinde repede. Şi-ar putea arunca braţele în jurul lui şi l-ar putea ţine în siguranţă pentru totdeauna.

Picioarele ei loviră dalele de piatră de la baza scărilor. Un vuiet asurzitor zgudui castelul. Ea căzu în genunchi şi îşi puse mâinile peste urechi.

Când îndrăzni în sfârşit să deschidă ochii şi să-şi coboare mâinile, tunurile tăcuseră şi se lăsase o linişte stranie.

Se ridică uşor în picioare şi arcada curbată a sălii mari o ademenea să înainteze. Vocea i se frânse când îi strigă numele.

Singurul răspuns pe care-l primi fu şoapta prafului care se cernea în jos din tavan. Voia să creadă că probabil băiatul încăpăţânat se ascundea, că probabil se îneca de râs în timp ce se pregătea să sară la ea din vreun colţ întunecat.

Dar apoi zări maldărul de pânză roşu cu negru zăcând pe podeaua sălii mari. Îngenunche pentru a-şi trece uşor mâna peste lână, aşteptându-se să o găsească udă de sânge, aşa cum se întâmplase în alte o sută de vise. Dar lâna era uscată, iar degetele nepătate.

Acele degete începură să tremure când se întinse să tragă de un colţ al tartanului.

În loc să reziste forţei sale, aşa cum se întâmpla de obicei, veşmântul flutură în jurul ei, lăsând-o cu gura deschisă de uimire.

Tartanul era gol. Băiatul dispăruse.

Dragonul sări din somn pe patul său improvizat; sudoarea strălucea pe pieptul său musculos, în ciuda răcorii din aer. Ei se apropiau. Îi putea auzi… clămpăniturile copitelor, hodorogeala roţilor de căruţă în timp ce urmau drumul care ducea spre castel, hărmălaia vocilor, înjurături şi ordine strigate, focurile dispersate de muschete. Sări în picioare, cu respiraţia întretăiată şi îşi trase pe el cămaşa aruncată.

Se împletici orbeşte în sus pe scări, fără să se sinchisească să aprindă o lumânare sau o lampă. Ieşi în anticamera de la intrare, uluit să o găsească cufundată în întuneric şi părăsită, în loc să mişune de oameni pregătindu-se pentru bătălie. Bâjbâi drumul spre capelă, rugându-se să găsească pe cineva acolo, dar strigătul întrebător se întoarse înapoi la el ca un ecou gol. Se părea că până şi Dumnezeu îl părăsise.

În timp ce alerga pe lângă o fereastră cu caneluri, o străfulgerare puternică de lumină aproape că îl orbi.

Ajunsese prea târziu. Ei deja atinseseră torţa de primul fitil.

Dragonul se opri la intrarea principală a castelului, cu mâinile încleştate în pumni şi pieptul ridicându-se cu fiecare respiraţie. Niciodată nu se va mai retrage de frică în întuneric, aşteptând să audă şuierul blestemat al primei salve de tun. Niciodată nu îşi va mai pune soarta pe seama unei izbăviri care nu avea să vină. Deschise uşa principală şi ieşi împleticindu-se în noapte.

Ajunse în mijlocul curţii cu paşi mari şi îşi deschise larg braţele, invitându-i pe ticăloşi să îl lovească până aveau să-i frângă oasele în fărâme. Strângând din ochi, îşi aruncă capul pe spate şi lăsă să-i scape un răcnet care părea să vină chiar din străfundurile sufletului său. Dar nici măcar acel răcnet chinuit nu se putea compara cu trosnetul bubuitor care zdruncină pământul de sub picioarele lui.

Trosnetul se diminuă şi deveni un huruit. Dragonul îşi deschise ochii şi fu surprins că se afla încă în picioare. Ploaia cădea peste el, lipindu-i cămaşa şi pantalonii de trup, spălând ultimele urme ale nebuniei care pusese stăpânire pe el.

— O, Dumnezeule, şopti el şi alunecă în genunchi.

Dacă ar fi ştiut că avea să vină o furtună, nu şi-ar fi permis să adoarmă. Dacă Tupper ar fi fost acolo, prietenul lui ar fi încercat să îi distragă atenţia cu vreo anecdotă plină de duh, un joc de şah, un pahar cu vin de Porto, orice pentru a reduce intensitatea sălbăticiei chinuitoare care îi ameninţa sufletul.

Dragonul îşi îngropă chipul în palme. Putea să stea pe puntea unei corăbii şi să suporte fără să clipească tunurile trase la ordinele sale,

dar aici, în locul acesta blestemat, chiar şi zgomotul inofensiv al tunetelor îl putea aduce în pragul nebuniei.

Îşi ridică brusc capul chiar în momentul în care o sclipire luminoasă îi dezvălui că îngenunchease la picioarele Afroditei. Îşi aminti că ultima furtună i-o adusese pe Gwendolyn, care îi putea distrage atenţia mai bine decât orice alt fel de amuzament oferit de Tupper. Se cutremură când îşi dădu seama cât de mult tânjea să se ducă la ea în momentul acesta.

Se ridică şi simţi că îl dor oasele. Luptându-se cu vântul biciuitor şi cu ploaia, îşi croi drum înspre castel, hotărât să caute singura consolare pe care o merita.

Gwendolyn tresări şi se trezi.

La început confundă bătăile puternice ale propriei inimi cu ecoul fantomatic al tunurilor din visul ei, dar asta fu înainte ca lumina unui fulger să fie urmată de pocnetul tunetului.

Rafalele de vânt băteau tumul, urlându-şi frustrarea când acesta refuza să se dărâme în faţa puterii lor.

Îşi încolăci braţele în jurul trupului pentru a-şi potoli tremurul. Aproape că-şi dorea ca Dragonul să fi fost acolo, aproape că-şi dorea dulceaţa sărutului său, ca să spele gustul amar al coşmarului.

Dar o sclipire orbitoare de lumină îi dovedi că era singură.

În sfârşit, vântul începu să se domolească. Îşi înclină capul când îi ajunse la urechi un bocănit ciudat, prea ritmic pentru a fi tunetul. Aproape că ţipă când Toby ateriză la picioarele ei cu o bufnitură înăbuşită.

— De unde naiba ai venit, grăsanule? întrebă ea, mângâindu-l cu degetele prin blană. Aş fi putut jura că Tupper te-a lăsat să ieşi înainte să plece.

Singurul răspuns al motanului fu că începu să toarcă. Gwendolyn se dădu jos din pat şi începu să-şi croiască drum pipăind peretele. Între fulgerele pâlpâitoare, camera era întunecată ca smoala.

Bâjbâi după uşa cu panou, dar mâna ei întâlni numai aerul. Bocănitul pe care îl auzea era panoul care se lovea uşor de peretele opus, încă prins în ghearele puternice ale palei de vânt care îl deschisese.

Uşa era deschisă. Gwendolyn era liberă.

Capitolul 13

Gwendolyn se dădu înapoi, întrebându-se dacă încă mai visa. Dacă îndrăznea să treacă de uşă, oare avea să audă zgomotul fantomatic al paşilor băiatului pe scări? Oare sunetul batjocoritor al râsului său o va ademeni să îl urmărească?

Îşi ciupi carnea sensibilă din interiorul braţului… cu putere.

Şi pentru că durerea pe care o simţi o asigură că nu visează, respiră adânc şi se aplecă prin deschizătură.

Nu îşi dădu seama de eforturile care fuseseră făcute pentru ca turnul ei să fie încălzit şi confortabil, până când nu se întâlni cu aerul rece şi umed de dincolo de camera ei. Îşi căută drumul pe dibuite în jos pe scara şerpuită, aplecându-se sub un şuvoi de apă de ploaie care curgea chiar printr-o spărtură din tavan. Cămaşa de noapte i se agăţă de un bloc de piatră spartă. Trase de tivul rochiei pentru a o elibera, apoi se împiedică şi coborî iute trei trepte, iar mişcarea stângace o aduse faţă în faţă cu…

Nimic.

O gaură zimţată fusese făcută în peretele din nord, oferind vederii o privelişte ameţitoare a valurilor zbuciumate de furtună. Sclipiri îndepărtate de fulgere dansau pe cerul fără lună, iluminând stâncile ascuţite şi hăul abrupt care ducea la pietrele de dedesubt.

Gwendolyn se dădu repede înapoi, lipindu-se de tot de peretele opus.

Oare acestea erau grozăviile pe care Dragonul avusese curajul să le înfrunte pentru a fi alături de ea în toiul nopţii?

La început se temu că nu va putea să se mişte de lângă zidul acela. Dar pentru că îşi domoli ritmul respiraţiei şi strânse din ochi, reuşi să treacă centimetru cu centimetru dincolo de deschizătură şi să se strecoare în galeria de dedesubt.

La capătul îndepărtat al galeriei se afla o scară din lespezi mari de piatră.

Gwendolyn începu să coboare, fără să fie încă prea sigură că nu visa. În acest vis, paşii ei nu erau înceţi şi greoi. În schimb, părea să plutească în jos pe scări, cu marginea plină de volane a cămăşii de noapte târându-se în urma ei.

Când ajunse la intrare, o briză rece şi mirosind a ploaie îi gâdilă pielea.

Uşa făcută arşice care ducea spre curtea interioară atârna pe jumătate scoasă din ţâţâni, într-o invitaţie pe care Gwendolyn nu o putea ignora.

Se grăbi înspre uşă, încercând să-şi imagineze bucuria care avea să lumineze chipul tatălui ei când se va arunca în braţele lui. Ezită,

incapabilă să-şi amintească trăsăturile sale dragi şi familiare. Un gând dureros nu-i dădea pace. Dacă el nici măcar nu-i dusese dorul?

La început, când Dragonul o făcuse prizoniera lui, ea crezuse că nebunia tatălui ei era o binecuvântare. Dar acum nu mai era la fel de sigură. Dacă tatăl ei i-ar fi strâns pur şi simplu mâna, i-ar fi zis că e o „fată bună” şi ar fi grăbit-o să meargă la culcare? Atunci nu i-ar mai rămâne altceva de făcut decât să se strecoare sub pătură cu una dintre revistele de la reverendul Throckmorton, să se îngrijoreze pentru Kitty şi să aştepte ca Nessa să se întoarcă din braţele ultimului ei iubit.

Gwendolyn se întoarse încet. Arcada curbată din sala cea mare părea să o cheme înainte, la fel cum se întâmplase în vis.

Făcu un pas, apoi altul, iar pulsul îi alerga cu un amestec ciudat de fascinaţie şi groază.

Sala mare fusese odinioară inima castelului Weyrcraig şi tocmai acea inimă fusese distrusă de atacul lui Cumberland. O ghiulea spulberase o mare porţiune din acoperiş, lăsând să se vadă norii care pluteau liberi ca printr-o ramă sfredelită. Ploaia aproape se oprise, iar luna începuse să se ivească timidă prin vălul de nori, de parcă ar fi vrut să se asigure că furtuna plecase cu adevărat şi că era în siguranţă să iasă afară. Steagurile sfâşiate fluturau de grinzile masive care nu fuseseră despicate de lovitură, iar dragonii care păreau că dansează pe materialul negru se estompaseră într-o nuanţă roşie ca sângele uscat. O vatră uriaşă de piatră îmbrăca peretele cel mai îndepărtat, iar de poliţa sa sculptată manual atârnau pânze de păianjen.

Gwendolyn păşi uşor în sală, simţindu-se doar puţin mai umană decât fantomele care cu siguranţă bântuiau acest loc. Aproape că putea să audă ecourile râsetelor lor, vocile lor care cântau în timp ce îşi ridicau cupele într-un toast victorios în cinstea puterii şi a grandorii pe care o avusese clanul MacCullough .

Îşi scutură umerii pentru a îndepărta fantezia aceasta. Pe ea nu o bântuiau fantomele războinicilor morţi de mult, ci fantoma unei femei care se străduise odinioară să facă o casă din această sală bătută de vânturi. Gwendolyn îşi amintea să soţia lui MacCullough era o femeie voinică şi bună la suflet, care râdea mult şi îl adora pe unicul ei fiu. Amprenta ei blândă şi feminină se simţea peste tot. Un divan încadrat de un cadru de lemn sculptat şi aurit stătea sub o oglindă spartă, şi din pernele zdrenţuite ale acestuia ieşeau bucăţi de bumbac. În locul tapiseriilor sumbre, pereţii fuseseră decoraţi cu pânzeturi franţuzeşti care avuseseră odată nuanţe pastelate de roz şi albastru.

O coloană corintică în formă de fus zăcea căzută pe o parte, într-o băltoacă de apă de ploaie.

Traversând sala, Gwendolyn fu nevoită să îşi croiască drum printr-un câmp de oale sparte. Se aplecă să ridice un ciob de porţelan fin şi trecu încet cu degetul peste suprafaţa sa lucioasă. Ea îşi petrecuse

viaţa tânjind după astfel de lucruri frumoase şi nu se putea abţine să nu plângă pentru distrugerea lor şi pentru faptul că reprezentau fragmente din visurile ei distruse.

Tocmai întorcea ciobul în mână când piciorul i se lovi de un cap despărţit de corp. Aproape că ţipă înainte să îşi dea seama că era capul de marmură al statuii din curte…

Şi în acel moment îl văzu.

Stătea, ca întotdeauna, în întuneric. Dar în noaptea aceasta se părea că nici măcar umbrele nu erau de-ajuns pentru a-l ascunde. Stătea tolănit pe scaunul din mijlocul unei mese lungi din lemn de mahon, cu capul ascuns în braţele încrucişate. O carafă de cristal cu mai puţin de trei degete de whisky pe fund se afla în faţa lui, alături de o cutie de argint cu iască şi o lumânare pe care nu se sinchisise să o aprindă. Nu purta nicio haină sau vestă, doar o cămaşă albă cu mânecile ridicate neglijent mai sus de coate. După felul în care materialul se lipea de umerii lui puternici, scoţând în evidenţă fiecare muşchi şi tendon, Gwendolyn ghici că era ud leoarcă.

El nu era conştient de prezenţa ei. Tot ce trebuia să facă era să se îndepărteze în vârful picioarelor şi avea să scape de el pentru totdeauna. Dar înainte să se întoarcă şi să facă exact acest lucru, un tunet bubui în depărtare, făcând ca muşchii lui rigizi să se cutremure.

Înainte să-şi dea seama măcar ce avea de gând să facă, Gwendolyn trecu în partea lui şi îşi aşeză cu blândeţe mâna pe umărul lui.

El îşi ridică iute capul fără să se uite la ea, împrăştiind picături de apă de ploaie.

— Bună seara, domnişoară Wilder.

— De unde ai ştiut că nu era Tupper?

— Tupper ştie mai bine decât tine să se furişeze prin spatele meu în întuneric. Din neatenţie, s-ar putea trezi cu gâtul tăiat.

Gwendolyn înghiţi în sec.

— Dar, la urma urmelor, gâtul lui nu este la fel de frumos ca al tău.

Băutura nu îi împleticea limba, dar îi înmuiase consoanele rostite de obicei pe un ton sacadat, dând cuvintelor sale un ritm dezarmant. Înainte să-şi poată retrage mâna de pe umărul lui, el o prinse şi o ţinu captivă, trecându-şi degetul mare peste palma ei.

— Şi nici mâinile lui nu sunt la fel de fine. Poate că eşti doar un vis, murmură el şi îşi mângâie obrazul cu palma ei. Te rog, spune-mi, oare irascibila domnişoară Wilder ar avea atâta compasiune în inimă încât să vină la mine în vis, cu mâinile ei fine şi cu pielea mirosind a somn?

Căldura delicioasă care emana din atingerea lui o făcu pe Gwendolyn să se simtă şi mai irascibilă.

— Eu nu cred că oamenii cuprinşi de aburii beţiei sunt capabili să viseze.

Dragonul râse cu asprime.

— Atunci poate că nu eşti un vis, ci o fantomă. Doamna albă din castel, trimisă să mă avertizeze că trebuie să părăsesc acest loc înainte să mă coste sufletul nemuritor. Îşi întoarse capul ca să se uite la ea, iar expresia feţei îi era ascunsă în umbre. Ah, dar mereu practica domnişoară Wilder probabil că nu crede în fantome, nu-i aşa?

Descurajată de faptul că îi repetase propriul vis cu atâta precizie, Gwendolyn vorbi încet:

— Obişnuiam că nu cred. Dar când stau într-un loc precum acesta, nu mai sunt sigură.

Se simţi ciudat de părăsită când el îi eliberă mâna şi se ridică, îndreptându-se spre umbrele mai adânci de lângă vatră. Umezeala rece din cameră părea să îi între în oase.

El privi în sus la căpriorii sfărâmaţi.

— Te-ai întrebat vreodată cum trebuie să se fi simţit ei în noaptea aia? Trădaţi de unul de-ai lor. Abandonaţi de cei în care avuseseră încredere că îi vor apăra. Tot ce au putut să facă a fost să se îngrămădească în întuneric cu armele lor insuficiente şi să aştepte ca prima ghiulea să cadă din cer.

— Ar fi putut să fugă în noapte cu prinţul Carol cel Frumos, îi aminti ea, întrebându-se, aşa cum făcea de obicei, dacă nu cumva chiar făcuseră asta.

Râsul lui nu fu prea amuzat.

— Asta le-ar fi putut salva vieţile, dar i-ar fi costat preţioasa lor mândrie. Trasă cu degetul arătător mottoul gravat pe policioara vetrei. „Fie că are dreptate, fie că nu…”

— „… un MacCullough nu fuge din faţa luptei, nu!”, termină Gwendolyn pentru el.

Ea nu avea nevoie să citească mottoul. Cuvintele acestea odioase erau gravate în inima ei.

— Crezi că erau şi copii? întrebă el încet, trecând cu degetul peste stratul gros de praf de pe policioară.

Acum Gwendolyn fu cea care se întoarse cu spatele, căutând să se ascundă de lumina lunii.

— Era un copil. Un băiat.

— Doar unul. Asta e neobişnuit, nu-i aşa? Eu credeam că aceşti lorzi din Highlands se înmulţeau ca iepurii.

Gwendolyn clătină din cap.

— Soţia lui a putut să-i poarte numai un copil. Dar, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, el nu i-a reproşat niciodată asta. În schimb, o trata de parcă i-ar fi dat cel mai rar şi mai preţios dintre daruri… un fiu. Un moştenitor care avea să conducă clanul când el nu va mai fi. Vocea îi deveni un murmur. Nu cred că sătenii şi-au revenit vreodată după pierderea lui.

Dragonul pufni.
— Din câte mi-ai spus despre oamenii din Ballybliss, mă îndoiesc că a vărsat cineva vreo lacrimă pentru el.
Gwendolyn se roti pe călcâie ca să îl privească în faţă.
— Eu am plâns!
Incapabilă să îi suporte tăcerea, se îndreptă spre rămăşiţele sfărâmate ale unei ferestre.
— Nu eram decât o copilă când a murit el, dar cred că eram pe jumătate îndrăgostită de el pe-atunci. Un zâmbet trist îi atinse buzele. Ce prostuţă eram, nu-i aşa, să cred că un băiat ca el s-ar fi putut gândi vreodată la o fată durdulie şi ciudată ca mine?
— Singura ta prostie a fost să îţi închipui că eşti îndrăgostită de cineva care nu era nici el cu mult mai mare, fiind doar un copil.
— Ah, dar tu nu l-ai cunoscut. El era un băiat cu adevărat extraordinar… puternic şi bun, şi nobil. Chiar de-atunci se vedea ce fel de bărbat avea să devină.
Vocea Dragonului suna ciudat de subjugată.
— Un model de bunătate, fără îndoială, dedicat ridicării celor oprimaţi de viaţă, protejării virtuţii celor inocenţi şi salvării domnişoarelor aflate în pericol.
— El m-a salvat o dată. Dar eu am fost mândră şi încăpăţânată şi în loc să îi mulţumesc aşa cum se cuvine, l-am pus la locul lui într-un mod jignitor. Nu mi-am dat seama că avea să fie ultima dată când îl vedeam în viaţă.
Gwendolyn privi afară peste ruinele sfărâmate din curte, dar în locul lor văzu o cărare luminată de soare, mărginită de-o parte şi de alta de săteni plânşi; simţi scoarţa aspră de copac când îşi afundă degetele în trunchiul copacului, auzi vaietul jalnic al cimpoaielor în timp ce anunţau moartea tuturor speranţelor lor.
— I-am văzut cărându-i trupul în jos pe deal. Cred că mă ascunsesem în acelaşi copac şi îl urmărisem cum călăreşte prin trecătoarea aia de sute de ori înainte, dar atunci, ultima oară, era aşezat cu faţa în jos pe spinarea calului său. Îl înfăşuraseră în tartanul pe care îl purtase mereu cu atâta mândrie.
Gwendolyn nu îşi dădu seama că lacrimile începuseră să îi curgă în tăcere pe obraji, la fel cum se întâmplase şi în ziua aceea.
Nu ştia că Dragonul făcuse doi paşi şovăitori în direcţia ei, cu degetele încleştate în pumnii neajutoraţi.
Gwendolyn îşi şterse o lacrimă cu podul palmei şi se întoarse cu faţa spre el.
El se întoarse repede, poticnindu-se, şi se prinse cu ambele mâini de poliţa vetrei.
— Te sfătuiesc să mă laşi acum, domnişoară Wilder. Sunt beat şi mă simt singur. Beat sunt de câteva ore, dar singur sunt de foarte mult

timp, lucru care nu mă face deloc o companie potrivită pentru a discuta despre stafii cu o doamnă îmbrăcată doar în cămaşa de noapte.

Gwendolyn fu surprinsă de mărturisirea lui. Ea presupusese că singurătatea şi chinurile le erau rezervate femeilor obişnuite care aveau surori frumoase.

— Şi unde îmi propui să mă duc, milord Dragon? Înapoi în închisoarea mea?

— Puţin îmi pasă unde te duci, spuse printre dinţi. Atâta timp cât nu mai eşti în faţa mea.

Gwendolyn nu ar fi plecat nici dacă o altă ghiulea s-ar fi îndreptat direct spre sala în care se aflau; nu acum, când în armura Dragonului exista o crăpătură care i-ar fi putut oferi o imagine a omului de dinăuntru.

— Atunci, să mă întorc în sat? Mai făcu un pas spre el, gândindu-se să îl atragă în lumina lunii cu tachinările ei. Să le spun că Dragonul lor feroce nu e decât un om? Un om care încearcă să îi facă pe ceilalţi să se teamă de el, dar îşi ascunde faţa în umbre pentru că se teme mai mult de el însuşi decât de ceilalţi.

— Spune-le orice naiba ai chef, mârâi el şi degetele i se făcură albe pe lemnul maroniu al poliţei.

Gwendolyn se furişă mai aproape şi îşi ridică mâna, dar nu îndrăzni să îi atingă întinderea fermă a spatelui.

— Să le spun şi că nu mi-ai arătat nimic altceva decât bunătate? Că mi-ai înlocuit zdrenţele cu veşminte potrivite pentru o prinţesă? Că m-ai forţat să mănânc atunci când m-aş fi înfometat din pură încăpăţânare? Că ai refuzat să devorezi fecioara pe care ei o sacrificaseră?

El se întoarse.

— Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Să nu crezi că nu mă gândesc la asta chiar în momentul ăsta!

Dorinţa strălucea în ochii lui, dar nu o atinse. Şi lucrul acesta, mai mult decât orice, o îndemnă să îi atingă chipul cu degetele. Respiraţia lui deveni sacadată pe măsură ce ea îi explora cu delicateţe trăsăturile, căutând cicatricea, arsura, diformitatea îngrozitoare care îl împinsese să trăiască în întuneric şi care îl făcuse să se considere o bestie în propriii ochi şi în ochii lumii.

Trebui să dea la o parte o şuviţă de păr mătăsos pentru a-i mângâia fruntea puternică şi netedă. Avea sprâncene groase şi uşor arcuite, iar genele păreau moi ca nişte pene în palma ei. Urmă arcada pometţilor până la linia fermă a nasului. Îşi îndoi degetele pentru a-i mângâia maxilarul uşor încleştat, acoperit de barba crescută de o zi. Tocmai voia să îşi treacă degetele pe buzele lui, când îi prinse încheietura mâinii, scoţând un sunet gutural.

Gwendolyn se aştepta ca el să îi dea mâna la o parte, nu să îi aducă degetele la buze şi să le sărute. Buzele lui erau ferme, dar catifelate. Tandreţea imperioasă a sărutului făcu să-i curgă prin vene o dulceaţă arzătoare.

El o prinse de umeri şi o trase spre el în întuneric.

— Te-ai sacrifica pentru mine, Gwendolyn? Te-ai sacrifica pentru a salva bestia asta nefericită în care m-am transformat?

O linişte ciudată o învălui pe Gwendolyn în timp ce se uita la umbrele care îi compuneau chipul.

— Mi-ai spus odată ce trebuie să fac pentru a te transforma din bestie în om.

Prinzându-i ceafa cu palma, îl trase în jos şi îşi lipi uşor gura de a lui.

Capitolul 14

Dragonul se străduia să absoarbă şocul darului oferit de sărutul lui Gwendolyn. Era prea târziu să îi mărturisească faptul că o minţise, prea târziu să o avertizeze că sărutul ei nu putea decât să ţeasă o vrajă şi mai periculoasă decât oricare alta până atunci. În loc să îl liniştească, sărutul ei îl făcu şi mai sălbatic. Îşi dorea cu sălbăticie să o sărute. Dorea să o atingă. Să o posede. Gemu şi se cutremură în timp ce gura ei se deschise sub a lui, iar buzele i se despărţiră într-o invitaţie în faţa căreia el nu mai avea nici puterea şi nici dorinţa de a-i rezista.

Stăpânindu-se într-atât încât să nu o sperie, îşi petrecu braţele în jurul ei şi îşi roti limba în căldura umedă a gurii ei. Gwendolyn avea gust de inocenţă şi dorinţă, şi tocmai această pasiune sfioasă făcea ca sărutul ei să-l stârnească mai tare decât mângâierea oricărei curtezane.

— Scumpa mea… inocenta mea, îi şopti în colţul gurii. Eşti un vis, nu-i aşa? Un vis devenit realitate.

Gwendolyn nu ar fi crezut niciodată că Dragonul era capabil de asemenea blândeţe. Gura lui alunecă spre curbura maxilarului, lăsând în urmă o linie de furnicături încântătoare, îi sărută gropiţa din obraz, apoi o căută pe cea din curbura gâtului înainte să-şi lipească din nou gura de a ei.

De data asta buzele nu li se atinseră într-un sărut cast, într-un amestec înceţoşat de respiraţii. Acesta era un sărut la fel de dulce şi de întunecat ca moartea însăşi. În timp ce punea stăpânire pe gura ei, Gwendolyn fu nevoită să se prindă de reverele cămăşii sale ca să nu cadă. Poate că el fusese cel care băuse, dar ea era cea care nu se putea ţine pe picioare, ameţită mai mult de blândeţea lui sinceră decât de picăturile de whisky pe care le gustase de pe limba lui. Deşi respiraţia lui era la fel de întretăiată ca şi a ei, putea simţi inima Dragonului bătând cu putere, cu sinceritate, sub palma ei.

El nu întrerupse sărutul acela fermecător, nici măcar atunci când o duse înapoi şi o sprijini de masă, împingând resturile de pe ea cu o singură mână. Gwendolyn încercase să îl ademenească să iasă în lumina lunii. Nu îşi închipuise niciodată că el avea să o tragă mai adânc în întuneric, sau că ea va merge cu el de bunăvoie, ba chiar cu nerăbdare.

Marginea mesei o apăsa în spate; el se împinse în pântecul ei moale, dovedind o dată şi pentru totdeauna că nu era o bestie, ci doar un bărbat. Un bărbat care o dorea cu disperare.

— Eşti o prostuţă mică. Ar fi trebuit să pleci atunci când ţi-am spus, îi zise el aspru în timp ce o lipea şi mai strâns de el.

Gwendolyn se întinse orbeşte spre faţa lui, găsind că acest reproş era chiar şi mai irezistibil decât atingerea lui. El îi atinse buzele de ale lui, mişcându-le înainte şi înapoi într-o mângâiere convingătoare care îi făcea inima să bată şi mai tare decât până atunci.

El începu să îi desfacă de la gât panglicile de satin ale cămăşii de noapte. Gwendolyn simţi că îi tremură mâinile în timp ce el îi trăgea materialul în jos, dezvelindu-i umerii.

— Ai pielea cea mai fină, murmură el, atingându-i uşor clavicula cu degetele.

— Aşa au fetele grase de obicei, îl informă ea, apăsându-şi obrazul fierbinte de pieptul lui. E consolarea lor pentru faptul că au atât de multă piele.

El îi prinse faţa între palme, iar glasul îi era la fel de înverşunat ca atingerea.

— Dacă tu nu eşti o zeiţă printre femei, atunci de ce Afrodita de acolo se face verde de invidie la ideea că vei fi dezgolită?

Gwendolyn râse cu putere.

— Eşti sigur că nu e numai mucegai?

În timp ce Dragonul îşi îngropă faţa în gâtul ei pentru a-şi potoli un râset exasperat, îi era aproape imposibil să creadă că trupul ei moale care ceda în faţa lui putea umple toate locurile pustii din viaţa lui.

— Dacă nu vrei să crezi toate laudele care se scurg de pe limba mea dulce, atunci va trebui să o folosesc altfel.

Gwendolyn gemu adânc din piept când el făcu întocmai, trecându-şi limba dulce printre buzele ei într-un ritm la fel de vechi ca acela al mării care lovea stâncile de sub castel. Simţi un fior păcătos în timp ce el îi cuprinse sânii în palme, iar degetele aspre îi mângâiară sfârcurile prin materialul creţ al cămăşii de noapte până deveniră tari.

Ea respiră cu greu în gura lui; el gemu între buzele ei. Părea că respiraţia lui de dragon o completa, iar limba sa de foc îi aprindea un foc mistuitor undeva adânc în pântec. Prin vâjâiala din urechi îl putea auzi cum îi murmura numele de parcă ar fi fost o incantaţie.

Ea nu putea face nimic decât să geamă, abandonându-se, în timp ce el îşi strecura cealaltă mână pe sub cămaşa ei de noapte, oprindu-se să mângâie pielea fină ca de bebeluş de pe partea interioară a genunchiului ei. Încă din dimineaţa în care el o salvase de la fereastră, Gwendolyn avusese mare grijă să poarte o pereche de pantalonaşi pe sub cămaşa de noapte. Acum îşi dădu seama cât de prostuţă fusese să creadă că acel strat subţire de mătase i-ar fi putut apăra virtutea. Ar fi trebuit să ştie că reprezenta mai degrabă o provocare decât un obstacol pentru un bărbat ca Dragonul.

De-abia când îi auzi respiraţia întretăiată îşi aminti de despicătura din material dintre coapsele ei. În timp ce degetele lui aristocrate şi dibace îi mângâiau părul cârlionţat, umezit de o dorinţă pe care nu o

mai putea nega, coapsele i se înmuiară, invitându-l… Nu… implorându-l să îşi folosească magia neagră asupra ei.

Deci asta era, se gândi Gwendolyn şi îşi lăsă capul pe spate, să-i atârne fără vlagă pe umeri. Acesta era extazul pur pentru care Nessa şi Kitty îşi oferiseră în schimb inocenţa şi mândria.

El îi răsfăţă gura cu săruturi, în acelaşi timp dezmierdând-o şi atingând-o uşor până când deveni alunecoasă de la un nectar mai dens şi mai dulce decât mierea. De-abia atunci îşi trecu degetul peste mugurele umflat din mijlocul cârlionţilor. Numai atunci apăsă un deget adânc în golul dureros care nu mai cunoscuse vreodată atingerea unui bărbat.

Gwendolyn se arcui în mâna lui, iar plăcerea i se împrăştie prin trup într-o cascadă strălucitoare care părea să nu aibă sfârşit. Aproape că îi strigă numele înainte să îşi amintească cu un fior de groază că nu ştia care este acesta.

El era un străin. Un străin care se contura deasupra ei în întuneric, cu chipul ascuns de umbre şi cu mâna sub fusta ei.

Simţindu-se dintr-odată copleşită de ruşine, Gwendolyn îşi propti palmele în pieptul său, împingându-l.

— Nu, strigă ea, smulgându-se din îmbrăţişarea lui.

El o urmă, oprindu-se chiar la limita întunericului.

— Ce este? Credeai că o să te forţez? Pentru numele lui Dumnezeu, Gwendolyn, nici măcar eu nu sunt un asemenea monstru!

Gwendolyn strânse braţul divanului, luptându-se să-şi calmeze suflarea. Nu voia să plângă în faţa lui; când plângea nu era frumoasă ca Glynnis ori Nessa.

— Tu nu înţelegi. Nu e vorba de tine. Sunt eu! îşi plecă uşor capul. Ar fi trebuit să te avertizez. Femeile din familia mea, toate, par să posede o slăbiciune îngrozitoare pentru plăcerile carnale.

El lăsă să-i scape un hohot uşurat.

— O, asta e tot? Te pot asigura, scumpa mea, că ceea ce tocmai ai experimentat este absolut normal. Nu a fost nimic îngrozitor în ceea ce s-a întâmplat. Nici pentru tine, şi categoric nici pentru mine.

Gwendolyn se întoarse pentru a-l privi.

— Ştii ce spun bărbaţii din sat despre sora mea, Nessa? „Ai grijă când ridici fusta uneia dintre fetele Wilder… Ai putea descoperi că alt flăcău e deja acolo.” îşi fac cu ochiul şi se îmbrâncesc între ei şi şuşotesc: „Ştii ce e mai frumos decât una dintre fetele Wilder care stă pe spate? Păi, una care stă în genunchi!”

Dragonul o urmărea din umbre, iar tăcerea lui era stranie.

— Nessa s-a oferit de atâtea ori, că nu a mai rămas nimic din ceea ce ar fi putut deveni. Şi acum sora mea cea mică, Kitty, a pornit pe aceeaşi cale. Dar cum aş putea eu să o condamn, când am dovedit că nu sunt deloc diferită de ele! Sunt la fel de doritoare să mă ofer

oricărui derbedeu cu limba dulce care mă copleşeşte cu sărutări şi îmi laudă pielea fină.

El tăcu pentru multă vreme… îndeajuns de mult încât Gwendolyn să înceapă să se întrebe dacă nu cumva îl rănise cu vorbele ei.

— Şi mai exact câtor alţi derbedei cu limba dulce te-ai oferit?

Gwendolyn cugetă asupra întrebării pentru o clipă, scoţând un oftat smiorcăit.

— Nici unuia. Numai ţie.

— Hei, dar eşti chiar o mică uşuratică, nu-i aşa? spuse el uşor.

— Nu poţi să negi că te-am lăsat să-ţi iei libertăţi de nedescris!

— O, nu le-aş numi de nedescris, replică el şi mânia îi readuse tonul sacadat în voce. Mai întâi m-ai lăsat să-ţi sărut gura. Apoi m-ai lăsat să-ţi ating sânii ăia superbi prin cămaşa de noapte. Şi apoi m-ai lăsat să-mi aşez degetele…

— Încetează! Gwendolyn îşi puse mâinile peste urechi, pentru că nu mai putea suporta batjocura lui intenţionată. Cum de am putut să te las să faci toate lucrurile astea când nici măcar nu ţi-am văzut faţa? Când nici măcar nu îţi ştiu numele?

— Asta o fi adevărat, spuse el încet, dar mai devreme, pentru o clipă, aş fi putut să jur că ştii ce este în inima mea.

Pieptul lui Gwendolyn se cutremură în încercarea de a-şi înghiţi lacrimile. Nu voia nimic altceva decât să fugă în braţele lui, dar era la fel de prinsă în lumina lunii, precum era el captiv în umbre. Atâta timp cât refuza să îşi dezvăluie identitatea, podeaua întinsă care îi separa avea să rămână de netrecut, la fel ca prăpastia de neant care separa turnul de mare. De teamă că ar fi putut încerca oricum, se întoarse pe călcâie şi fugi din sală.

Razele lunii pătrundeau prin uşa deschisă, atrăgând-o spre libertate.

Gwendolyn fugi în sus pe scări, lăsându-l pe Dragon cu umbrele sale. Ea nu îl văzu dând buzna din sala cea mare, înfruntând lumina pentru a veni după ea. Şi nu îl văzu nici prăbuşindu-se sprijinit de perete şi trecându-şi mâinile prin păr când auzi plânsetul care se auzea ca un ecou din cel mai înalt turn al castelului.

Capitolul 15

— La naiba! zbieră Izzy, trântind un lighean plin cu cămăşi de noapte murdare pe masa din bucătărie.

Kitty tresări şi Glynnis îşi trase spre ea micul dejun – biscuiţi cu zahăr şi ceai – din calea apei murdare care pleoscăi peste marginea bazinului. Câinele care aţipise pe vatră aruncă o privire spre fruntea încruntată a servitoarei şi o zbughi afară din încăpere.

Kitty şi Glynnis schimbară priviri temătoare, dar îşi ţinură gura închisă, cu isteţime, în timp ce Izzy aruncă hainele din lighean într-o oală mare de fier care fierbea deja pe sobă. Încă blestemând în barbă, înşfăcă o lingură de lemn şi începu să amestece lenjeria, arătând ca o vrăjitoare cu ochi sălbatici care fierbea o poţiune de blesteme şi necazuri.

Nessa intră plutind în bucătărie, cu ochii umflaţi şi tulburi de la lipsa de somn, deşi era trecut de ora zece dimineaţa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Izzy, chiar trebuie să zbieri şi să faci atâta zgomot? Scoli şi morţii din mormânt.

— Morţii probabil, dar nu şi pe tine. Izzy scoase lingura din apă destul cât să o mişte în direcţia ei. Şi am tot dreptul să zbier şi să bocănesc. Eu eram trează în zori, când tu şi Kitty v-aţi strecurat în casă după ce-aţi hălăduit cu bărbaţii toată noaptea.

Kitty se îmbujoră, în timp ce Nessa se lăsă să cadă în scaun şi se întinse, profitând de mişcarea neelegantă pentru a fura un biscuit din farfuria lui Glynnis.

— Având în vedere că Lachlan este singurul de care sunt interesată în acest moment, e vorba de un bărbat.

Servitoarea îşi dădu ochii peste cap.

— Câte un bărbat o dată, poate. Dar întotdeauna e unul exact în spatele lui.

— Spre deosebire de Nessa, clarifică Glynnis, eu pot fi destul de fidelă. Eu n-am plecat niciodată din patul nici unuia din soţii mei.

— Probabil că tocmai asta i-a omorât, replică Izzy. Erau doi bărbaţi bătrâni şi istoviţi care făceau treabă cât pentru douăzeci de flăcăi vânjoşi.

În timp ce Nessa izbucni în râs, Glynnis pufni şi muşcă o bucată de biscuit.

— Poate că ar fi trebuit să-mi iau micul dejun în una din casele mele, Izzy. Pur şi simplu nu are rost că încerc să fac conversaţie politicoasă cu tine, când tu eşti atât de prost dispusă.

Izzy lovi brusc lingura de perete.

— Şi voi aţi fi prost dispuse toate, domnişorico, dacă aţi fi închise în casa asta zi şi noapte cu părintele ăla surd al vostru.

Nu îmi dau seama cum a suportat sora voastră mai mare atâţia ani. Dacă aş fi fost în locul ei, l-aş fi rugat pe Dragon să mă mănânce!

Ţinură un moment de linişte absolută în onoarea lui Gwendolyn, înainte ca Kitty să spună încet:

— Tata m-a confundat cu mama ieri. Mă tot prindea de fuste şi mă implora să îl iert.

— Aşa cum ar şi trebui să facă, izbucni Izzy, din moment ce numai lăcomia lui a omorât-o pe sărmana femeie.

Toate cele trei fete se întoarseră holbându-se la Izzy, pentru că nu mai auziseră niciodată asemenea cuvinte de pe buzele servitoarei lor. Pentru o frântură de secundă, culoarea ei rumenă păru să se datoreze altui motiv decât căldurii focului.

Ea îşi abătu privirea, împungând hainele de spălat cu o agresivitate înnoită.

— Am vrut numai să spun că s-a întâmplat din cauză că a încercat să facă un băiat cu ea. La urma urmelor, ce bărbat nu s-ar mulţumi cu voi trei?

— Chiar, ce bărbat? murmură Kitty şi îşi împinse farfuria mai departe de ea.

Glynnis îşi întoarse privirea îngrijorată spre sora ei mai mică.

— Ce te nelinişteşte, pisicuţo? Eşti îmbufnată de zile întregi.
Nu îţi stă în fire.

— Nu ai rămas grea, nu-i aşa, fetiţo? întrebă Nessa, întinzându-se să o bată uşor pe mână pe Kitty.

Izzy gemu.

— Asta-i tot ce ne mai trebuie aici. Alt fund de şters.

Kitty îşi smulse mâna din strânsoarea surorii ei, iar ochii întunecaţi îi străluceau.

— Desigur că nu am rămas grea. Cum aş putea, când tu m-ai învăţat să previn asta încă de la primul meu ciclu?

Nessa se lăsă să cadă în scaun şi îşi turnă o ceaşcă de ceai, privind-o pe sora ei cu precauţie.

— Şi aş zice că ar trebui să-mi fii recunoscătoare pentru asta.

— De ce aş fi, când ai fi putut foarte bine să mă înveţi ceva folositor? Cum ar fi să cârpesc ciorapi sau să lustruiesc argintăria, ori să conduc gospodăria unui bărbat.

— Crede-mă, Kitty, spuse Glynnis arcuindu-şi una din sprâncenele perfect creionate. E mai bine să ştii cum să te descurci cu un bărbat, decât cu gospodăria lui.

— Aşa-i, fu de acord Nessa. Nu argintăria e cea pe care vor majoritatea bărbaţilor să le-o lustruieşti.

Kitty deveni şi mai înverşunată.

— Poate că nu orice bărbat e interesat de asta.

Glynnis schimbă o privire cunoscătoare cu Nessa.

— Dacă are o inimă care bate, e interesat.

— Nu-mi spune că ai întâlnit un bărbat care rezistă farmecelor tale! o tachină Nessa.

Furia lui Kitty se potoli.

— Poate că el nu crede că am vreun farmec, mormăi ea şi se uită lung, cu tristeţe, în ceaşca ei de ceai.

Glynnis se întinse şi îi mângâie părul.

— Nu fi ridicolă. Toată lumea ştie că tu eşti cea mai frumoasă fată din întreg satul Ballybliss!

— Şi dacă voi credeţi că pentru ea e uşor să accepte asta, vă înşelaţi, adăugă Nessa, oferindu-i surorii sale un zâmbet de felină.

Glynnis îşi încreţi nasul la Nessa înainte să-şi întoarcă atenţia spre Kitty.

— Doar nu ai făcut ceva prostesc, nu-i aşa, drăguţo? De exemplu, să te îndrăgosteşti?

Scoţând un bocet patetic, Kitty împinse ceaşca de ceai la o parte şi îşi îngropă capul în braţele încrucişate.

— O, de ce nu am fost eu cea pe care sătenii au dat-o ca ofrandă Dragonului?

— Acum, de ce te-ar vrea Dragonul ăla bătrân şi zgomotos? exclamă Glynnis, sperând să o înveselească. El are poftă numai de virgine!

În timp ce Izzy fornăi, iar Nessa şi Glynnis râdeau zgomotos, Kitty izbucni în lacrimi, sări în picioare şi fugi afară din cameră.

Surorile ei făcură ochii mari, oprindu-se din râs.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Nessa, încruntându-se.

— Nu ştiu, replică Glynnis pe un ton sumbru şi se ridică în picioare. Dar intenţionez să aflu.

*

Dragonul stătea cu spatele sprijinit de unul dintre crenelurile de piatră din vârful castelului Weyrcraig. Nu îşi putea aminti când fusese ultima dată când privise răsăritul soarelui atingând vârfurile valurilor cu auriu, şi nici când simţise briza de sud atingându-i fruntea. Îşi întoarse faţa spre soare, scăldându-se în frumuseţea lui.

Furtuna de noaptea trecută spălase lumea, lăsând-o curată şi mirosind a prospeţime şi a inocenţă, ca un copil nou-născut. Îşi dorea numai ca şi păcatele lui să se poată spăla la fel de uşor.

Chiar şi cu ochii închişi, încă o mai putea vedea pe Gwendolyn stând în lumina lunii, cu părul ciufulit într-un nimb de aur şi cu obrajii îmbujoraţi după plăcerea pe care i-o oferise. Era ca şi cum una dintre semizeiţele pictate pe tavanul din turn se pogorâse pe pământ. Dar asemenea daruri nu erau destinate pentru mâinile unui muritor.

Mai ales un bărbat ca el.

Amintindu-şi de ruşinea şi de privirea rănită ale lui Gwendolyn

atunci când fugise din braţele sale, îşi ridică palmele şi se uită la ele. Deşi încercaseră să îi ofere plăcere, îi aduseseră numai durere.

Un pas înăbuşit, urmat de o tuse menită să dreagă glasul îl avertizară că nu mai era singur.

— Când m-am dus adineauri să o verific pe Gwendolyn, spuse Tupper încet, panoul era întredeschis. La început am crezut…

— … că o vei găsi în patul meu, îi termină Dragonul propoziţia, aruncându-i prietenului său o privire piezişă. Nu-mi place să-mi stric reputaţia, dar puterea mea de seducţie nu mai este chiar ce era odinioară.

— Dacă asta e adevărat, atunci de ce nu a fugit?

— De ce nu o întrebi pe ea?

— Nu am vrut să o trezesc. După urmele de lacrimi de pe obrajii ei, am tras concluzia că a plâns până a adormit.

Mânia Dragonului răbufni.

— Ce se întâmplă, Tup? Te-ai plictisit să-i chinuieşti pe săteni? Nu-ţi oferă destulă agitaţie?

— De fapt, spuse Tupper proptindu-şi un picior de ambrazura de piatră dintre creneluri, găsesc destul de amuzante bufoneriile lor. Bătrâna Babă Hay a căzut la pat, crezând că cimpoaiele mele erau cântecul unui spirit care vine să îi ceară sufletul. Unul dintre fiii fierarului s-a luat la bătaie cu pumnii cu unul dintre fiii croitorului, pentru că amândoi erau convinşi că tatăl celuilalt e cel care i-a trădat pe cei din familia MacCullough . Iar Ian Sloan aproape şi-a împuşcat nevasta când s-a trezit dintr-o beţie şi a confundat-o cu Dragonul. Tupper îşi dădu ochii peste cap. Sau cel puţin aşa susţine.

— Devii destul de apropiat de oamenii din Ballybliss, nu-i aşa? remarcă Dragonul studiind chipul prietenului său.

Tupper se îmbujoră.

— Cum altfel aş putea să scormonesc după o mie de lire?

Dragonul se întoarse înapoi spre mare. Fusese un moment, noaptea trecută, când toate planurile lui întunecate păreau umbrite în faţa sărutului dulce şi plin de blândeţe al lui Gwendolyn. Dar momentul acela fusese la fel de trecător ca şi plăcerea pe care o împărţiseră. El nu îi putea oferi niciun viitor, doar un trecut.

Ochii lui urmară zborul unui pescăruş pe măsură ce cobora în jos pe coasta stâncoasă.

— Nava este ancorată într-un golf exact după stâncile acelea, ştii. Aşteaptă numai semnalul meu pentru a veni şi a ne duce departe de locul acesta.

— Ah, dar nu e nicio… o grabă, nu-i aşa? se bâlbâi Tupper.
La urma urmelor, sătenii de abia încep să arate semne că cedează. Nu trebuie să ne grăbim prea tare. Poate dacă îi mai lăsăm încă două săptămâni…?

Dragonul se ridică brusc în picioare.

— Nu le mai pot da încă două săptămâni! Nu sunt sigur că le mai dau încă o noapte.

Se plimbă de-a lungul parapetului, dându-şi de pe frunte părul bătut de vânt. Cum i-ar fi putut explica lui Tupper că întunericul care îl adăpostise atâta timp era acum inamicul lui? Că nu mai putea hoinări prin umbre fără teamă? Teama că imediat ce întunericul amurgului începea să se coboare, el îşi va trăda propria voinţă şi va urca până în turn. Teama că nu se va mai mulţumi să stea la pândă în întuneric şi să o privească pe Gwendolyn cum doarme, ci că se va strecura în patul acela şi îi va acoperi gura delicioasă şi trupul cu ale lui.

El nu minţise. Nu avea s-o forţeze niciodată. Dar îşi putea folosi talentul de seducător pentru a o aduce în puterea lui, ceea ce l-ar fi transformat într-un monstru şi mai mare decât era deja.

Se întoarse către Tupper.

— Îţi voi mai da o singură noapte ca să-i sperii pe săteni să spună adevărul. Dacă nu ai noroc, atunci vom recunoaşte că totul nu a fost altceva decât o mare prostie şi vom pleca din locul acesta blestemat dimineaţă, fără să mai vorbim vreodată despre asta. De acord?

Umerii lui Tupper se lăsară în jos.

— De acord. Ajunsese aproape de scări când se întoarse şi spuse încet: I-ai putea spune cine eşti, ştii asta.

Dragonul îi zâmbi prietenului său cu tristeţe.

— Dacă aş şti, aş putea să fac asta.

„I-ai putea spune cine eşti, ştii asta."

În timp ce Tupper traversa miriştea luminată de lună, propriile cuvinte păreau că îl iau în zeflemea. Se împiedică de o rădăcină, simţindu-se iarăşi ca împiedicatul bun de nimic care credea tatăl lui că este.

„Nu te mai cocoşa. Stai drept. Nu eşti nici pe jumătate bărbatul care eram eu la vârsta ta."

Poate că tatăl lui avusese dreptate în privinţa lui tot timpul.
La urma urmelor, ce fel de om ar împrumuta identitatea altui bărbat pentru a impresiona o tânără cu ochii umezi? Oftă, descoperind că îi era foarte uşor să-şi imagineze cum uimirea din ochii luminoşi ai lui Kitty se transforma în dispreţ când avea să-şi dea seama de adevăr… Că el nu era altceva decât o oaie plictisitoare care se dădea drept lupul arătos.

Când era mascat în solzii strălucitori ai Dragonului, putea să fie inteligent şi elocvent. Putea să scoată un buchet de flori de la spate şi să aducă bujori în obrajii albi ai lui Kitty. Putea să stea întins alături de ea pe un pat de iarbă grasă şi să îi arate constelaţiile presărate ca

diamantele pe cerul nopţii, folosind pentru un scop, pentru prima dată în viaţa lui, educaţia pe care o obţinuse la Eton.

El putea să fie străinul misterios pe care îl vedea oglindit în ochii ei, şi nu englezul simplu cu păr rar care turuia verzi şi uscate şi roşea cu prea mare uşurinţă.

În timp ce sărea peste un pârâiaş care curgea repede, cizma i se afundă în apa rece ca gheaţa şi se udă până la genunchi. Era foarte probabil ca el şi Dragonul să plece de dimineaţă, se gândi el mohorât, şi pentru asta nu putea să dea vina decât pe el însuşi. Se înşelase crezând că va putea afla mai multe despre săteni dacă îi făcea curte lui Kitty, decât dacă punea focuri sau scotea câte un urlet sălbatic ori de câte ori vreunul dintre ei rămânea prea mult în afara casei, în miez de noapte.

Dacă nu avea să o mai vadă niciodată pe Kitty după noaptea asta, atunci de ce ar fi trebuit să îşi dezvăluie adevărata identitate? De ce să îi spulbere visurile romantice? De ce să nu o lase cu amintirile pe care şi le făcuse în momentele petrecute împreună? În cazul acesta, cel puţin el putea să rămână un erou în inima cuiva.

Până când Gwendolyn avea să se întoarcă în sat, după ce corabia lor va pleca, şi avea să îi spună surorii ei că o păcălise.

Tupper se opri brusc şi îşi închise ochii, ştiind ce urma să facă mai departe.

Când îi deschise, ea era acolo, la fel de diafană ca fuioarele de ceaţă care se ridicau din iarba umezită de rouă. Purta pelerina Dragonului pe umerii ei firavi, la fel cum făcuse în fiecare noapte de la prima lor întâlnire.

— Catriona, spuse el. Sunt atât de bucuros că ai venit. Trebuie să îţi spun ceva.

Ea se mişcă spre el, cu coapsele legănându-se.

— M-am săturat să îmi spui diverse lucruri, spuse ea pe un ton apăsat. Asta e tot ce ai făcut în ultima săptămână. Mi-ai spus ce frumoasă sunt. Mi-ai spus cum îmi sclipesc ochii precum picăturile de rouă pe firele de iarbă. Mi-ai spus cum buzele mele simt la fel de perfecte şi de rozalii ca petalele de trandafir. Tupper rămase paralizat în aşteptare, în timp ce ea îi prinse obrajii în palme şi îl trase în jos până când buzele ei se aflau la o respiraţie distanţă de ale lui. Prietenul tău a avut dreptate. Vorbeşti prea mult.

Tupper gemu când gura ei gingaşă ca o floare înmuguri sub a lui, trăgându-l într-un sărut la fel de fierbinte şi de irezistibil de carnal ca greutatea sânilor ei mici şi fermi lipiţi de pieptul său. În timp ce fiecare picătură de sânge din trupul său i se scurse din creier în pântece, aproape că o lăsă să îl tragă în jos, pe deluşorul de iarbă parfumată din spatele ei. Aproape că îşi permise să accepte invitaţia pe care fata i-o făcea în mod evident.

Avu nevoie de o voinţă mai puternică decât credea că posedă pentru a-şi întinde mâinile şi a desface braţele subţiri ale lui Kitty din jurul gâtului său. Luptându-se să-şi recapete răsuflarea, o îndepărtă de el. Sigur ştia acum că el este un păcălici. Adevăratul Dragon nu s-ar fi lăsat niciodată ameţit de un simplu sărut.

O undă de groază îl străbătu când văzu lacrimi sclipind pe obrajii ei.

— Nessa avea dreptate, nu-i aşa? plânse ea. Poţi să rezişti farmecelor mele!

Tupper se întinse spre ea, dar ea se dădu înapoi de parcă ar fi lovit-o. El se opri, temându-se că ar fi putut s-o ia la goană.

— Asta crezi tu? întrebă el, scoţând un urlet de neîncredere.
Că nu te-am sărutat pentru că nu am vrut?

Kitty îşi încetini retragerea, dar ochii ei încă mai sclipeau, neîncrezători.

— Glynnis spune că nu ai poftă decât de virgine. Că nu vei dori niciodată o fată ca mine, pentru că eu nu sunt…

Îşi muşcă buza de jos şi îşi mută privirea în pământ.

— Glynnis are dreptate. Exact din cauza asta nu vreau să te sărut. Înainte ca faţa ei să facă o grimasă tristă, Tupper îndrăzni să se apropie de ea. Nu vreau să te sărut pentru că tu meriţi mai mult decât o mângâiere orbecăită şi câteva săruturi furate la lumina lunii. Îi şterse cu degetul o lacrimă tremurândă de pe obraz. Sincer să fiu, eu nu ţi-aş aduce niciodată o dezonoare atât de mare decât dacă nu aş intenţiona să te iau de nevastă.

Tupper fu la fel de surprins de cuvintele pe care le rostise ca şi ea. Nu îşi permisese niciodată să îşi imagineze că se va întoarce la Londra cu o bucăţică de rai din Highlands, pe care să o preţuiască pentru tot restul vieţii sale. Nu îşi permisese niciodată să viseze că râsetul cristalin al lui Kitty sau paşii ei graţioşi pe scări ar fi putut să transforme locuinţa lui de la oraş într-o casă adevărată.

Un entuziasm ciudat îi făcu simţurile să freamăte. Kitty îl privea de parcă el tocmai ar fi tras perla luminoasă a lunii în jos de pe cer şi i-ar fi pus-o pe deget.

Tupper îşi trase umerii înapoi şi îşi supse burta, incapabil să îşi ascundă zâmbetul.

— Presupun că încerc să te avertizez, Catriona Wilder, că dacă îmi vei compromite virtutea cu un sărut, va trebui pur şi simplu să faci din mine un bărbat cinstit.

El se aşteptase să-şi vadă propria bucurie reflectată pe chipul ei. Dar în timp ce ea întinse mâna pentru a-i cuprinde obrazul, o tristeţe melancolică o făcu să pară mai matură decât era.

— Tu eşti deja un bărbat cinstit, spuse ea. Un bărbat bun. Un bărbat omenos. Un bărbat decent. Din cauza asta, eu nu sunt demnă

să-ţi fiu soţie.

Înainte ca el să înţeleagă complet cuvintele ei, Kitty se întoarse şi plecă. Adevăratul Dragon ar fi putut fi îndeajuns de rapid ca să o prindă din urmă, dar el era doar Theodore Tuppingham, fiul împiedicat al unui viconte lipsit de importanţă. Făcu o încercare nereuşită de-a o prinde, dar ea deja se topise în ceaţă, lăsându-l cu nimic altceva decât o pelerină goală, care nu i se potrivise niciodată cu adevărat.

Kitty fugi prin pădure, departe de vocea Dragonului care o striga pe nume. Suferise când crezuse că el nu o voia din cauză că nu mai era virgină, dar era şi mai dureros să afle că el o voia oricum.

Îşi şterse lacrimile în timp ce fugea, ferindu-se de ramurile de arin şi stejar care ar fi putut să o lovească. Gwendolyn încercase să o avertizeze, dar ea refuzase să asculte. La urma urmelor, ce ştia Gwendolyn? Ea îşi petrecea zilele îndeplinind cererile obositoare ale tatălui lor, în timp ce Nessa îşi petrecea nopţile acceptând complimentele, bijuteriile şi atenţiile seducătoare ale admiratorilor ei.

Ce mai conta că acele atenţii păreau să înceteze imediat ce ei obţineau ceea ce voiau de la ea? Mereu exista alt băiat la fel de nerăbdător să primească un sărut obraznic sau o îmbrăţişare rapidă în spatele hambarului fierarului.

Aşa că micuţa Kitty îşi oferise inocenţa într-o întâlnire pe fugă şi stângace, care fusese mai mult dureroasă decât plăcută şi care o lăsase fără nicio calitate de adus în patul bărbatului care ar fi vrut să o facă soţia lui. Bărbatul pe care îl iubea. Un oftat răguşit îi ieşi din piept. Ea îl iubea… Chipul lui simplu, inima lui bună, ochii lui căprui şi sinceri. Şi exact din cauza asta nu se putea mărita cu el.

Se opri brusc, rezemându-se de trunchiul tăbăcit al unui mesteacăn. Vocea Dragonului se stinsese, iar ea rămăsese înconjurată de zgomotele şi ţipetele ciudate din pădure. Un vânticel rece foşni prin pânza subţire de ramuri din faţă. Kitty fu cuprinsă de un frison. Fusese prea orbită de lacrimi ca să-şi dea seama pe unde fuge, şi, acum, tot ce ar fi trebuit să-i fie cunoscut părea ciudat şi înspăimântător.

O ramură se rupse în întunericul din spatele ei. Inima i se strânse, iar ea se întoarse repede.

— Cine e acolo?

Noaptea îşi şoptea secretele într-o voce prea joasă pentru ca ea să o poată auzi, râzând de spaima ei. Începu să se întoarcă pe calea pe care venise, sperând să regăsească drumul înainte ca luna să înceapă să apună.

Nu făcu nici trei paşi, şi un braţ musculos o prinse de mijloc. O mână îi acoperi gura, înăbuşindu-i ţipătul speriat. Îşi înfipse unghiile în articulaţiile păroase ale atacatorului. El îi respiră în ureche, iar ea

se îngrozi simţind căldura sufocantă.

— Vâră-ţi la loc ghearele, pisicuţo, sau ţi le voi smulge eu, una câte una!

De-abia atunci îşi dădu Kitty seama că laba cărnoasă a lui Ross era cea lipită de gura ei.

Ochii i se măriră în timp ce Glynnis, Nessa şi Lachlan ieşiră din întuneric, cu feţele neobişnuit de mohorâte.

Kitty îşi ridică piciorul şi îi dădu lui Ross o lovitură puternică. Pe măsură ce el îşi relaxa strânsoarea, rostind o înjurătură usturătoare, ea se grăbi să se elibereze şi se întoarse brusc ca să se uite la el.

— Cum îndrăzneşti să pui mâinile pe mine, namilă împiedicată?

Ross făcu un pas ameninţător înspre ea.

— Laşi o bestie să pună gheara pe tine, dar eşti prea bună pentru cei ca mine?

Ea se aştepta ca Glynnis şi Nessa să sară în apărarea ei, dar surorile ei strânseră rândurile în jurul lui Ross, cu nişte priviri pline de reproş.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Kitty se uita de la unul la celălalt, căutând vreun semn că toată întâmplarea era doar o glumă.

— Ştim ce ai făcut în ultima vreme, spuse Nessa.

— Şi cu cine ai făcut-o, adăugă Nessa pe un ton blând, tristeţea din ochii ei fiind mai deranjantă decât toate balivernele lui Ross.

— În tot timpul ăsta, am crezut că Dragonul e un fel de monstru, spuse Lachlan. Dar mulţumită ţie, fetiţo, acum ştim că e doar un om. Un surâs dispreţuitor îi atinse buzele, dându-i o înfăţişare sinistră. Un muritor.

Kitty făcu instinctiv doi paşi înapoi. Singurul ei gând fu să fugă – nu ca să se salveze pe sine, ci ca să îl avertizeze pe Dragon.

— Ce aveţi de gând să faceţi? şopti ea, sperând să câştige puţin timp.

Ca răspuns la întrebarea ei, pădurea prinse viaţă. Forme întunecate ieşiră de după fiecare copac, fiecare tufiş şi fiecare umbră, la fel cum trebuie să fi făcut odinioară bătrânii druizi.

Dar în loc să poarte pietre sacre şi ierburi vindecătoare, sătenii din Ballybliss erau înarmaţi cu ciomege grosolane, sfori, torţe neaprinse şi toate pumnalele şi săbiile pe care le aveau îngropate în spatele curţilor sau ascunse în pivniţe de când englezii le scoseseră în afara legii. Unele dintre ele încă mai erau pătate cu sângele vechi al duşmanilor clanului MacCullough . Chiar şi bătrâna Babă Hay ţinea strâns o furcă în mâinile ei zbârcite, iar dinţii ei străluceau ascuţiţi şi periculoşi în lumina lunii.

În timp ce Kitty dădu înapoi şi se lovi de pieptul osos al lui Ailbert, Ross o prinse de cot.

— Unde ţi se pare că ne ducem, fetiţo? Mergem să vânăm un dragon!

Capitolul 16

Gwendolyn stătea în picioare pe masa din turn, strângând puternic barele de fier ale grilajului în timp ce privea cum umbrele furau ultimele lumini ale zilei. Nu mai avea de ce să se uite cu dor înspre mare, visând la libertate. Îi fusese oferit acest dar, numai ca să descopere că nu era deloc ceea ce voia. Poate că nu fusese niciodată.

Se dădu jos de pe masă şi începu să se plimbe prin turn. Toby stătea întins pe pernele din pat ca un sultan îmbuibat care aştepta să înceapă dansul fetelor din harem. În timp ce motanul îşi rotea capul ca să o urmărească, îi era foarte uşor să îşi închipuie aluzia dispreţuitoare din privirea lui aurie şi arogantă.

La prima lor întâlnire, ea îl acuzase pe Dragon de laşitate, dar cu toate astea îşi petrecuse ziua ghemuită în această celulă de închisoare pe care şi-o făcuse singură, ignorând uşa deschisă. Acum nici măcar nu mai putea să spună exact de cine îi era frică. De el? Sau de ea?

Poate că el se camufla în întunericul umbrelor, dar ea îşi petrecuse ultimii cincisprezece ani ascunzându-se în spatele unui zid pe care îl construise cu mâinile ei. Liantul care ţinea pietrele acelea la un loc fusese format din simţul datoriei, din mândrie şi virtute. Îşi purtase datoria faţă de tatăl ei la fel cum un om care face penitenţă îşi poartă hainele deosebite şi se mândrise cu faptul că era simplă şi virtuoasă, la fel cum se mândreau surorile ei că sunt frumoase. Până şi dorul ei lipsit de speranţă pentru un băiat mort de mult îi servise numai ca să îi protejeze inima de riscul de a trăi… şi de a iubi.

Alese o copie din *Triumful gândirii raţionale* a lui Manderly şi îi frunzări paginile. Ediţia îngrijită, cu explicaţiile sale ordonate şi concluziile la care ajunsese în mod raţional nu păreau să fie mai mult decât nişte absurdităţi în ochii ei plini de suferinţă. De data asta, logica îi scăpa, lăsând-o în gheara unei emoţii care sfida orice fel de raţiune.

Lăsă cartea să îi cadă printre degete în timp ce îşi aminti ultima imagine a Dragonului. El fusese acolo, la hotarul dintre umbre şi lumină, spectrul singuratic al unui bărbat, dar cu mai multă substanţă decât oricine altcineva pe care îl cunoscuse vreodată.

„Cum de am putut să te las să faci toate lucrurile astea când nici măcar nu ţi-am văzut faţa? Când nici măcar nu îţi ştiu numele?

— Asta o fi adevărat, dar mai devreme, pentru o clipă, aş fi putut să jur că ştii ce este în inima mea.”

Îşi închise ochii strâns, întrebându-se dacă el avusese dreptate. Poate că ea nu îi ştia numele şi nu îi văzuse faţa, dar simţea că îi cunoaşte sufletul… bunătatea, blândeţea, spiritul generos pe care el căuta să îl ascundă sub exteriorul arţăgos şi indiferenţa zeflemitoare.

Poate că omul care se ivea de după acea mască era cel care o înspăimânta atât de mult, care o făcea să spună cuvintele care i-ar fi rănit mândria şi l-ar fi forţat să o elibereze.

Dar ea nu avea să fie niciodată liberă atâta timp cât inima ei era încă prizonieră.

Gwendolyn se întoarse încet spre panou. Putea să se îmbrace cu cămaşa ei de noapte, să stingă lumânările şi să se urce în patul acela ademenitor, dar ştia din instinct că Dragonul nu va veni la ea aşa cum făcuse în trecut.

Dacă voia să se elibereze, trebuia să meargă ea la el.

Şuvoaie fantomatice de ceaţă se scurgeau afară din vâlcele şi văgăune, rotindu-se ca respiraţia dragonului în jurul parapetelor castelului Weyrcraig. Marea lovea stâncile de dedesubt, vuind cu o furie iraţională. Luna plină arunca o strălucire de gheaţă asupra castelului, încremenind tot ce atingea şi intensificând iluzia că pietrele vechi fuseseră îngheţate în timp.

Gwendolyn înainta prin coridoarele întunecate, refuzând să se mai ponegrească vreo clipă din cauza trecutului. Ea nu mai era o fetiţă aflată în căutarea unui băiat, ci o femeie care căuta un bărbat. Un bărbat care nu era urzit din mit şi lumina lunii, ci din carne şi oase.

Îşi făcu palma căuş în jurul lumânării pentru a proteja flacăra de curentul puternic, fără să arunce nici măcar o privire la gaura uriaşă din peretele de nord al scării sau la prăpastia şocantă ce se deschidea spre mare. Ocoli blocurile căzute de piatră de parcă nu ar fi fost nimic mai mult decât o mână de pietricele împrăştiate în drumul ei.

Razele lunii care treceau prin ruinele spulberate ale uşii de la intrare nu o atrăgeau deloc pe Gwendolyn. Le întoarse spatele pentru a cerceta umbrele, întrebându-se unde anume s-ar fi putut ascunde un dragon dacă nu voia să fie găsit.

Sala cea mare fusese abandonată de tot, mai puţin de fantomele sale. Carafa de cristal încă se mai odihnea pe masă, iar degetele de whisky de pe fundul ei erau neatinse.

Gwendolyn cercetă cameră după cameră… Şi graba îi crescu odată cu nerăbdarea, înainte să îşi facă drum spre o capelă prăfuită. În afară de o fereastră rotundă cu vitralii, aşezată sus deasupra altarului, puţine din acest sanctuar mai supravieţuiseră în faţa mâniei dezlănţuite de care dăduseră dovadă tunurile lui Cumberland.

Ocolind băncile rupte, Gwendolyn se lupta cu disperarea. Dacă Dragonul plecase? Dacă se strecurase afară din castel ca să prindă corabia pe care o văzuse ancorată la mal cu numai câteva nopţi în urmă?

— Te rog, şopti ea, privind în sus la cercul de lumină aurie.

Ochii i se închiseră în timp ce o convingere instinctivă îi oferi

consolare. Dacă el plecase, ea ar fi simţit. Dar se afla încă aici, între aceşti pereţi. Undeva.

Deschise ochii şi se grăbi să iasă din capelă, paşii conducând-o spre structura dărăpănată care fusese odinioară casa de la poarta castelului. O strălucire slabă şi roşiatică se răspândea dinspre scara rece şi umedă de piatră din colţ, confirmând ceea ce ea ar fi trebuit deja să ghicească.

Dragonul intrase sub pământ.

Mişcă lumânarea înaintea ei, făcând umbrele să danseze, dar nu putu zări capătul scărilor. Treptele păreau să coboare chiar până jos, în inima iadului.

Gwendolyn coborî lumânarea şi, tremurând, trase o gură de aer. Era riscant să înfrunte bestia în bârlogul ei, dar nu avea încotro. Nu era sigură cum avea să reacţioneze el trezindu-se încolţit, dar dacă ar fi atacat-o, nu putea decât să se roage ca inima ei să fie îndeajuns de puternică încât să supravieţuiască loviturii.

Începu să coboare, adunându-şi fustele plisate din tafta ale rochiei albastre ca să nu se murdărească de pereţii umezi, plini de licheni. Era uşor de crezut să tunelul strâmt de scări se putea deschide în inima unei peşteri grandioase.

Că îl va găsi pe Dragon ghemuit pe un cuib strălucitor de aur, diamante, smaralde şi rubine. Că el îşi va ridica uriaşul cap, cu solzii irizaţi lucind în ceaţă şi va sufla o minge de foc ce o va consuma de tot.

Gwendolyn se opri, forţându-se să alunge gândul. Dragonul dovedise noaptea trecută că nu era un monstru.

Când ajunse la picioarele scărilor, lumina roşiatică deveni mai intensă, îndemnând-o să treacă prin pasajul arcuit care ducea într-o anticameră de piatră. Acolo îl găsi în cele din urmă pe Dragon dormind, dar nu pe un cuib de comori ascunse, ci pe un morman de pături şi perne.

Pe neaşteptate, un val de tandreţe o cuprinse pe Gwendolyn.
Dragonul stătea aşezat pe spate, cu un braţ întins în afară şi cu degetele încovoiate într-un pumn pe jumătate deschis. Faţa lui era întoarsă de la jăraticul aproape stins din vatră. Deşi strălucirea lui estompată nu prea reuşea să alunge frigul rece şi umed din cameră, el dăduse la o parte pătura care ar fi trebuit să îl acopere, lăsând să se vadă o coapsă puternică îmbrăcată în pantaloni din piele de căprioară până la genunchi şi ciorapi. Cămaşa era descheiată până la talie, dezvăluind formele frumoase ale unui piept uşor acoperit cu păr negru şi aspru.

O picătură de ceară fierbinte căzu pe degetele lui Gwendolyn. Gura i se uscă în momentul în care îşi dădu seama că mâinile ei tremurânde deţineau puterea de a-i da în vileag adevărata natură.

Ezită. Cumva, părea greşit că îl spiona astfel, când el era la fel de lipsit de apărare ca un copil. Dar el nu avusese astfel de scrupule, îşi aminti ea cu severitate, atunci când se strecura în camera ei ca să o privească atunci când dormea.

Se lăsă în genunchi lângă el şi ridică lumânarea.

Mâna lui ţâşni şi o prinse de încheietură. Într-o clipă, făcu lumânarea să zboare de perete şi-şi schimbă poziţia cu ea, prinzând-o sub el. Şocată, Gwendolyn trase brusc aer în piept.

Una era să fie în picioare, în braţele lui, şi cu totul altceva să fie pe spate, sub el, iar sânii să i se ciocnească de zidul ferm al pieptului său.

— Ai pierdut ceva, domnişoară Wilder? Minţile, probabil?

Deci devenise din nou domnişoara Wilder? Amintindu-şi cum îi murmurase numele de parcă ar fi fost o incantaţie sacră, Gwendolyn simţi ca şi cum ar fi pierdut ceva.

— Singurul lucru pe care l-am pierdut, milord Dragon, este lumânarea mea.

— Ceea ce este o binecuvântare, având în vedere că erai pe cale să-mi dai foc la păr cu ea.

— Presupun că acum o să subliniezi faptul că ar trebui să-ţi mulţumesc că nu mi-ai tăiat gâtul.

— Nu-mi mulţumi încă. Noaptea este abia la început.

Gwendolyn înghiţi în sec, înmărmurită de sclipirile de animal de pradă din ochii lui şi de căldura brută a trupului său mare şi masculin de deasupra ei. Nu se simţea nicio urmă de whisky în respiraţia lui, ceea ce îi confirma bănuiala că era mai periculos când era treaz, decât beat.

Se rostogoli de pe ea şi o ridică în picioare.

— Eşti o creatură foarte enervantă, spuse el şi păşi spre vatră, unde folosi un vătrai de fier pentru a împrăştia o parte din jăraticul îndărătnic. Când ar trebui să stai locului, încerci să fugi. Şi când ar trebui să fugi, tu stai locului.

— Asta vrei? Să plec?

El se întoarse cu faţa spre ea, iar strălucirea slabă a jarului îi proiecta silueta pe perete.

— Ceea ce vreau eu contează prea puţin. Ai făcut foarte clar lucrul acesta noaptea trecută.

Gwendolyn putea simţi cum îi ard obrajii.

— Ar trebui să roşeşti mai des, domnişoară Wilder, adăugă el cu blândeţe. Îţi stă foarte bine.

Ea îşi duse mâna la obraz.

— Cum de ai…?

— Se ştie că dragonii pot să vadă în întuneric.

Dacă putea să vadă că se îmbujorase, atunci putea să vadă şi că avusese grijă de înfăţişarea sa.

Putea vedea cum îşi pieptănase părul până când îi cădea în valuri strălucitoare pe spate. Putea vedea că alesese rochia care îi punea cel mai bine în evidenţă rotunjimile. Putea vedea cât de mult se chinuise să se vadă prin ochii lui.

— Aşa bănuiam şi eu, spuse ea pe un ton mucalit. Umbrele nu par să mă protejeze prea mult când vine vorba de tine.

— Asta simţeai că îţi trebuie? Protecţie? Faţă de mine?

— Mai mult decât crezi.

Cu toate astea, în timp ce îşi mărturisea slăbiciunea, Gwendolyn se apropie şi mai mult de el.

Strălucirea precautǎ din ochii lui se adânci odată cu apropierea ei.

— Dacă ai venit să îţi iei rămas-bun înainte să pleci fuguţa spre satul ăla drăguţ al tău, te pot scuti de chin. Şi eu voi pleca mâine-dimineaţă.

Inima lui Gwendolyn se opri.

— Fără cele o mie de lire după care ai venit?

— Am descoperit că preţul pe care l-aş avea de plătit pentru a le descoperi ar putea fi mai mare decât merită aurul.

— Şi când anume ai descoperit asta?

Ea se aştepta ca el să râdă de întrebarea ei, dar când răspunse în cele din urmă, o făcu fără vreo urmă de amuzament.

— Noaptea trecută. Când te-ai smuls din braţele mele de parcă aş fi fost cea mai dezgustătoare bestie.

Gwendolyn clătină din cap.

— Noaptea trecută ne-am înşelat amândoi, milord Dragon. Sărutul unei fecioare nu are puterea de a transforma o bestie în bărbat sau o fată în femeie. Oricât de dulce ar putea fi un sărut, există ceva mult mai puternic.

— Opreşte-te! exclamă el cu asprime. Oricât de mult te-aş vrea în patul meu, nu te voi lăsa să-ţi compromiţi preţioasa virtute din cauza mea.

— De-asta crezi că am venit aici în noaptea asta? Ca să mă ofer ţie?

Ea făcu încă un pas spre el.

— Trebuie să te avertizez că, dacă ai fi atât de nesăbuită încât să faci asta, eu nu ştiu dacă voi avea puterea să te refuz. Dar voi avea puterea să plec mâine dimineaţă, spuse şi îşi întinse mâna de parcă ar fi putut avea puterea de-a o face să se oprească în caz că vorbele sale nu reuşeau acest lucru.

Gwendolyn îi luă mâna într-a ei.

— Am venit să îţi ofer ceva mult mai puternic decât un sărut şi mai durabil decât o atingere. Îi lipi palma de pieptul ei, ştiind că atunci va simţi bătăile puternice al inimii ei dedesubt. Dragostea mea.

În clipa aceea, Dragonul nu ar fi putut să tresară nici dacă Gwendolyn ar fi aprins o torţă în faţa lui. Cu acele două cuvinte, ea

compromisese ceva mult mai preţios decât virtutea ei, o comoară pe care o păzise întreaga ei viaţă… mândria ei.

— Nu fi nesăbuită! Cum ai putea iubi un bărbat al cărui nume nu îl ştii? Un bărbat căruia nu i-ai văzut niciodată chipul?

— Nu ştiu, mărturisi ea şi îi ridică mâna la buze. Dar ştiu că, dacă pleci de aici mâine dimineaţă, vei lua cu tine inima mea, oriunde te-ai duce.

Gwendolyn depuse un sărut pe degetele sale, şi Dragonul gemu. Aproape că putea să simtă cum solzii grei care îi îmbrăcau inima ca o armură de atât de mult timp încep să crape şi să se desprindă. Nu se putu abţine să nu îi miroasă parfumul părului, să nu îşi treacă mâna prin părul ei moale şi incandescent, să nu îşi coboare gura peste a ei.

Mai fusese o dată îndeajuns de prost încât să se întrebe cine avea cea mai mare putere… Dragonul sau fecioara. Dar în timp ce buzele lui Gwendolyn se despărţeau sub ale lui, implorându-l să o iubească şi el în schimb, picioarele îi cedară şi îi făcură pe amândoi să cadă în genunchi.

El nici măcar nu tresări la bubuitura unui tunet din depărtare. Cel puţin credea că este un tunet… Urechile îi vuiau atât de tare că ar fi putut să fie un tunet sau o salvă de tun sau pur şi simplu bătaia puternică a inimii sale în timp ce se abandona în mâinile lui Gwendolyn.

— Omorâţi Dragonul! Omorâţi Dragonul!

Sloganul înăbuşit o făcu pe Gwendolyn să tremure alarmată.

— Ce naiba…?

Dragonul îşi înclină capul ca să asculte. Scandările deveneau mai puternice cu fiecare clipă.

Omorâţi Dragonul!
Omorâţi Dragonul!
Să-i retezăm capul ca pe-un ciot.
Şi atunci o să fie mort.
Noi liberi, iar el cu limba de-un cot!

Dragonul blestemă în barbă, apoi cuprinse faţa lui Gwendolyn în palmele sale şi o sărută apăsat şi sălbatic.

— Iartă-mă pentru că întrerup micul nostru preludiu, dar cred că suntem pe cale să primim nişte musafiri nepoftiţi.

Înainte ca Gwendolyn să-şi tragă suflarea, el o prinse de mână şi porni în fugă sus pe scări, trăgând-o după el.

Capitolul 17

Dragonul o numise iubirea lui.

Gwendolyn se împiedica în spatele lui, oscilând între groază şi euforie. Deşi mintea ei afurisită o avertiza că era posibil ca vorbele lui să nu fie nimic mai mult decât un alint rostit în glumă, inima ei cânta de bucurie.

Şi din acest motiv era aşa păcat că aveau să moară.

Până când ieşiră de pe scara închisorii subterane în căsuţa de la poartă, scandarea ritmată a mulţimii care se apropia deja se rupsese în strigăte şi urlete. Dragonul îşi lipi spatele de perete şi îşi încolăci un braţ în jurul ei, trăgând-o lângă el.

— Nu au ajuns încă la castel, şopti el. Dacă putem ajunge la parapet înainte să ia cu asalt curtea, pot face semn corăbiei mele să vină să ne ia.

Nu mai era nevoie de explicaţii. Când îşi trecu uşor buzele peste tâmpla ei şi îi strânse mâna în semn de încurajare, Gwendolyn ştiu că l-ar fi urmat chiar şi până în iad. Mână în mână, trecură de capelă şi traversară intrarea în castel. Deşi lumina lunii se revărsa prin uşa spartă, nu era vreme să tragă cu ochiul la chipul lui, nu era vreme să facă altceva decât să fugă şi să încerce să tragă aer în plămânii lor suprasolicitaţi. În timp ce urcau în fugă scările, un fulger gri ţâşni printre ei. Tresărind, Gwendolyn avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama că era Toby, mişcându-se cu mult mai rapid decât împleticeala lui obişnuită.

Merseră prin galerie până ajunseră la o scară de piatră şerpuitoare, identică celei care ducea în turnul lui Gwendolyn. Deşi el era acum pradă, şi nu prădător, Dragonul părea să cunoască fiecare colţişor, fiecare bloc spulberat de piatră, fiecare deschizătură în zidul de mortar care le-ar fi putut încetini paşii. O zbughiră după colţul primei trepte şi se opriră împiedicaţi când aproape că dădură cap în cap cu Tupper.

Părul lui era ciufulit, iar cămaşa neagră era ruptă în zeci de locuri. Avea numai o cizmă şi dintr-o tăietură mică de la tâmplă îi curgea sânge.

— Am reuşit să scap de săteni suficient cât să fac semn corăbiei, de pe parapet! strigă el, aplecându-se ca să-şi recapete respiraţia. Oamenii ar trebui să trimită bărcile chiar în timp ce vorbim.

Dându-şi seama că era aproape istovit şi isteric, Gwendolyn rupse o bucată de dantelă din manşeta ei şi îi tamponă rana.

— Nu înţeleg, Tupper. Cum s-a întâmplat asta?

Dragonul miji ochii către prietenul său.

— Da, Tupper. Poate că ar trebui să-i explici domnişoarei Wilder

cum s-a întâmplat asta. Aruncă o privire spre fereastră, apoi la Gwendolyn. Deşi chipul lui se afla încă în umbre, lumina torţelor care îşi croiau drum în sus pe stâncă devenea din ce în ce mai puternică. Mai iute.

— E doar vina mea, icni Tupper, îndreptându-se. Au urmărit-o pe Kitty când a venit să se întâlnească cu mine şi…

— Kitty? repetă Gwendolyn, şi el se strâmbă din cauza durerii când ea lăsă să-i cadă bandajul şi îl prinse de cot. Kitty a mea?

Tupper dădu din cap.

— Kitty a mea. Sau cel puţin am sperat că va fi a mea, motiv pentru care am cerut-o de…

— Puţin îmi pasă despre a cui pisică era vorba. Dragonul împunse cu un deget în fereastră. Eu vreau numai să ştiu de ce o mulţime furioasă e acolo afară, cerându-mi capul.

Tupper îi aruncă o privire ruşinată.

— Nu capul tău îl vor. Ci pe-al meu. Ei cred că eu sunt Dragonul.

Vocea Dragonului deveni periculos de scăzută.

— Şi, te rog, spune-mi, domnule Tuppingham, cum anume au ajuns ei la concluzia asta?

Înfăţişarea lui Tupper era extrem de inocentă.

— Chiar nu am cum să ştiu. Dar mă urmăresc de ore întregi. Mă vânează ca pe o vulpe. S-ar fi zis cu mine dacă nu m-aş fi împiedicat din întâmplare în jos pe un deal şi apoi pe o stâncă la care nu puteau ajunge. Cred că atunci s-au hotărât să pornească în marş spre castel.

Dragonul trecu într-o parte a ferestrei, încă având grijă să-şi ţină faţa ascunsă în umbre. Sătenii se vedeau foarte bine acum. Gwendolyn tremură în timp ce aerul răsună de un strigăt de luptă specific din Highlands, care nu se mai auzise în vâlceaua aceea de mai bine de cincisprezece ani.

Dragonul vorbi pe un ton jos şi amar.

— Dacă nenorociţii şi-ar fi apărat cu acelaşi zel căpetenia de clan, poate că el ar mai fi trăit astăzi.

Tupper îl trase de mânecă.

— Nu avem timp de pierdut. Trebuie să ne grăbim. Dacă putem ajunge la peşteri înainte ca mulţimea să dea buzna în castel, încă am putea să scăpăm cu capetele pe umeri.

Dragonul se întoarse brusc şi puse o mână pe umărul prietenului său.

— Bine gândit, omule. Să mergem.

Luă din nou mâna lui Gwendolyn, dar făcu câţiva paşi înainte să-şi dea seama că picioarele ei nu se mişcau. O trase de mână.

— Vino, Gwendolyn. L-ai auzit pe Tupper. Trebuie să ne grăbim.

— Eu nu merg, spuse ea încet.

— Cum adică nu mergi? Desigur că mergi. Mâinile lui o apucară de

umeri. Trebuie să fii nebună dacă ai impresia că te voi lăsa la mila haitei ăleia de lupi însetaţi de sânge! Aproape că te-au mai omorât o dată. Nu le voi mai da o altă ocazie.

Gwendolyn îşi puse palmele pe pieptul lui, iar mintea îi gonea.

— De data asta nu au venit după mine. Au venit după Dragon. Cred că eu sunt moartă. Poate că şocul de-a mă găsi în viaţă, teafără şi nevătămată vă va oferi suficient timp ţie şi lui Tupper ca să ajungeţi la bărci. Îi pot reţine chiar şi atunci când veţi vâsli spre corabie.

— La naiba, nu te voi părăsi, spuse el sumbru.

— Nu ai de ales. Dacă ne găsesc aici împreună, viaţa mea nu va mai valora pentru ei mai mult decât a ta. Îi împinse pieptul violent. Acum, du-te, la naiba! Înainte să ne omori pe toţi!

Bernard se uită afară pe fereastră, apoi peste umăr la Tupper, care stătea pe a treia treaptă sub el, cu capul plecat, refuzând să îi arunce vreo privire sau să spună vreun cuvânt. Cu fiecare clipă care trecea, lumina torţelor devenea şi mai puternică. Dacă mai zăbovea mult, întreaga lui mascaradă ar fi fost pentru nimic.

Chiar înainte să-i prindă faţa în palme şi să-şi treacă degetele peste obrajii ei de parcă ar fi vrut să şi-i întipărească în minte, în degete, Gwendolyn ştiu că el o părăsea.

— Mă voi întoarce după tine, spuse el cu înverşunare. Jur pe viaţa mea.

Ea îi atinse faţa, zâmbind printre lacrimile care ameninţau să i se reverse din ochi.

— Odinioară mi-ai spus că te-am făcut să-ţi doreşti să fi fost un om de cuvânt. Ei bine, acum mă faci să-mi doresc şi eu asta.

Înainte ca el să poată rosti un alt jurământ pe care poate nu ar fi putut să-l onoreze, Gwendolyn îşi prinse mâinile în părul lui greu şi mătăsos şi îi trase gura în jos spre ea. Fu un sărut ca niciunul de până atunci, o uniune fierbinte şi dulce-amăruie, plăsmuită din promisiuni şi regrete, visuri distruse şi dorinţe neîmplinite.

Auziră o trosnitură; ceea ce mai rămăsese din porţile curţii fusese scos din ţâţâni. Tupper strigă alarmat.

— Duceţi-vă! strigă Gwendolyn şi îl împinse pe Dragon înspre scări. Înainte să fie prea târziu!

Aruncând o ultimă privire spre ea. Dragonul se aruncă în întunericul scării, fugind repede pe urmele lui Tupper.

Când ecoul paşilor lor se estompă, Gwendolyn îşi aranjă părul, stăpânită de un calm straniu. Ea ştia că atât castelul, cât şi visurile ei se puteau prăbuşi în orice clipă în jurul ei, dar niciunul dintre ele nu conta atâta timp cât avea un Dragon de apărat.

Când Gwendolyn apăru pe treapta de sus a scării mari, formate din trei lespezi de piatră, care cobora în curtea castelului Weyrcraig,

sătenii făcură un pas înapoi de uimire.

Gwendolyn crezu că erau surprinşi doar să descopere că este vie şi nevătămată.

Nu avea idee de felul în care arăta, cu obrajii îmbujoraţi după sărutul Dragonului şi cu formele voluptuoase ce nu mai erau acoperite de lâna care zgâria pielea, ci îmbrăcate în tafta lucioasă într-o nuanţă care se potrivea perfect cu albastrul strălucitor al ochilor ei. Părul lăsat liber îi cădea pe spate, iar valurile sale aurii păreau să reflecte scânteieri de foc şi de gheaţă de la lumina pâlpâitoare a torţelor şi de la razele înmărmurite ale lunii.

Ea stătea acolo, fără să mai aibă capul plecat, ci ridicat cu mândrie.

— Gwennie! Kitty fu prima care sparse tăcerea. Se luptă ca să se elibereze din strânsoarea nemiloasă a lui Niall. Dragonul mi-a spus că eşti în viaţă! Ei au încercat să mă convingă că sunt prostuţă că l-am crezut, dar eu am ştiut că el nu m-ar minţi niciodată.

Gwendolyn clipi confuză înainte să îşi dea seama că Kitty nu se putea referi la Dragonul ei. Mărturisirea ruşinată a lui Tupper începea dintr-odată să aibă sens.

Nessa şi Glynnis se holbau la ea de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată în viaţa lor.

Gwendolyn o căută prin mulţime pe Izzy, sperând să găsească cel puţin un aliat, dar nu văzu nici urmă de ea. Servitoarea loială rămăsese cu siguranţă alături de tatăl lui Gwendolyn.

Ailbert ieşi din mulţime, flancat de fiii lui cei voinici.

— Dă-te la o parte, fetiţo. Noi nu avem nicio treabă cu tine.

— Atunci poate veţi rămâne surprinşi să aflaţi că eu am treabă cu voi. La urma urmelor, voi aţi fost cei care m-aţi lăsat aici să mor, chiar în curtea asta, acum mai mult de două săptămâni.

— Se pare că te-ai descurcat destul de bine, rânji Ross.

În timp ce privirea lui zăbovi pe formele generoase ale sânilor ei care se revărsau peste corsetul cu decolteu pătrat, Gwendolyn recunoscu dintr-odată că dispreţul din ochii lui fusese întotdeauna… dorinţă. De fiecare dată când îi pusese piedică, când o ciupise, când o strigase pe nume batjocoritoare, el pur şi simplu încercase să o pedepsească pentru faptul că îl făcuse să o dorească.

— Presupun că m-am descurcat mai bine decât tine, Ross, spuse ea blând, ţinând cont de faptul că nu am simţit niciodată că aş avea un suflet atât de mic, încât trebuia să îmi bat joc de ceilalţi numai ca să mă simt puternică.

Se auziră câteva icnete. Ross făcu un pas ameninţător înspre ea, numai ca să-şi dea seama că este ţinut de fratele lui mai mic.

Lachlan îşi dădu părul negru din ochi, ţinând un braţ musculos în jurul lui Ross.

— Doar nu vrei să spui că îl aperi pe acest Dragon! strigă el.

Ei, dar el s-a servit cu toate fetele din sat. Cum ar fi tânăra Kitty de acolo şi Dumnezeu ştie câte altele!

— Voia să mă facă soţia lui, boci Kitty.

Nessa fornăi.

— Dacă aş avea un ban pentru fiecare ocazie când am auzit şi eu asta…

— Tu probabil chiar ai câte un ban pentru fiecare ocazie când ai auzit asta, replică Glynnis, trimiţând un val de râsete prin mulţimea adunată.

Privirea lui Ailbert nu mai era severă, ci părea că o imploră.

— Tu ai fost mereu o fată bună, Gwendolyn Wilder. O fată înţelegătoare.

La sunetul acelor cuvinte familiare ieşite de pe buzele lui, Gwendolyn simţi că un muşchi de la maxilar începe să i se zbată.

— Sigur trebuie să îţi dai seama că acest tâlhar ne-a luat pe toţi de proşti, inclusiv pe tine. A minţit, a furat şi ne-a păcălit ca să ia toate lucrurile care sunt de drept ale noastre.

— A avut motivele lui, spuse ea, dorindu-şi să ştie care erau acestea.

— Poate că aşa e, fu de acord Ailbert. La fel cum avem şi noi motive să venim aici în noaptea asta. Am venit după capul Dragonului şi vom avea capul lui. Acum dă-te la o parte, femeie. Înainte să fiu forţat să fac ceva ce vom regreta amândoi.

Gwendolyn nu ştia dacă reuşise să câştige suficient timp pentru ca Tupper şi Dragonul să ajungă la bărci, dar timpul ei se scurgea repede. Când Ailbert porni înainte, aşteptându-se să se dea la o parte şi să îl lase să treacă, ea ţâşni în jos pe scări şi smulse furca din mâinile Babei Hay. Ignorând ţipătul speriat al bătrânei, împunse furca în pieptul lui Ailbert, forţându-l să facă un dans rapid pentru a nu fi spintecat de dinţii ei.

— Blestemată să fii, fetiţo, se tângui el şi se retrase în braţele sătenilor. Ţi-ai pierdut minţile de-a binelea?

— Aş pune pariu că nu minţile şi le-a pierdut, ci sufletul. Cuvintele lui Ross trimiseră un fior de groază prin mulţime. Doar uitaţi-vă la ea! E aceasta dulcea Gwendolyn Wilder cu care am crescut toţi?

În timp ce tăcerea căzu peste săteni, Gwendolyn îşi aminti că Ross nu fusese niciodată isteţ, dar că fusese mereu viclean.

Păşi ţanţoş înainte, având mereu grijă să fie în afara razei de acţiune a furcii.

— Hei, dar Gwendolyn pe care o ştiam era grasă şi simplă! Îşi ţinea capul jos şi nasul îngropat într-o carte. Ar fi fost complet mulţumită să-şi petreacă restul vieţii ei nenorocite având grijă de surdul de taică-su.

— Tatăl meu e un erou! strigă Gwendolyn. Sănătatea minţii lui a

fost preţul pe care a trebuit să-l plătească pentru laşitatea tatălui tău şi a oricărui alt om din Ballybliss!

Ailbert se albi la faţă, dar nu făcu niciun efort să se apere.

Rânjetul lui Ross se lărgi.

— Şi care a fost preţul pe care a trebuit să-l plăteşti tu pentru a câştiga favorurile Dragonului? Virtutea ta? Sufletul muritor? Se întoarse în jur, adresându-se sătenilor. Doar uitaţi-vă la ea… Cu părul despletit şi cu sânii revărsându-se din rochie, la fel de obraznică precum o târfă. Îndrăzneşte să ne sfideze pentru că ştie că Dragonul i-a dat puterea de-a aprinde dorinţa în flecare bărbat de aici.

Ross îşi coborî vocea, forţându-i pe săteni să se adune în jurul lui; şi chiar se adunară, devorând-o din ochi pe Gwendolyn, în timp ce îi ascultau vorbele.

— După cum a spus chiar ea, a stat singură cu bestia mai mult de două săptămâni. Ei bine, nu avem de unde şti ce fapte păcătoase a învăţat-o el să facă.

Lachlan înghiţi în sec. Până şi stoicul Ailbert trebui să-şi scoată o batistă din buzunar şi să-şi şteargă fruntea. Soţia lui se uită urât la el.

— Dragonul nu este o bestie! strigă Gwendolyn şi îl urî pe Ross pentru că transformase întâlnirea pline de tandreţe dintre ea şi Dragon în ceva atât de dezgustător. Ba chiar e de două ori mai bărbat decât aţi spera voi să fiţi vreodată!

— Vedeţi! exclamă Ross. E exact aşa cum m-am temut. Monstrul a vrăjit-o!

— Cum ar fi putut s-o vrăjească, strigă Kitty, când până şi tu ai recunoscut că e doar un muritor?

Lacrimi neaşteptate îi înţepau ochii lui Gwendolyn. Dacă avea să mai trăiască suficient de mult, o s-o îmbrăţişeze puternic pe surioara ei mai mică.

Ross ridică din umeri.

— E posibil să mă fi înşelat în privinţa asta, ştii.

— Sau poate că tu eşti cel vrăjit, sugeră Gwendolyn şi dădu naştere altui val de râsete nervoase.

Râsetele se opriră repede sub privirea lui Ross.

— Eu zic să o ardem pe fată.

— Aşa-i, să o ardem! repetă mama lui, aruncându-i lui Ailbert o privire triumfătoare.

Mulţimea începu să repete strigătul, iar scandările lor o făcură să simtă un fior de gheaţă. Stâlpul de care o legaseră în noaptea în care o lăsaseră la mila Dragonului încă mai era proptit între pietrele de caldarâm din mijlocul curţii. Le-ar fi fost destul de uşor să o lege de el, să adune câteva vreascuri la picioarele ei şi să le aprindă cu torţele.

Gwendolyn făcu un pas înapoi şi încă unul, mişcând furca în cercuri largi. Dacă s-ar fi repezit la ea, ar fi fost terminată.

— Dragonul nu m-a vrăjit! strigă ea, luptându-se ca vocea să i se facă auzită peste vacarmul din ce în ce mai puternic. El nu este un monstru! Este un bărbat! Un bărbat bun şi nobil!

Sătenii începură să se năpustească în sus pe scări, iar luminile torţelor străluceau pe tăişurile armelor. Glynnis şi Nessa rămaseră în spate, neajutorate. Kitty reuşi în cele din urmă să se elibereze de Niall, numai pentru a fi înghiţită de gloată în timp ce încerca să ajungă alături de sora ei.

În timp ce Gwendolyn ajunse în vârful scărilor, privi în sus spre cerul luminat de lună.

Nu se auzea ecoul nici unui ţipăt şi nu se vedea umbra nici unei aripi care să ţâşnească în apărarea ei.

Dacă nu ar fi fost atât de prostuţă încât să creadă în ceva atât de imposibil ca un Dragon, nu ar fi stat aici pe aceste trepte, aşteptând să fie luată de gloată. Dar ea nu regreta nimic din cele întâmplate, niciun sărut şi nicio mângâiere.

Pe măsură ce Ross înainta, flancat de tatăl şi fratele lui, Gwendolyn se retrase în umbra uşii.

Un braţ puternic îi înconjură talia de la spate, înfăşurând-o ca într-un cocon cald.

Gwendolyn simţi parfumul de lemn de santal şi mirodenii, iar trupul îi fu străbătut de un fior de exaltare.

Dragonul se întorsese pentru ea. Exact aşa cum promisese.

Pe măsură ce păşi înainte, ieşind împreună în lumină, sătenii se retraseră şi rămaseră cu gurile deschise de uimire. Gwendolyn nu îi putea învinovăţi. Pistolul strălucitor din mâna Dragonului făcea ca toate săbiile lor ruginite şi pumnalele vechi să pară doar nişte jucării ale unui copil capricios, care imită soldaţii.

Când vorbi, nu se auzi un accent englezesc sacadat şi lipsit de emoţie, ci glasul lui căpătă o cadenţă plină de pasiune.

— Ar fi bine să părăsiţi curtea asta acum dacă vreţi să mai plecaţi în viaţă, pentru că nu se va tăia capul nici unui dragon şi nu se va arde nicio vrăjitoare pe rug atâta timp cât un MacCullough este stăpân peste castelul Weyrcraig!

Partea a doua

Ce frumos hoinăream din câmp în câmp
Şi gustam din roadele verii.
Până când l-am zărit pe prinţul iubirii,
Plutind pe razele soarelui!

William Blake

Capitolul 18

Gwendolyn încremeni în braţele Dragonului, încercând să treacă peste şocul de-a asculta o voce pe care crezuse că nu o va mai auzi vreodată. Poate că timbrul vocii lui devenise mai grav din cauza prea multor nopţi nedormite şi a prea multor trabucuri fumate, dar inflexiunile sale erau la fel de familiare pentru ea ca şi bătăile propriei inimi.

Ross păli de parcă ar fi văzut o stafie, dar braţul musculos care o ţinea pe Gwendolyn de talie nu avea nimic fantomatic în el.

Orele păreau să curgă în sens invers, ducând-o înapoi în acea clipă indescriptibilă în care se afla pentru prima oară chiar în această curte, cu două săptămâni în urmă. Dragonul ieşise din ascunzătoarea sa, cu pelerina umflându-se în jurul umerilor şi cu fum ieşindu-i pe nări. Gwendolyn se uitase la el, incapabilă să îşi întoarcă privirea, în timp ce chipul lui… acel frumos, teribil şi imposibil chip… se încarnase din umbre.

Era o amintire în care acea parte raţională a minţii ei refuzase să aibă încredere. O amintire la care nu avusese acces până în acest moment.

Gwendolyn se întoarse încet în braţele sale.

Pe loc, îşi dădu seama cât de nesăbuită fusese că îl confundase pe Bernard MacCullough cu un simplu muritor. În ciuda sclipirii maliţioase care îi lumina ochii verzi ca smaraldele, chipul lui avea puritatea plină de forţă a unui arhanghel. Fruntea lui puternică era îmblânzită de o claie ciufulită de păr închis la culoare, legat neglijent la ceafă într-o coadă. Maxilarul ferm era compensat de o gură glumeaţă, sculptată nu pentru evlavie, ci pentru plăceri păgâne care sigur le tentau şi pe cele mai virtuoase femei.

Faţa lui nu avea nicio trăsătură distinctivă, nicio cicatrice, nicio diformitate hidoasă care să îi distrugă trăsăturile irezistibile, şi cu toate astea, soarele, vântul şi desfrâul îşi lăsaseră urmele asupra băiatului care fusese odinioară.

Fără să se poată opri, Gwendolyn atinse cu degetele liniile care îi încruntau fruntea, ridurile care se întindeau de la colţurile ochilor şi la urmele aspre care îi încadrau gura. În loc să îi ştirbească farmecul, acele semne de vulnerabilitate nu îl făceau decât să pară şi mai atrăgător.

Îşi trase brusc mâna, simţindu-se profund trădată de faptul că descoperise că preaiubitul ei Dragon nu era o bestie, ci un bărbat arătos. Se considerase dintotdeauna o fată inteligentă, dar el reuşise să o păcălească de tot.

Pentru că nu mai putea suporta să se uite la el, dar în acelaşi timp

nu îşi putea smulge privirea de pe chipul său, Gwendolyn începu să se retragă din braţele sale.

El nu mai era băiatul subţirel pe care şi-l amintea. Avea şolduri suple, dar era mai înalt şi mai lat în spate decât îşi închipuise ea că va deveni. Deşi tot nu purta cizme şi cămaşa îi atârna descheiată peste pieptul impresionant de larg, aspectul acesta dezordonat nu făcea altceva decât să sublinieze puterea care zăcea în muşchii lui încordaţi. Pistolul încărcat se potrivea în mâna lui de parcă s-ar fi născut să îl mânuiască.

Pe măsură ce ea continua să se îndepărteze de el, încercând să întârzie inevitabilul, el îi prinse încheietura cu mâna liberă, privind-o circumspect numai pe ea, şi nu mulţimea. Ochii lui se întunecară când o privi.

— Nu am putut să te părăsesc, spuse el pe o voce joasă şi stăruitoare. A trebuit să mă întorc.

Să audă vocea Dragonului ieşind din acea gură trădătoare a lui era mai mult decât putea suporta Gwendolyn.

— Cel puţin de data asta nu a trebuit să aştept cincisprezece ani.

Când încercă să se răsucească, îndepărtându-se de el, Bernard o smuci înapoi spre pieptul lui, trădând faptul că se mâniase. Vorbi printre dinţii încleştaţi, păstrând un ochi aţintit spre sătenii care se holbau la ei.

— Îmi pare foarte rău dacă faptul că sunt în viaţă te deranjează, domnişoară Wilder, dar pentru moment avem probleme mai importante de care trebuie să ne ocupăm, cum ar fi să ne salvăm fundurile.

— Şi ce-ai zice dacă eu nu mai sunt sigură că al tău merită să fie salvat? Ce-o să faci atunci? Se uită la pistolul din mâna lui. O să mă împuşti?

Gwendolyn aproape că îşi dorea să o facă. Nu se mai simţise atât de umilită de când căzuse din stejarul acela şi aterizase pe pieptul lui. Începea să îşi dorească să-l fi zdrobit atunci, ca să fie scutită de agonia de-a se îndrăgosti de el nu o dată, ci de două ori.

Înainte ca el să poată răspunde, Tupper ieşi din castel împleticindu-se şi frecându-şi maxilarul.

— La naiba, omule, nu trebuia să mă loveşti. Dacă doar mi-ai fi zis frumos, nu aş fi încercat să te opresc să sari din barcă.

Gwendolyn se uită în jos. Ciorapii lui Bernard şi partea de jos a pantalonilor săi erau uzi leoarcă de la apa de mare şi se lipiseră de muşchii şi aşa păcătos de bine definiţi.

— Dragonule!

Fiecare cap din curte se întoarse brusc în timp ce o frumuseţe sprintenă şi cu părul negru ţâşni în sus pe scări pentru a-şi arunca braţele în jurul gâtului lui Tupper.

— Kitty!

Deşi avea obrajii îmbujoraţi, Tupper o strânse la rândul său în braţe cu o pasiune înduioşătoare.

— Asta ar fi Kitty a ta sau a lui? mormăi Bernard în urechea lui Gwendolyn.

— Nu mai sunt sigură, spuse Gwendolyn pe un ton sever, văzând cum Tupper îşi îngroapă chipul în părul lui Kitty.

— Cum să fie individul ăla Dragonul? Baba Hay arătă cu degetul la Bernard. Eu credeam că el e Dragonul.

— Nu fi proastă, spuse răguşit Moş Tavis, târşâindu-şi paşii până la baza scărilor. Toată lumea poate să vadă că el este însuşi MacCullough, întors din mormânt să aducă răzbunarea asupra capetelor noastre.

După declaraţia severă a bătrânului, câţiva din săteni îşi făcură în grabă cruce pe piept, în timp ce alţii începură să se retragă spre porţile curţii. Până în acel moment, Gwendolyn nu reuşise să înţeleagă pe de-a-ntregul de ce fuseseră sătenii atât de uimiţi de apariţia Dragonului. Dar se cutremură când îşi dădu seama că el crescuse şi arăta acum la fel ca tatăl său.

— Tu eşti prostul, moşule! Ailbert îl împinse pe Tavis înapoi în mulţime. Erai împreună cu noi toţi când am urcat chiar pe dealul ăsta în dimineaţa de după atacul lui Cumberland. MacCullough de abia mai era în viaţă atunci.

Gwendolyn se uită pe furiş la faţa lui Bernard. Trăsăturile lui aspre nu afişau nicio expresie. Efectul era terifiant.

— MacCullough nu mai poate fi în viaţă. Ailbert se învârti în faţa sătenilor, iar pasiunea din voce răsună şi mai puternic, de parcă ar fi căutat să-i convingă nu numai pe ei, ci şi pe sine. L-am văzut când şi-a dat ultima suflare! L-am auzit rostind ultimele cuvinte!

— Fie ca aripile dragonului să vă şoptească blestemul.

Vocea impunătoare a lui Bernard se făcu auzită peste glasurile sătenilor, fermecându-i pe loc.

— Şi suflarea-i de foc să vă pecetluiască mormântul. / Răzbunarea să cadă peste-al vostru sat/ Până va curge sânge nevinovat.

Termină de recitat cu o ridicare indiferentă din umeri.

— Deşi tata credea mereu că e mai mult un învăţat decât un poet, nu a dat greş. Privirea lui strălucitoare mătură curtea. Mai ales când te gândeşti că viaţa i se scurgea din inimă la vremea când a compus-o.

— Nu e tatăl, ci fiul, gemu Baba Hay, strângând crucifixul lipsit de strălucire pe care îl ascundea sub rochie.

— Dar am găsit şi trupul tău, băiete, şopti Ailbert. Era ars de tot în colţul sălii mari. Eu însumi l-am învelit într-un giulgiu, l-am pus pe spinarea calului tău. Cum…?

— Da, cum? ceru să afle Gwendolyn cu înverşunare.

Bernard îi aruncă o privire plină de semnificaţii înainte să păşească înainte.

— Bănuiesc că trupul pe care l-aţi găsit era al unuia dintre spionii lui Cumberland, omorât din greşeală de lovitura de tun. Până când l-aţi descoperit, eu eram plecat de mult. Luat prizonier de către englezi.

Cu acele cinci cuvinte, Bernard descrisese o soartă dincolo de imaginaţia lor. Gwendolyn încercă să nu îşi închipuie ce trebuia să fi îndurat acel băiat nevinovat, cu ochi luminoşi, în mâinile duşmanilor tatălui său.

— Este un miracol! împingând la o parte pe oricine era atât de ghinionist încât să îi stea în cale, nevasta lui Ailbert veni în goană la baza scărilor. Aruncându-se în genunchi la picioarele lui Bernard, îi prinse mâna şi începu să o sărute cu patimă. În sfârşit, Dumnezeu ne-a răsplătit pentru răbdarea noastră! Stăpânul nostru s-a întors înapoi la noi!

În timp ce Bernard îşi recuperă mâna şi o şterse de pantaloni, ea se dădu înapoi, aproape făcând plecăciuni. Deşi teatrul pe care îl făcuse pornise un lanţ de şoapte agitate şi urale strigate pe jumătate, majoritatea sătenilor încă arătau mai mult împietriţi decât bucuroşi. În afară de surorile ei, observă Gwendolyn cu un icnet cinic. Ochii lui Glynnis luceau neîndoielnic de avariţie, în timp ce Nessa se uita la Bernard de parcă ar fi fost cea mai delicioasă costiţă de vită, iar ea nu mâncase decât cartofi de foarte multă vreme.

— Minte! Ross păşi în faţa mamei sale, iar faţa lui lată era roşie de emoţie. Toată lumea ştie că englezii nu luau prizonieri. Nici în Culloden, şi nici aici! E un impostor, asta este! O privi dispreţuitor pe Gwendolyn. Şi târfa aia de colo e în cârdăşie cu el.

Într-o clipă, Ross îşi rânjea dinţii la ea, iar în următoarea se trezi lipit de zidul curţii, iar Bernard îi împingea ţeava pistolului în carnea moale de sub bărbie.

Vocea lui Bernard era joasă, dar foarte clară pentru toate sufletele din curte.

— Mă uimeşte faptul că în cincisprezece ani tu tot nu ai învăţat cum să te adresezi unei doamne. De câte ori trebuie să te avertizez că eu nu uit niciodată nedreptăţile care li se aduc oamenilor mei?

Ochii lui Ross se măriră în timp ce se uita în sus, la chipul neînduplecat al omului care fusese născut să-i domine în mod absolut destinul.

— Nu am vrut să… îmi pare foarte râu, domnule… I-iar-iartă-mă, stăpâne, se bâlbâi el la fel cum făcuse şi în ziua aceea de vară, cu mult timp în urmă.

Gwendolyn se cutremură când îşi dădu seama că probabil Bernard îşi amintea ziua aceea la fel de bine ca şi ea. Şi de ce nu şi-ar fi amintit-o? Fusese ultima lui zi de libertate. Ultima zi în care hoinărise

pe dealurile din Highlands ca stăpân al propriului destin.

Tristeţea îi împunse inima precum un cuţit. Atâta timp cât fusese un bărbat fără trecut, ea fusese în stare să creadă că ar putea avea un viitor împreună. Dar acum acest lucru era imposibil. Castelul poate fusese cruţat de mânia torţelor purtate de mulţime, dar preţiosul ei Dragon pierise de o moarte sălbatică, făcut scrum odată cu restul visurilor ei.

Ignorând privirile întrebătoare ale lui Tupper şi Kitty, Gwendolyn coborî scările şi îl bătu pe umăr pe Bernard. El se întoarse încet, permiţându-i lui Ross, palid la faţă, să se îndepărteze.

Gwendolyn fu luată pe nepregătite de felul în care se aplecă asupra ei. Se sili să îi întâlnească privirea întrebătoare, deşi îi era mai degrabă frică să nu vadă o imagine dezarmantă a băiatului pe care îl adorase odinioară.

— Nu e nevoie să mă aperi, stăpâne, spuse ea. Eu nu am fost şi nu voi fi niciodată a ta.

Ecoul vocii ei rămase suspendat în tăcerea uimită. Gwendolyn îşi făcu drum prin mulţime şi apoi afară pe poartă, hotărâtă să ajungă cât mai departe de el.

Gwendolyn şedea pe o stâncă, privind fluxul şi refluxul. Valurile erau mai potolite aici, şoptind în loc să urle. Picăturile reci îi stropeau pielea, dar ea era prea amorţită ca să-i mai pese. Nici măcar nu era sigură cum ajunsese pe bucata aceea pustie de plajă.

Imediat ce părăsise curtea, începuse să fugă, numai pentru a-şi da seama că nu avea unde să fugă. Satul îi era la fel de străin precum îi fusese, odată, castelul. Acum se părea că nu mai aparţinea nici unui loc.

Aşa că atunci când ieşise brusc de pe drumul principal urmase o cărare care şerpuia în jurul castelului şi cobora stânca. Odată ajunsă la bucata de plajă cu pietre, se plimbase pentru multă vreme, încercând să scape de umbra castelului.

Acesta nu mai era bârlogul unui dragon, ci o simplă ruină care se prăbuşea. Curând, lumina gri a apusului avea să se strecoare peste odăile sale arse şi turnurile spulberate, scoţându-le în evidenţă, fără milă, urâţenia. Noaptea se va sfârşi, iar Gwendolyn nu va avea de ales decât să se trezească din visul frumos în care trăise vreme de două săptămâni.

Se uita în sus, la luna rece şi nepăsătoare, când auzi zgomotul uşor al unor paşi în spatele ei.

— Tu încă nu ai învăţat să mulţumeşti cum se cuvine unui om că te-a salvat, nu-i aşa?

Gwendolyn se ridică şi se întoarse încet, găsindu-l pe Bernard MacCullough stând cu picioarele goale în nisip, la un metru

depărtare. Vântul îi flutura cămaşa şi îi ciufulea părul negru.

— Sunt surprinsă că nu i-ai lăsat pe săteni să mă ardă, replică ea. Atunci ai fi fost cruţat de situaţia asta stingheritoare.

— În primul rând, nu te-aş fi lăsat niciodată la mila lor, dar nu am vrut să afli în felul ăsta. Când am început să mă tem că ţi-ar putea face chiar mai mult rău decât mie, m-am întors după tine.

— Deci te-ai întors din morţi numai pentru mine? Presupun că ar trebui să mă simt flatată. Când aveai de gând să îmi spui cine eşti cu adevărat? Fără să vrea, obrajii i se îmbujorară. „După ce te primeam în patul meu?”

El clătină din cap neajutorat.

— Au fost ocazii când tânjeam să-ţi spun. Prima dată când te-am sărutat. În noaptea în care a fost furtuna… Când i-ai descris pe sătenii care îmi duceau trupul în jos pe deal… Când ai plâns pentru mine.

— Au fost doar câteva dintre multele lacrimi pe care le-am vărsat pentru tine de-a lungul anilor. Dar tu deja ştiai asta, nu-i aşa? Pentru că eu am pus pe tavă tot ce aveam în inimă. Iar tu ai avut neruşinarea să stai acolo şi să asculţi, în timp ce eu trăncăneam în continuare despre ce băiat bun şi nobil erai, şi cât de mult te-am iubit eu mereu. Îşi întoarse faţa de la el, ruşinată de propria slăbiciune. Cât de ridicolă cred că ţi-am părut!

— Nu mi-ai părut niciodată ridicolă, spuse Bernard, îndrăznind să se apropie de ea. Mă gândeam numai la cât de dezamăgită ai fi dacă l-ai întâlni pe bărbatul în care s-a transformat acel băiat. Întinse mâna pentru a-i înclina capul spre el, dar ea se smuci. Nu înţeleg. Te porţi ca şi cum te-ai teme mai mult de mine decât atunci când credeai că sunt un străin.

— Nu mă tem de tine, minţi ea. Doar că nu suport să mă atingi.

— De ce nu?

— Pentru că m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de un bărbat care nici măcar nu a existat vreodată. Iar tu nu eşti el! Gwendolyn se retrase în valuri în timp ce toată suferinţa pe care o ţinuse în sufletul ei începu să dea pe dinafară. Tu nu eşti Dragonul! Miroşi ca el şi vocea îţi e la fel, dar tu nu eşti el, iar eu nu pot suporta să ştiu că tu eşti aici, iar el a dispărut pentru totdeauna!

Refuzând să îl lase s-o vadă vărsând alte lacrimi pentru el, o luă la goană spre stânci, lăsându-l singur în lumina lunii.

Bernard stătea cu un picior pe stânca de pe care plecase Gwendolyn, privind cum cerul se topeşte din violet în roz. Nu prea avea tragere de inimă să plece din locul acesta, ştiind că ar fi putut fi ultima dată când avea să se simtă atât de aproape de ea. Nu îi implorase niciodată pe englezi să le fie milă de el sau de viaţa lui, dar în timp ce o vedea pe Gwendolyn fugind de el, fusese la o clipă

distanţă de-a o striga pe nume. De-a o implora să nu plece.

Dragonul s-ar fi dus după ea. Ar fi trecut ca o vijelie prin sat dacă era nevoie şi ar fi făcut-o din nou prizoniera lui. Ar fi dus-o înapoi în turn şi ar fi făcut dragoste cu ea până nu şi-ar mai fi putut aminti propriul nume, cu atât mai mult numele lui.

Dar Gwendolyn nu mai credea în dragoni. Şi Dragonul fusese adevărat numai pentru că ea crezuse în el. Fără credinţa aceea, el nu era nimic mai mult decât un şarlatan care păcălise o femeie nevinovată să se îndrăgostească de o iluzie.

Soarele trecu dincolo de linia orizontului, lovind apa cu o putere uimitoare. Odinioară s-ar fi ferit de lumină, dar acum îi primea bucuros razele orbitoare.

Nopţile în care se ascunsese erau în trecut. Îşi petrecuse cincisprezece ani lungi negându-şi moştenirea. Venise vremea ca Bernard MacCullough să recupereze ceea ce era al lui de drept, de la tâlhari.

Oamenii din clanul lui aşteptau să-l primească acasă pe fiul demult pierdut, iar el nu avea nicio intenţie să îi dezamăgească.

Poate că nu o va avea pe femeia pe care o dorea, dar al naibii să fie dacă va pleca din locul acesta înainte să obţină lucrul după care venise.

Adevărul.

Capitolul 19

În Ballybliss revenise speranţa.

Străzile întortocheate ale satului musteau de agitaţie, pentru că localnicii se grăbeau încoace şi-ncolo cu un entuziasm pe care nu-l afişaseră niciodată când încercau să îi domolească apetitul Dragonului.

Aproape în fiecare oră, căruţe umplute cu lemne şi alimente se hurducau pe drumul ce mergea în sus pe stâncă, spre castel. Sătenii nu îşi mai ofereau darurile cu ranchiună, ci cu o nerăbdare aproape demnă de milă, încingându-şi ofrandele umile cu panglici de păr uzate şi bucăţi de sfoară strânse în dimineţile Crăciunurilor trecute.

Luminile care licăreau la ferestrele din Weyrcraig după lăsarea întunericului nu mai erau ale unor fantome, ci ale celor care doreau să lucreze până noaptea târziu pentru a reda castelului gloria de demult. Cum vestea despre ghinionul schimbător al salului Ballybliss se împrăştie prin întregul Highlands, mulţi dintre oamenii clanului care părăsiseră satul cu mulţi ani în urmă începură să se întoarcă.

Străzile răsunau de strigăte de fericire în timp ce taţii îşi îmbrăţişau fiii pe care nu îi mai văzuseră de mai mult de zece ani, şi bătrânele îi întâmpinau cu lacrimi în ochi pe nepoţii pe care nu îi întâlniseră niciodată.

Pentru prima dată după aproape cincisprezece ani, Ballybliss scăpa de umbrele trecutului. Şi toate astea pentru că prinţul clanului MacCullough se întorsese acasă pentru a-şi revendica regatul.

Într-o dimineaţă, în timp ce Gwendolyn venea de la piaţă şi se grăbea spre casă, aruncă o privire pe fugă înspre castelul Weyrcraig, dorind să poată scăpa de umbra pe care o lăsase în viaţa ei. Deşi trecuseră mai mult de două luni de când îl văzuse pe stăpânul castelului, ea îl putea simţi la fel de bine cum îl simţise în întunericul dormitorului ei. Aşteptând. Privind. Aşteptând ca toate să se întâmple la timpul lor.

El îşi dovedise răbdarea în ultimele două luni, renunţând să mai amintească de cele o mie de lire pe care le căutase înainte cu atât de multă tenacitate. În loc să blesteme poftele Dragonului, acum sătenii chicoteau gândindu-se la isteţimea noului lor stăpân, prefăcându-se că el nu glumise pe seama lor. Prostovani şi plini de speranţă, ei îndrăzniseră chiar să creadă că el îi iertase pentru păcatul lor îngrozitor. Numai Gwendolyn îl cunoştea îndeajuns de bine pentru a bănui că răbdarea lui nu era nimic mai mult decât obişnuitul calm de dinaintea furtunii.

Ross stătea întins pe treptele tavernei din sat. Înainte ca Gwendolyn să poată traversa strada ca să îl evite, el sări în picioare şi făcu o

reverenţă în faţa ei.

— Bună ziua, domnişoară Wilder. Arăţi foarte bine în dimineaţa asta frumoasă de vară.

Dacă nu ar fi avut o expresie nerăbdătoare, Gwendolyn ar fi putut crede că îşi bate joc de ea. De când se întorsese în sat, nu purtase decât rochiile cenuşii de lână şi şorţuri murdare, care nu prea îi scoteau în evidenţă silueta. Îşi ţinea părul într-un coc foarte strâns şi prins cu o plasă ţesută în casă. Poate că o durea capul şi privea uşor în cruciş, dar cel puţin nu putea să-şi mai imagineze cum Dragonul îşi trecea degetele prin părul ei moale şi despletit.

— Vai, mulţumesc, Ross. Cât de drăguţ din partea ta să observi, replică ea cu o dulceaţă ironică în glas, călcându-l intenţionat pe picior în timp ce trecea de el.

Geamătul lui plin de durere încă mai plana în aer când verişoara lui, Marsali, ieşi din magazinul farmacistului şi îi întinse lui Gwendolyn în faţă bebeluşul ei agitat.

— Ai văzut îngeraşul meu frumos, domnişoară Wilder? Devine o adevărată frumuseţe.

Gwendolyn scoase o batistă dintr-unul dintre pachetele pe care le ţinea şi şterse o pată de praf de pe obrazul gălbejit al copilului.

— Chiar cred că seamănă leit cu mama ei.

Ferindu-se de bolboroseala plină de salivă a bebeluşului, Gwendolyn nu reuşi decât să se trezească faţă în faţă cu mama lui Ross, care făcu o reverenţă atât de adâncă, încât genunchii îi trosniră.

— Şi cum se mai simte dragul tău tată, copilă? întrebă ea cu un zâmbet prostesc. Sper că e foarte bine. După ce Gwendolyn trecu mai departe, se aplecă spre unul dintre cei care o însoţeau şi rosti şoptit, dar îndeajuns de tare încât să trezească şi morţii: Ce păcat că fătuca e luată. Eu am zis mereu că ar fi o pereche bună pentru unul dintre băieţii mei.

Gwendolyn grăbi pasul, neştiind dacă să se cutremure sau să râdă. Sătenii refuzau să creadă că ea nu era amanta stăpânului lor. Faptul că păstra cu încăpăţânare tăcerea asupra lucrurilor care se întâmplaseră între ea şi cel care o ţinuse captivă în timpul celor două săptămâni în care lipsise nu făcea decât să alimenteze speculaţiile lor. Nu mai putea să iasă din casă fără ca unul dintre ei să nu se aplece sau să se ploconească la picioarele ei, căutând să şteargă într-un fel nedreptăţile pe care i le făcuseră în trecut. Oricât de amuzantă ar fi fost fanfaronada lor, o irita faptul că ei credeau că ea fusese vreodată a lui Bernard MacCullough . Sau că lui i-ar mai fi păsat ce se întâmpla cu ea.

Când poarta din spatele casei se închise cu un clănţănit în urma ei, Gwendolyn respiră în sfârşit uşurată.

— Gwennie?

— Da, tată, sunt chiar aici.

Gwendolyn îşi aşeză pachetele pe verandă, apoi se grăbi să ajungă în acea parte a curţii în care tatăl ei stătea culcat într-un scaun, la umbra unui măr.

Îngenunchind alături de el, îi aranjă mai bine halatul de lână în jurul picioarelor firave. Slăbise atât de mult în ultimele săptămâni, că o dureau ochii numai când se uita la el. Coastele ameninţau să îi iasă prin pielea fragilă care îi acoperea pieptul, în timp ce ochii păreau să se adâncească pe zi ce trecea şi mai mult în orbitele lor. Izzy reuşise foarte uşor să îl ia în braţele sale puternice şi să îl care afară. În zilele călduroase de vară, precum aceasta, lui îi plăcea să stea şi să se uite la pietrele care marcau mormântul soţiei sale. Se părea că acest lucru îi aducea alinare, ca şi cum aproape că ar fi simţit prezenţa preaiubitei sale soţii.

O prinse de braţ pe Gwendolyn şi ochii de un albastru şters îi străluciră alarmaţi.

— Am avut un vis, copilă. Am visat că el s-a întors după mine.

— O, tată, spuse ea şi scutură din cap. De câte ori trebuie să-ţi spun că acel Cumberland este foarte departe de aici? Nu te va mai răni niciodată.

— Nu Cumberland. Dragonul! El s-a întors, nu-i aşa? Ca să ne distrugă pe toţi.

Gwendolyn simţi un nod de durere şi de teamă.

— Dragonul a plecat de tot, tată. Nu ne va mai deranja pe niciunul, niciodată.

— Dar dacă se întoarce, o să mă aperi de el, nu-i aşa, fetiţo?

Îi strânse mâna până când făcu o grimasă de durere.

— Da, tată, te voi apăra. Îţi jur, îl asigură ea şi îi sărută părul rărit.

El radie de bucurie.

— Ştiam eu că pot conta pe tine. Tu ai fost mereu fata mea cea bună, nu-i aşa?

El nu va şti niciodată că în realitate ea era o fată imorală, plină de pasiuni păcătoase şi doruri ruşinoase. O fată bună ar fi fost mulţumită că nu cedase în faţa vicleniilor seducătoare ale Dragonului, dar Gwendolyn se trezea uneori în miez de noapte cu obrajii umezi de lacrimi şi cu trupul arzându-i de regrete. Crezând că se afla înapoi în bârlogul Dragonului, se ridica în şezut şi cerceta umbrele, numai ca să fie adusă la realitate de respiraţia uşoară şi regulată a lui Kitty.

Gwendolyn fu aproape uşurată când Izzy ieşi din bucătărie, cărând un coş de haine ude. Dacă putea să muncească până la epuizare, poate că la noapte avea să cadă într-un somn lipsit de vise. Lăsându-şi tatăl să moţăie în curte, începu să prindă hainele de sârma care se întindea de la casă până la peretele de piatră care o înconjura.

Izzy tocmai îşi târşâia picioarele înapoi în bucătărie cu pachetele,

când Glynnis şi Nessa intrară pe uşa din spate, cu mersul lor legănat. Gwendolyn aproape că gemu cu voce tare. Surorile ci erau chiar şi mai gălăgioase decât sătenii. De fiecare dată când refuza să răspundă la una dintre întrebările lor tăioase despre timpul petrecut alături de Dragon, se bosumflau şi rămâneau supărate ore întregi.

Urmărind cu precauţie cum se apropiau, Gwendolyn scoase un biscuit din buzunarul şorţului şi muşcă din el. Nessa şi Glynnis schimbară priviri grăitoare. Amândouă observaseră ce apetit sănătos avea Gwendolyn de când se întorsese, deşi faptul că sângerarea lunară îi venise la timp alungase orice speculaţie că ar putea fi însărcinată.

— Ar fi trebuit să vii cu noi, Gwennie, rosti Nessa cântat. Altă corabie de-a lui MacCullough , încărcată cu bunuri, a sosit din Edimburgh chiar în dimineaţa asta. Am putut să o urmărim de pe faleză în timp ce câţiva dintre marinarii ăia tineri şi voinici au adus cu barca totul până la castel.

Glynnis îşi strânse mâna peste piept.

— N-am mai văzut niciodată lucruri atât de frumoase… părţi dintr-un şemineu suflate cu aur, ferestre în formă de semicerc făcute din vitralii, scaune tapisate cu mătase. Într-adevăr, stăpânul nostru trebuie să aibă un gust impecabil.

— Şi niciun gram de cumpătare, replică Gwendolyn, încercând să nu se gândească la patul extravagant pe care ei doi nu îl împărţiseră niciodată.

Glynnis ridică din umeri.

— Şi de ce ar trebui să fie cumpătat când el deţine o întreagă flotă de nave? Unul dintre lacheii lui mi-a spus că a fost chiar făcut cavaler de Coroană, pentru curaj, după ce a salvat un amiral sau un demnitar din ghearele francezilor, la Louisburg.

— Noroc pentru englezi că s-au hotărât să îl includă în Marina Regală în loc să îl omoare, spuse Gwendolyn sec. Dar mi se pare ciudat că nu am auzit de niciuna dintre aventurile lui eroice până acum.

— Ah, dar asta este din cauză că îşi spune pe un alt nume, explică Nessa.

— Bernard Grayson. Se pare că nimeni din Anglia nu ştia că este scoţian.

Gwendolyn dădu din cap, aranjând pe sârmă una dintre rochiile ei de casă.

— Eu n-o să înţeleg niciodată cum de a putut ajunge să lupte chiar pentru ţara care l-a distrus pe tatăl lui.

Acesta era numai unul dintre multele aspecte pe care nu avea să le înţeleagă niciodată la Bernard MacCullough.

Trăgând cu ochiul la Gwendolyn, Nessa o împunse pe Glynnis.

— Mama lui Maisie a auzit de la una dintre spălătorese că el era şi

cam derbedeu. Deşi era bine-venit în unele dintre cele mai nobile familii din Londra după ce se retrăsese din marină, ea susţine că el îşi petrecea majoritatea nopţilor colindând prin cazinouri şi bordeluri.

Gândindu-se cât de ridicole trebuie să-i fi părut săruturile ei timide şi mângâierile stângace unui bărbat cu experienţa lui, Gwendolyn stoarse sălbatic una dintre rochiile Nessei.

— Cel mai probabil că s-a terminat cu zilele alea acum. Glynnis desenă cu vârful pantofului în nisip, în încercarea de-a părea indiferentă. Având în vedere că a adunat o avere frumuşică şi s-a întors pentru a-şi revendica moştenirea, va fi doar o problemă de timp până când va începe să-şi caute o soţie.

— Ar fi bine să se grăbească dacă speră să te ia de soţie, spuse Gwendolyn, aruncând un prosop ud leoarcă pe sârmă şi ratând cu puţin nasul lui Glynnis. Pe de altă parte, poate că are destui arginţi în buzunare, dar nu suficienţi în păr. Doar nu ai vrea să te măriţi cu un bărbat care ar putea trăi mai mult decât tine, nu-i aşa?

— Poţi să fii nevasta lui cât vrei, Glynnis, spuse în triluri Nessa. Pentru că eu intenţionez serios să-i devin amantă.

În timp ce surorile ei se amuzau copios într-un acces de chicoteli muiereşti, Gwendolyn bâjbâi în şorţ după alţi biscuiţi. Tocmai îl înghiţea pe ultimul, când poarta grădinii se închise cu un clănţănit.

Când îl văzu pe bărbatul care stătea în umbra peretelui, inima îi tresăltă ca mai demult. Dar când el păşi din umbră în lumina soarelui, îşi dădu seama că era numai Tupper, îmbrăcat într-o haină neagră şi sobră şi cu pantaloni până la genunchi.

— Bună ziua, doamnelor. Făcu o reverenţă politicoasă pentru surorile ei, înainte să îşi întoarcă ochii căprui şi sinceri către Gwendolyn. Mă întrebam dacă aş putea avea o vorbă cu tine, domnişoară Wilder. Între patru ochi.

— Sigur că da, domnule Tuppingham, replică ea, imitând stilul lui formal şi afectat. Deşi le vizitase în mod frecvent casa în ultimele săptămâni, mereu părea să găsească vreo scuză pentru a pleca ori de câte ori apărea ea. Gwendolyn bănuia că încă se mai simţea vinovat pentru rolul pe care îl jucase în răpirea ei.

Glynnis şi Nessa plecară invidioase, aruncându-i lui Tupper priviri curioase peste umăr. Încă nu le venea să creadă că surioara lor mai mică reuşise să pună mâna pe un admirator atât de neobişnuit.

Tupper îşi scoase pălăria şi o trecu dintr-o mână în alta, evitând să se uite în ochii lui Gwendolyn.

— Sper că mă vei ierta pentru că te împovărez cu asta, dar nu ştiam la cine altcineva să mă duc. Dacă tatăl Catrionei ar fi… ezită, în mod evident neştiind ce cuvinte să rostească.

— Sănătos? îl ajută Gwendolyn.

Tupper dădu din cap, recunoscător.

— Dacă tatăl Catrionei ar fi sănătos, m-aş fi dus la el. Îmi dau seama că tu nici măcar nu eşti sora ei cea mai mare, dar pari să fii singura care beneficiază de cel mai mult…

— Bun-simţ? îl ajută ea din nou, când îl văzu ezitând iar.

— Exact! Aşadar, cu mari emoţii mă aflu în poziţia incredibil de stranie de a sta în faţa ta astăzi pentru Catriona… pentru a te implora să-mi dai…

Simţind că era pe cale să înceapă să se bâlbâie, Gwendolyn îl ajută din nou:

— Piciorul Catrionei?

El o privi cu reproş.

— Evident că nu. Eu vreau mâna ei, să mă căsătoresc cu ea. Păru uimit de îndrăzneala de care dăduse dovadă, aşa că îşi coborî ochii şi începu să răsucească în mâini borul pălăriei. Desigur, nu te-aş blama dacă nu m-ai considera demn de ea.

— Nu fi prostuţ! Eu am sperat mereu că micuţa Kitty se va mărita cu complicele unui tâlhar.

Tupper afişă o expresie atât de descurajată, încât Gwendolyn regretă imediat că îl tachinase.

Uitându-se în ochii lui căprui şi înduioşători, zise:

— Indiferent ce aş crede despre prietenii pe care ţi-i alegi, nu pot să neg că vei fi un soţ foarte bun pentru sora mea. Şi când anume aveţi voi doi de gând să vă căsătoriţi?

Un zâmbet bucuros înflori pe chipul lui Tupper.

— Din moment ce ne vom căsători pe pământ scoţian, nu va fi nevoie să obţinem un permis special din partea Coroanei. Dacă vrei, noi sperăm să fim soţ şi soţie înainte de sfârşitul săptămânii viitoare.

— Asta nu ne lasă prea mult timp la dispoziţie. Gwendolyn se încruntă, deja ameţind gândindu-se la toate lucrurile care trebuiau făcute până atunci. Kitty ar trebui să aibă o rochie nouă, deşi presupun că am putea împrumuta-o pe cea în care s-a măritat Glynnis. Iar Izzy va trebui să prepare un tort de ghimbir sau un altfel de desert pentru invitaţi. Desigur, nu ne vom putea permite prea multe extravaganţe, dar dacă facem cu toţii un sacrificiu, vom putea…

Ea continuă în timp ce Tupper vâri mâna în căptuşeala de satin a hainei sale şi scoase o scrisoare sigilată cu ceară roşie. O întinse spre ea, arătând şi mai nervos decât înainte.

Hârtia gălbuie îi era prea cunoscută.

— Dacă stăpânul tău are nevoie de vânat proaspăt, spuse Gwendolyn pe un ton rece, te sfătuiesc să încerci la magazinul măcelarului.

— De data asta nu e o cerere, o asigură Tupper, ci o propunere.

Cedând în faţa privirii lui stăruitoare, luă biletul şi îl desfăcu, ţinându-l între vârfurile degetelor, de parcă cerneala de pe el ar fi fost

murdară.

— Aşa deci, MacCullough doreşte să organizeze el nunta ta şi a surorii mele, spuse ea, simţind că se înfurie în timp ce citea scrisoarea. Şi invită tot satul să ia parte la sărbătoare. Brusc, închise scrisoarea. E o propunere foarte generoasă, dar noi nu avem nevoie de mila lui.

— A zis să-ţi spun că el preferă să se gândească la asta ca la o plată în contul datoriilor pe care le are.

Gwendolyn nu dorea nimic mai mult decât să rupă scrisoarea lui MacCullough într-o sută de bucăţele, să urce dealul până la castel şi să i le azvârle în faţa aia arogantă. Dar ştia ce ar fi însemnat o nuntă atât de mare pentru Kitty. Aveau să fie mese aşternute cu toate felurile de carne şi plăcinte, butoaie de whisky proaspăt desfăcute, cânturi şi dansuri care aveau să ţină până la răsărit. Şi toată această festivitate, banchetul şi dansurile aveau să fie conduse de prinţul rătăcitor al clanului. Ar fi o noapte pe care sora ei şi-o va aminti pentru tot restul vieţii ei. Şi una pe care Gwendolyn nu avea s-o poată uita, oricât de mult ar fi încercat.

Oftă. Fusese dispusă să se sacrifice astfel încât Kitty să aibă o nuntă frumoasă. Însă nu îşi dăduse seama că preţul avea să fie atât de ridicat.

— Îl poţi informa pe MacCullough că voi accepta oferta lui, îi spuse lui Tupper, dar că el ar trebui să ştie mai bine decât oricine că unele datorii nu pot fi niciodată plătite.

Capitolul 20

Cimpoaiele nu îl mai plângeau pe prinţul pierdut din Ballybliss. Castelul Weyrcraig strălucea de lumină, iar fantomele sale fuseseră lăsate, în sfârşit, să se odihnească în pace. Sătenii roiau în sus pe deal, iar tartanele şi bonetele lor cu pene erau o sfidare deschisă faţă de Actul de Proscriere dat de Coroană, care interzisese toate costumele scoţiene după înfrângerea de la Culloden a prinţului Carol cel Frumos.

În timp ce ei se revărsau în curtea luminată de torţe, pe porţile de fier proaspăt restaurate şi râsul lor răsuna în aerul rece al nopţii, o siluetă solitară îi privea de la o fereastră aflată deasupra lor, căutând în mulţimea binedispusă acea faţă pe care se temea că nu o va găsi.

Deşi unii dintre cei mai iscusiţi meşteri din Scoţia şi Anglia îşi petrecuseră fiecare clipă din ultimele două luni peticind crăpăturile şi reconstruind pereţii, pentru Bernard, castelul părea o ruină mai dezolantă decât înainte. Îi era dor de singurătate. Îi era dor de întuneric.

Îi era dor de ea.

Se rezemă de cadrul ferestrei şi închise ochii pentru o clipă. Îi era dor de curajul lui Gwendolyn, de sfidarea ei, de cât de moale o simţea în braţele lui. Absenţa ei lăsase în urmă goluri şi găuri pe care nu le putea umple nicio cantitate de mortar. Existau atâtea cuvinte rămase nerostite între ei, atâtea întrebări la care ea nu îi dăduse şansa să răspundă.

Pentru mai mult de două luni, se luptase cu sine pentru a sta departe de ea, spunându-şi că nimic nu s-a schimbat din acea noapte furtunoasă în care o găsise pentru prima oară în curtea lui. Poate că se îmbrăca precum un gentleman şi trăia ca un prinţ, dar în inima lui rămăsese o bestie… o creatură fără conştiinţă sau remuşcări.

Era bântuit de teama pe care o zărise în ochii ei în noaptea aceea, pe plajă. Era aproape ca şi cum ea s-ar fi temut mai mult de Bernard MacCullough decât de Dragon.

Nu că ar fi putut s-o condamne pentru asta.

Îi privi pe săteni intrând pe porţile care fuseseră deschise larg pentru a-i primi. Ei nu aveau nicio idee că intrau direct într-o capcană. Înainte ca noaptea asta să se termine, îl vor implora să i-l predea pe trădătorul care îi distrusese familia.

Poate că ar fi fost mai bine dacă Gwendolyn stătea deoparte.

Nu era ca şi cum i-ar fi putut cere aprobarea pentru ceea ce era pe cale să facă.

Bernard se îndreptă de spate şi dădu un bobârnac volanelor de la cămaşă. Trecuse vremea în care să se lase în voia regretelor. Membrii clanului său, care îl adorau, aşteptau să ridice un pahar în sănătatea

gazdei lor, iar el de-abia aştepta să le facă pe plac.

Gwendolyn stătea pe marginea patului în care zăcea tatăl ei, hotărâtă să zăbovească acolo pentru cât mai mult timp. Îşi dorea să-şi petreacă toată seara cu nasul în ultima broşură de la Societatea Regală de îmbunătăţire a Cunoaşterii Naturii prin Experiment, dar nu o lăsa inima să o părăsească pe Kitty în ziua nunţii sale. Oftă, deja fiindu-i dor de sora ei. După noaptea asta, nu va mai trebui vreodată să îşi facă griji că se va trezi cu cotul lui Kitty în ureche.

Sunetul vesel al cimpoaielor trecea de obloanele închise. Lemnul vechi reuşea prea puţin să înăbuşe muzica şi râsetele care se auzeau din vale. Mulţumită generozităţii stăpânului lor, fără îndoială că petrecerea avea să devină şi mai zgomotoasă şi mai deranjantă pe măsură ce se lăsa noaptea, iar băutura care curgea liber dezlega limbile şi inhibiţiile ţinute în frâu atâţia ani.

Tatăl ei tresări în somn. Fusese agitat toată ziua… Se speria de umbre, o trăgea de mână şi bolborosea despre mânia dragonilor până când lui Gwendolyn îi veni să se urce în pat şi să-şi ascundă capul sub pernă. Era aşa păcat, se gândi ea, că el nu va şti niciodată că fiica lui cea mică era pe cale să devină soţia unui viitor viconte.

Uşa se deschise cu un scârţâit şi Izzy intră agitată înăuntru, uimită să o găsească acolo.

— De ce mai întârzii, fetiţo? Surorile tale au plecat spre castel acum aproape o oră.

Gwendolyn se ridică şi îşi făcu de lucru, trăgând pătura până sub bărbia tatălui ei.

— Tata a fost agitat astăzi. Mă gândeam că poate ar trebui să stau cu el cât sunteţi voi plecate şi vă distraţi cu restul sătenilor.

— Şi ce nevoie are o bătrână ca mine să se distreze? Distracţia e pentru cei care sunt încă destul de tineri să le mai clocotească sângele în vene. Izzy arătă cu mâna spre uşă. Haide, vezi-ţi de drum, fetiţo. O să am eu grijă de tatăl tău. Sora ta nu te va ierta niciodată dacă vei lipsi de la nunta ei.

Încă evitând privirea lui Izzy, Gwendolyn umflă pernele.

— Dacă i-ai aminti ce zi proastă a avut tata, sunt sigură că va înţelege.

Izzy îşi puse mâinile în şolduri.

— Kitty ar putea înţelege, dar eu să fiu a naibii dacă înţeleg.

Gwendolyn îşi plecă uşor capul, încetând mişcările fără rost.

— Nu ştiu dacă mă mai pot întoarce în locul acela. Nu sunt pregătită să dau ochii cu el.

Izzy clătină din cap.

— În toţi anii de când te cunosc, fetiţo, nu te-am văzut vreodată să dai înapoi în faţa unei bătălii. Nu ştiu ce ţi-a făcut tânărul derbedeu

acolo în castelul ăla, dar mi-e ruşine să cred că ai lăsa pe oricine, om sau bestie, să te ţină departe de sora ta în cea mai însemnată zi din viaţa ei.

Gwendolyn îşi ridică încet capul, cântărind cuvintele lui Izzy. Servitoarea avea dreptate. Era un gest egoist din partea ei să lase propriile păreri să umbrească fericirea lui Kitty. Se uită pe furiş la pat. Tatăl ei dormea fără să se mişte, liniştit pentru prima dată în ziua aceea fără sfârşit.

— Prea bine, Izzy, o să mă duc.

Pulsul lui Gwendolyn începu să bată mai repede în timp ce îşi luă şalul de pe spătarul scaunului.

— Îmbrăcată aşa, nu te duci, replică Izzy, privind cu un ochi critic rochia maronie de lână a lui Gwendolyn. Nu vreau să te confunde cineva că una dintre servitoarele de la bucătărie.

Ieşi în grabă din cameră şi se întoarse câteva minute mai târziu cu câţiva metri de tafta drapaţi în jurul unui braţ. Gwendolyn rămase fără aer.

Era rochia de culoarea cerului albastru pe care o purtase în ultima noapte petrecută la castel. Zorile abia începuseră să mijească pe cer, când ea rupsese rochia de pe ea şi o aruncase într-un colţ al camerei, sperând să nu o mai vadă niciodată. Presupusese că fusese aruncată la gunoi, dar se pare că Izzy o salvase şi se chinuise să repare rupturile din materialul delicat.

— Mama ta avea lucruri atât de frumoase înainte să se mărite cu tatăl tău, spuse Izzy, trecând o mână osoasă peste taftaua lucioasă. Dar ea nu a avut niciodată nevoie de ele cu adevărat. Frumuseţea lui Leah venea din interior şi ar fi strălucit şi prin cele mai urâte zdrenţe. Ridică darul spre Gwendolyn, cu ochii ageri întunecaţi de o ceaţă subţire. Foarte asemănătoare cu a ta.

În timp ce aşeza cu grijă rochia pe braţe, pe Gwendolyn o înţepau ochii din cauza lacrimilor. Bătrâna servitoare care îi vorbise direct îi făcuse un dar mai mare decât îşi închipuise. Dorind să-i dea şi ea ceva în schimb, Gwendolyn se ridică pe vârfurile picioarelor şi o sărută pe obraz.

Îmbujorându-se, Izzy o alungă pe Gwendolyn spre uşă.

— Hai, pleacă, fetiţo. Nu ai timp pentru astfel de prostii, iar eu nu mai am răbdare. Cel mai probabil, englezul ăla tânăr şi desfrânat o să-i ridice fustele şi o să-i dea jos pantalonaşii surorii tale, înainte ca tu să-ţi mişti fundul ăla în sus pe deal.

Gwendolyn se grăbi pe poteca de pe stâncă şi nu mai suporta cântecul cimpoaielor.

Bocetul lor profan îi făcea sângele să clocotească, o făcea să tânjească să renunţe la inhibiţiile sale şi să danseze dezlănţuită în

lumina de gheaţă a lunii care stătea agăţată pe cerul nordului. Noaptea părea să îi şoptească numele la fel cum se întâmplase la castelul Weyrcraig, ademenind-o să îmbrăţişeze pericolele seducătoare ale întunericului.

Taftaua fină din care erau făcute fustele rochiei fâşâia în jurul pantofilor ei. Îşi duse mâna la păr. După ce îşi schimbase rochia, renunţase la panglica de lână cu care îşi lega părul pentru o pereche de piepteni din carapace de broască ţestoasă care îi lăsau să scape câteva şuviţe fine de păr din cocul franţuzesc pe care şi-l făcuse la ceafă.

O trăsură aştepta în faţa porţilor, iar caii săi răbdători erau împodobiţi cu flori şi panglici. După nuntă, Tupper şi Kitty aveau să plece la Edimburgh pentru o scurtă lună de miere. Era într-adevăr o călătorie în adevăratul sens al cuvântului, se gândi Gwendolyn cu nostalgie, pentru o fată care s-ar fi mulţumit să-şi petreacă întreaga viaţă între dealurile protectoare ale văii.

Deşi ferestrele castelului străluceau de lumină, cea mai mare parte a distracţiei părea să aibă loc în curte. Stâlpi cu torţe înconjurau curtea, aşezaţi de-a lungul pereţilor, alungând umbrele cu lumina pe care o radiau. Statuia Afroditei supraveghea întreaga petrecere, iar capul şi zâmbetul ei ironic fuseseră aduse înapoi la frumuseţea lor anterioară. Servitorii îşi făceau de lucru prin mulţime, cărând tăvi pline de mâncare şi băutură. Uniforma lor roşie şi perucile pudrate dădeau naştere la chicoteli din partea scoţienilor.

Moş Tavis sufla cu greu o melodie veselă la cimpoi şi pieptul lui osos respira de parcă fiecare notă avea să fie ultima. Lachlan zdrăngănea odată cu el la corzile harpei sale celtice, acompaniat de tobe, un fluier şi o scripcă. Deşi reverendul Throckmorton arăta ca un corb trist în mijlocul unui cârd de păsări dichisite, din cauza hainelor sale negre, se părea că se hotărâse să închidă ochii la mica răzvrătire a clanului. Un zâmbet îi lumina faţa ghiduşă în timp ce bătea din palme pe ritmul muzicii, pierzând pe alocuri câte o notă.

Gwendolyn o remarcă destul de repede pe sora ei care radia de fericire. Tupper o ţinea strâns de mâini pe Kitty în timp ce conduceau cele două şiruri de dansatori într-o horă din ce în ce mai rapidă. Buclele lui Kitty erau înconjurate de o coroniţă împletită din trandafiri sălbatici şi iarbă sălbatică uscată, făcând-o să aibă o înfăţişare şi mai angelică decât de obicei.

Gropiţele din obrajii ei se adânciră când o văzu pe Gwendolyn. Se rupse din rândul de dansatori, trăgându-l după ea pe Tupper, care respira din greu.

— Începusem să cred că nu mai vii!

Îi dădu drumul viitorului ei soţ atâta cât să o strângă puternic în braţe pe Gwendolyn. Care o îmbrăţişă la rândul ei.

— Nu aş fi lipsit de-aici pentru nimic în lume, pisicuţo. Sau poate ar trebui să-ţi spun „pisică”, pentru că în curând vei fi o doamnă în toată firea şi măritată.

Tupper privi fericit în jos spre logodnica sa, iar chipul lui mare era îmbujorat de oboseală şi mândrie.

— În foarte scurt timp, îi poţi spune doamna Tuppingham.

— Am crezut că poate ar prefera să-i zic doamna Dragon, replică Gwendolyn privindu-l cu o sprânceană ridicată.

Kitty se încruntă şi o lovi în braţ.

— Nu ar trebui să mă tachinezi aşa. Încă nu l-am iertat de tot pentru şarada aceea răutăcioasă.

— După noaptea asta, vei avea la dispoziţie restul vieţii tale pentru a mă face să plătesc, îi aminti Tupper, ducându-i mâna la buze pentru a o săruta.

— Şi să nu crezi că nu voi face asta, zice Kitty pe un ton alintat.

Înainte ca flirtul lor să se transforme într-o conversaţie şi mai intimă, un şir de dansatori trecu rapid pe lângă ei şi îi trase pe amândoi înapoi în horă.

— Să nu pleci! Mă voi întoarce la tine! îi strigă Kitty peste zgomotul muzicii şi al râsetelor, aruncându-i lui Gwendolyn o privire spăşită.

Gwendolyn oftă în timp ce îi privea cum se rotesc din ce în ce mai departe de ea. Ar fi trebuit să fie sora cu cea mai multă minte. De ce nu se putuse îndrăgosti şi ea de cineva cu o fire atât de blândă şi simplă ca Tupper?

Gândul acesta o făcu să se uite în goană prin toată curtea.
Nu era niciun semn că MacCullough ar fi fost acolo.

Într-un colţ întunecat, o fată şi un băiat împărţeau un sărut lung. Gwendolyn nu îşi dădu seama că se holbează la ei până când fata nu-şi ridică capul şi se uită direct la ea.

Obrajii îi luară foc şi se porni spre cea mai apropiată masă cu mâncare. Muzica urca spre un ritm febril care îi înfierbânta sângele în vene. Peste nouă luni, avea să fie o invazie de bebeluşi nou-născuţi în sat, unii făcuţi de bună voie, alţii făcuţi forţat de femei bete sau îndeajuns de nesăbuite încât să hoinărească departe de protecţia luminii. Dorindu-şi să fi rămas alături de tatăl ei, acolo unde îi era locul, Gwendolyn se servi cu un biscuit pufos. Poate că dacă mânca suficient de mulţi, avea să devină prea grasă pentru a se mai strecura afară pe uşa casei.

Biscuitul era pe jumătate în gura ei când auzi un chicot familiar.

Se întoarse, găsindu-le pe Nessa şi pe Glynnis râzând de ea.
Nessa îşi încreţi nasul ei mic şi cârn.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gwennie, chiar trebuie să te faci ca un porc?

— La cât de mult a mâncat în ultimele două săptămâni, spuse Glynnis, ai crede că MacCullough a refuzat să-i dea să mănânce ultima dată când a fost musafira lui.

Degetele lui Gwendolyn se încleştară pe biscuit, făcându-i fărâmiţe. Începuse să se sature de tachinările surorilor ei.

— O, mi-a dat să mănânc. Mi-a oferit un festin delicios de nectar şi ambrozie în timp ce eu stăteam întinsă pe perne de mătase pură.

Nessa şi Glynnis se aplecară înainte ca o singură fiinţă, fermecate de accentele neobişnuit de răguşite din vocea lui Gwendolyn. Deşi ea nu îşi dăduse seama, şi câţiva săteni din jurul lor se opriseră să asculte.

— Îmi vâra în gură boabe mari şi suculente de struguri, una câte una, apoi săruta fiecare picătură sclipitoare de suc ce cădea pe pieptul meu înfiorat.

Nessa icni brusc, iar Glynnis îşi duse o mână la gură, dar Gwendolyn era prea ocupată să savureze reacţiile lor, pentru a-şi da seama că atenţia lor nu se mai concentra asupra ei, ci undeva dincolo de umărul ei drept.

— După ce ungeam tot nectarul de pe degetele lui, continuă ea lăsând un zâmbet lasciv să-i arcuiască buzele, mă aşeza pe spate chiar pe acele perne, îmi smulgea toate hainele de pe mine şi făcea dragoste cu mine, nebuneşte şi plin de pasiune, toată noaptea.

— Nu e nevoie să mă flatezi, domnişoară Wilder, se auzi chiar din spatele ei. Bănuiesc că surorile tale, aşa bune la inimă cum par a fi, nu vor fi dezamăgite să afle că un bărbat ca mine ar avea nevoie de un pui de somn între nişte asemenea viguroase… să le zicem… eforturi?

Tonul grav şi uşor amuzat trecu precum un val peste Gwendolyn, urmat de un fior îngrozitor de gheaţă. După ce aşteptă suficient de mult încât să se asigure că Dumnezeu nu avea să îi răspundă la rugăminte şi să facă pământul să se deschidă ca să o înghită, se întoarse încet şi se trezi privind în sus, la faţa rânjită a lui Bernard MacCullough.

— Nu te plictiseşti vreodată de obiceiul de a te furişa pe la spatele oamenilor? îl întrebă ea.

Dacă ar fi crezut că posedă chiar şi un dram de ruşine, felul în care el îşi coborî genele negre şi dese ar fi putut să fie foarte convingător.

— Îmi dau seama că lipsa mea de politeţe este de neiertat, dar dacă mi-aş anunţa prezenţa peste tot pe unde m-aş duce, cum aş mai putea să trag cu urechea la asemenea conversaţii delicioase?

Îşi arcui o sprânceană întunecată, amintindu-i de scena fierbinte pe care Gwendolyn tocmai o descrisese surorilor ei.

În ceea ce o privea, el alesese un moment extrem de prost pentru a-şi accepta moştenirea.

În semn de sfidare faţă de edictul Coroanei, el purta un kilt scurt şi

o eşarfă asortată, cu negru şi roşu, drapată peste o cămaşă uimitor de albă. Volanele de dantelă de la mâneci şi de la gât nu făceau altceva decât să îi scoată în evidenţă forţa şi virilitatea pieptului impunător şi a picioarelor lungi. Avea genunchii goi, iar în partea de jos a picioarelor se vedeau ciorapii şi pantofii din piele. Părul des şi negru îi ajungea până la umeri.

Învăluit în lumina torţelor, lui Gwendolyn i se păru că este atât băiatul pe care îl iubise timp de mai mult de jumătate din viaţă, cât şi bărbatul care visase întotdeauna că va deveni. Simţea că are din nou nouă ani, tânjind după ceva ce nu putea avea vreodată.

— Bună seara, stăpâne, spuse Nessa pe o voce subţire şi melodioasă, în timp ce ea şi Glynnis făcură reverenţe pe rând, legănându-se în sus şi în jos ca păsările unui ceas mecanic.

— Bună seara, doamnelor, replică el fără să-şi ia privirea de la chipul lui Gwendolyn.

În acel moment, cineva smulse cu forţa cimpoiul de la Moş Tavis şi altcineva începu să cânte o melodie încântătoare la harpă şi scripcă. Era o baladă pe care o cunoşteau toţi, una care deplângea soarta unei tinere îndeajuns de inocentă încât să-şi ofere inima primului băiat care se uitase la ea.

Bernard îi întinse mâna şi ochii i se întunecară de o emoţie pe care Gwendolyn nici măcar nu putea să şi-o închipuie.

— Dansăm, domnişoară Wilder?

Petrecăreţii făcură dintr-odată linişte, lăsând ca acordurile cântecului să îi înconjoare… dulci, seducătoare şi periculoase.

Gwendolyn se uită în jos la mâna lui. Cândva îi încredinţase nu numai mâna ei, ci şi inima. Cândva fusese prea inocentă.

Îşi mută privirea spre chipul lui.

— Asta este o invitaţie sau un ordin, stăpâne?

— Ce ai prefera?

— Din partea ta? Niciuna, nici alta.

Gwendolyn se întoarse pe călcâie, hotărâtă să îl lase la mila surorilor ei vorbăreţe.

— Atunci consideră că a fost un ordin. Fie că-ţi place, fie că nu, eu rămân stăpânul şi conducătorul tău.

Gwendolyn se întoarse cu un foşnet al fustelor.

— Aici te înşeli, Bernard MacCullough . Niciun bărbat nu va fi niciodată stăpânul şi conducătorul meu.

Acum sătenii se holbau la ei făţiş, pentru că o asemenea sfidare a voinţei stăpânului lor era ceva de neimaginat.

Un zâmbet îi arcui încet buzele.

— Dacă aş fi în locul tău, eu nu aş fi atât de sigur de asta, fetiţo.

O apucă de mână, dar în loc să o tragă la dans, el se îndreptă cu paşi mari spre castel. Gwendolyn nu avu de ales şi trebui să încerce să

ţină pasul cu el, trezindu-se din nou ostatica Dragonului.

Capitolul 21

— Dintre toţi înfumuraţii şi samavolnicii… bolborosi Gwendolyn în timp ce mărşăluia forţat în spatele lui Bernard. Te poţi ascunde cât vrei după tartanul clanului MacCullough , dar fie că eşti bestie, fie că eşti om, tot o brută ai rămas!

— Şi tu, tot o mofturoasă, replică el fără să îşi încetinească paşii.

— Şi ce anume ai de gând să faci în privinţa asta? Să mă închizi în turn?

El pufni.

— Dacă aş face asta, nici unul dintre membrii clanului nu ar veni să te salveze. Sunt sigur că ei cred că e dreptul meu divin de a revendica una dintre fetele din sat pentru propria plăcere.

Şi de parcă ar fi vrut să îi dovedească punctul de vedere, toţi servitorii şi petrecăreţii rătăciţi pe lângă care trecură la intrare nu trebuiră decât să-l privească o dată, ca să se facă iute nevăzuţi.

Spre uşurarea lui Gwendolyn, el trecu de scări şi o trase în schimb înspre sala cea mare. Când trecură pe sub arcada elegantă de la intrare, gemu, uimită.

Meşterii Dragonului îşi arătaseră arta şi aici.

Luna nu mai era liberă să tragă cu ochiul la musafirii din sală. Acoperişul fusese reparat, grinzile rupte fuseseră înlocuite, iar tavanul fusese cârpit şi vopsit. Un candelabru de bronz cu mai multe rânduri de lumânări de ceară atârna de grinda din mijloc, aruncând o lumină blândă asupra mesei proaspăt lăcuite. Draperiile uzate, în culori pastelate, care îmbrăcaseră odinioară pereţii fuseseră înlocuite cu damasc scump de culoare vişinie. Două săbii încrucişate atârnau deasupra poliţei din lemn de mahon a căminului, care fusese restaurată şi lustruită, căpătând o strălucire plăcută.

Ferestrele care dădeau înspre curtea interioară a castelului erau acoperite de draperii din catifea verde. În timp ce Bernard o conducea mai departe de masă, ea încercă cu disperare să nu-şi amintească de noaptea în care fusese atât de nesăbuită încât încercase să-l îmblânzească pe dragon cu sărutul ei.

În faţa focului erau aşezate două fotolii de piele. Bernard o împinse cu blândeţe pe unul din ele, iar ea se aşeză. Nu fu surprinsă când îl găsi pe Toby lungit pe pietrele calde din faţa căminului ca un covor moale. Acesta se trezi din aţipeală suficient de mult cât să îi arunce o privire somnoroasă. Fireşte, avea impresia că ea ieşise din odaie pentru numai două minute, nicidecum două luni.

În timp ce ea stătea înţepenită pe marginea fotoliului, gazda ei se îndreptă spre bufet şi turnă două pahare de vin de Porto, îi întinse un pahar.

— Mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu atât. Tocmai am rămas fără sânge proaspăt de pisică.

Aparent ofensat, Toby sări de pe vatră şi plecă tropăind afară din cameră, smucind din coada înfoiată.

— Nu, mulţumesc. Nu îmi este sete, spuse Gwendolyn. Dar sunt lihnită de foame. Nu ai ceva de mâncare?

— Nu am nectar sau ambrozie, mă tem, replică el mieros, deşi aş putea găsi pe undeva pe aici un strugure sau doi.

Sperând că îşi va linişti nervii încordaţi, Gwendolyn luă paharul din mâna lui şi îi goli conţinutul dintr-o singură înghiţitură. O căldură îmbătătoare se răspândi prin ea, dezlegându-i limba.

— Aşa deci, se obişnuieşte să tragi afară de păr o femeie care îţi refuză invitaţia la dans? Aşa se obişnuieşte în saloanele de primire din Londra? Gwendolyn se juca cu paharul gol. Desigur, mi s-a spus că tu nu preferai să frecventezi saloanele de primire.

El bău o gură de vin fără să se grăbească.

— Când trebuie să îţi croieşti drumul prin lume, descoperi repede că e mult mai rezonabil să plăteşti pentru plăceri dinainte, în dimineaţa următoare vei avea mult mai puţine regrete.

Gwendolyn se ridică pentru a aşeza paharul pe poliţă. Îşi mişcă degetele peste ciucurii de aur împletiţi care decorau mânerul uneia din săbii, încercând să îi evite privirea.

— Dacă preferi, spuse el, întinzându-se pe lângă ea ca să îşi aşeze şi el paharul alături de al ei, pot să sting lumânările ca să te scutesc de sarcina neplăcută de-a te uita la mine.

— Nu!

Rostise răspunsul cu mai multă fervoare decât intenţionase.

El stătea lângă ea, atât de aproape, încât putea simţi cum căldura respiraţiei sale îi mişca firele de păr.

Gwendolyn ştiu că era o greşeală să închidă ochii, dar parfumul familiar de lemn de santal şi mirodenii era mult mai ameţitor decât un whisky vechi.

— Uită-te la mine, Gwendolyn.

— Nu pot, şopti ea cu vocea sufocată.

— De ce nu? Pentru că nu sunt scumpul tău Dragon? Vocea îi deveni mai blândă. Te înşeli, Gwendolyn. Sunt acelaşi bărbat care te-a sărutat. Îi atinse colţul gurii cu buzele sale, dar ea îşi întoarse faţa într-o parte. Sunt acelaşi bărbat care te-a ţinut în braţe. Acelaşi bărbat pe care îl…

„Iubeai."

Nu era atât de crud încât să rostească acest cuvânt.

— Nu, nu eşti tu, spuse ea cu ochii strâns închişi. Tu eşti Bernard MacCullough , stăpânul castelului Weyrcraig şi căpetenia clanului MacCullough .

— Băiatul acela este mort, spuse el pe un ton categoric. Ai avut dreptate legat de el de la început. El a murit chiar în această sală, acum aproape cincisprezece ani, o victimă a încrederii oarbe în compatrioţii săi. Îi prinse bărbia cu mâna, înclinându-i faţa spre el. Uită-te la mine, Gwendolyn. Priveşte-mă!

Dacă ar fi fost agresiv cu ea, Gwendolyn ar fi putut să i se opună. Dar strânsoarea lui era la fel de blândă şi de irezistibilă precum îşi amintea. Încet, îşi ridică pleoapele.

Chipul lui nu mai era ascuns de umbre, ci era chiar acolo, vulnerabil. Privirea ei lipsită de apărare îi cerceta trăsăturile, descoperind aceeaşi frunte pe care o urmărise cu degetele, aceleaşi buze care o sărutaseră atât de tandru. În ciuda familiarităţii ademenitoare, era totuşi chipul unui străin.

— Ai dreptate, spuse ea încet, eliberându-se din îmbrăţişarea lui. Tu nu poţi fi Bernard MacCullough , pentru că băiatul pe care îl ştiam eu nu ar fi putut niciodată să lupte de partea englezilor. El nu şi-ar fi vândut niciodată sabia ori sufletul duşmanilor tatălui său.

Bernard o privi lung, cu ochii întunecaţi de amărăciune.

— Ţi-ai înfipt pumnalul direct între coastele mele, nu-i aşa, draga mea? Întinse mâna şi o mângâie pe obraz. Poate că englezii te împuşcă în inimă, dar cel puţin te aştepţi la asta. Îşi recuperă paharul de pe poliţă şi se îndreptă spre bufet pentru a-şi turna alt pahar de porto. Poate că englezii mi-au omorât tatăl, dar a fost trădat de încrederea pe care a avut-o în membrii clanului său.

Gwendolyn simţi că i se strânge inima.

— Nu i-ai iertat, nu-i aşa? Mai amâni doar un timp, până când îi vei putea face să plătească pentru tot ceea ce i-au făcut familiei tale.

Bernard îşi termină vinul.

— O, am sfârşit cu amânările.

— Nu ştiu ce ai de gând să faci, spuse ea uitându-se temătoare spre fereastră, dar te implor să nu îi strici noaptea asta surorii mele.

— Chiar crezi că aş strica nunta lui Tupper? Îi aruncă o privire plină de reproş. Nu sunt un monstru atât de ticălos. Intenţionez să aştept până când Kitty şi Tupper sunt plecaţi în siguranţă pe drumul către Edimburgh, înainte de a-mi face micuţul anunţ.

— Anunţ?

Bernard îşi turnă alt pahar de vin şi îl ridică ca şi cum ar fi ţinut un toast.

— Dacă membrii loiali ai clanului meu nu îmi aduc cele o mie de lire care au fost plătite pentru viaţa tatălui meu până mâine în zori, am de gând să îi evacuez.

Pentru un moment, Gwendolyn nu putu să vorbească. Auzise de stăpâni englezi nemiloşi care alungau scoţienii de pe pământul pe care îl locuiseră împreună timp de secole, dar nu îşi putea închipui că unul

de-al lor ar putea face asta.

— Nu ai face asta… nu poţi…

Bernard trânti paharul pe bufet.

— Nu pot, pe dracu'! E pământul meu şi pot să fac orice naiba vreau cu el!

Accentul îi deveni şi mai pronunţat pe măsură ce se enervă, aducând înapoi o parte din băiatul acela încăpăţânat care se hotărâse să se urce într-un copac numai pentru că Gwendolyn îi spusese să nu o facă.

Pe măsură ce înţelese pe deplin semnificaţia cuvintelor lui, ea deveni şi mai îngrozită.

— Dar ei au trăit toată viaţa în Ballybliss. Părinţii lor au trăit aici… şi bunicii lor… Ei nu ştiu nimic altceva. Unde se vor duce? Ce vor face?

— Nu vor trebui să se îngrijoreze din cauza asta dacă îmi aduc aurul, nu?

— Tu nu vrei aurul, nu-i aşa? spuse Gwendolyn încet, încremenită de expresia nemiloasă de pe chipul lui. Nu l-ai vrut niciodată. Tu îl vrei pe omul care l-a ascuns atâţia ani. Tu nu vrei dreptate. Vrei răzbunare.

— Am încetat să mai cred în dreptate în noaptea în care am privit-o pe mama murind, înecându-se cu propriul sânge. Am început să cred în răzbunare când oamenii lui Cumberland au venit să mă ia şi m-au dus cu forţa departe de tot ce ştiam, de tot ce iubeam… inclusiv de tata, care se lupta pentru fiecare suflare, în timp ce îi vedea cum îl legau pe singurul lui fiu şi îl duceau departe ca pe o vită.

Gwendolyn îşi lăsă capul în jos.

— Nu pot spune nimic care să te facă să te răzgândeşti… Aşa că dacă mă scuzi, stăpâne, mă voi duce să-mi împachetez lucrurile.

Bernard păşi în faţa ei.

— Nu trebuie să pleci.

Ea se retrase şi întinse o mână ca să îl ţină la distanţă.

— Trebuie să fii nebun dacă te aştepţi să stau aici, confortabil, lângă foc, şi să beau în cinstea planului tău sclipitor de a evacua un sat întreg de oameni care depind de bunătatea ta pentru a supravieţui!

— Am vrut să spun că tu nu trebuie să părăseşti satul. Făcu un pas înspre ea. Şi nici pe mine.

Gwendolyn îşi ridică încet faţa spre el.

— Mai exact ce îmi ceri, domnule?

— Îţi cer să rămâi. Aici. La castelul Weyrcraig. Cu mine.

Gwendolyn trebui să se lupte ca să respire normal.

— Sătenii pot crede că sunt amanta ta, domnule, dar eu cred că nici tu, şi nici eu nu ar trebui să ne facem astfel de iluzii.

— Nu îţi cer să-mi fii amantă. Îţi cer să fi soţia mea.

La început, Gwendolyn crezu că probabil face vreo glumă nemiloasă, dar în ochii lui nu se zărea nicio urmă de amuzament. Tocmai această seriozitate era cea care îl făcea să pară atât de vulnerabil. Arăta mai degrabă ca un om care se pregătea să bea otravă, nu ca unul care tocmai ceruse o femeie de soţie.

Ea se lăsă într-unul din fotolii, amintindu-şi cum visase să îl audă rostind chiar aceste cuvinte. Pe când Gwendolyn avea doar şapte ani, Nessa o descoperise în bucătărie, acceptând cererea în căsătorie a câinelui, pe care Gwendolyn îl îmbrăcase cu o pelerină frumoasă, cusută dintr-o bucată de tartan roşu cu negru pe care îl şterpelise de la castel. Surorile ei o tachinaseră fără încetare şi continuaseră luni întregi după aceea să i se adreseze cu „milady Căţeluş".

Dar acum ea era cea care le putea face lor gluma asta. Putea fi soţia lui MacCullough . Ea putea dormi în patul lui în fiecare noapte şi se putea trezi în braţele lui în fiecare dimineaţă. El îi putea da copii cu părul negru, ochi de culoarea smaraldelor şi fără nici o tendinţă de îngrăşare. Împreună, ei doi şi copiii lor puteau domni peste vale... Valea abandonată în care răsunaseră odinioară muzica şi râsetele clanului MacCullough.

Gwendolyn se ridică încet în picioare şi se întoarse cu faţa spre el.

— Prea bine, stăpâne. Dacă asta doreşti, mă voi mărita cu tine. Înainte ca ochii să îi strălucească triumfători, adăugă: Dar numai dacă vei uita de planul tău de răzbunare şi le vei permite sătenilor să rămână în Ballybliss.

Bernard se uită la ea un moment îndelungat, cu o expresie care alterna între frustrare şi admiraţie.

— Deci să înţeleg că îmi oferi trupul tău în schimbul iertării lor?

Fără să bage în seamă îmbujorarea pe care o simţea încingându-i obrajii, Gwendolyn îi susţinu privirea cu mult curaj.

— Îţi ofer şansa de a plăti pentru plăcerea ta în avans. Astfel încât să ai mai puţine regrete când va veni dimineaţa.

— Mi-ai stârnit interesul, domnişoară Wilder. Şi dacă partea mea de înţelegere nu ar include o propunere de căsătorie? Tot ai fi dispusă să faci un sacrificiu atât de nobil pentru ei?

Gwendolyn ezită suficient de mult cât să tragă aer în piept.

— Da, aş fi.

În timp ce el micşora distanţa dintre ei, crezu că vine să îşi ia premiul. Dar în loc să o ia în braţe, el îi prinse obrajii în palme.

— Aş minţi să spun că nu aş face aproape orice ca să fii a mea. Dar oricât de tentantă ar fi oferta ta, mă tem că va trebui să refuz. Am aşteptat cincisprezece ani pentru momentul acesta şi nimeni n-are să mi-l ia. Îşi trecu degetele prin părul ei moale, iar ea surprinse un licăr de regret sincer ascuns sub hotărârea de neclintit. Nici măcar tu.

Îşi retrase mâna, se întoarse şi porni spre arcadă.

— Nici dacă aş putea să-ţi spun cine l-a trădat pe tatăl tău englezilor?

Cuvintele ei nu se auziră mai tare decât o şoaptă, dar reuşiră să îl oprească pe Bernard. Încet, el se întoarse înapoi la ea.

— Cine? Cuvântul răsună ca un clopot de înmormântare în tăcerea încordată.

Gwendolyn îşi ridică faţa spre el. Incapabilă să-şi oprească lacrimile să curgă libere pe obraji.

— Eu.

Capitolul 22

În timp ce Bernard se întoarse înapoi în cameră, iar expresia de pe faţa lui trăda neîncrederea, Gwendolyn se lăsă să cadă pe un scaun, privind drept înainte.

Îşi împreună mâinile în poală şi vorbi cu un glas monoton, în ciuda lacrimilor care îi curgeau pe obraji.

— Îţi aminteşti când am căzut din stejar şi aproape te-am omorât?

— Sigur că îmi amintesc. Erai atât de caraghioasă… foarte irascibilă şi mândră. Nu m-am putut hotărî dacă aveai nevoie să fii bătută la fund sau sărutată. Se încruntă şi mai mult. Sunt încă la fel de nehotărât.

— Am dat peste tabăra englezilor la foarte scurt timp după ce am plecat de lângă tine în după-amiaza aia. Eram atât de furioasă, încât nu eram atentă pe unde mergeam. Următorul lucru pe care îl ştiu e că unul dintre ei mă ţinea de codiţe în timp ce tovarăşul lui mă înţepa cu degetul în burtă şi spunea: „Cred că am prins o potârniche scoţiană mică şi grăsună. Să o lăsăm să plece sau să o frigem pe foc?” Îi scăpă un hohot scurt şi tremurat. Trebuie să mărturisesc că am crezut cu adevărat că vor să mă mănânce. Vezi tu, Ross îmi spusese că odiosul Cumberland şi oamenii săi mâncau adesea copii scoţieni. Îi aruncă lui Bernard o privire plină de tristeţe. Dar presupun că nu eram atât de proastă încât să cred că ai putea veni din nou în ajutorul meu.

Bernard căută cu mâna un scaun în spatele lui şi se lăsă pe el de parcă picioarele nu mai aveau puterea de a-l sprijini.

— Unul dintre bărbaţi a spus: „Arată ca un spion, nu crezi?” Gwendolyn imită fără să vrea încruntarea soldatului. „Poate ar trebui să o torturăm, să vedem dacă ştie ceva secrete.” Mă îndoiesc că voiau să-mi facă ceva mai mult decât să mă gâdile, dar la momentul acela părea o ameninţare cu adevărat îngrozitoare. Iar eu aveam un singur secret. Îl privi pe Bernard fix în ochi. Al tău.

Când chipul lui nu îşi schimbă expresia, ea se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin faţa vetrei.

— Să nu îndrăzneşti să crezi că le-am spus numai pentru că îmi era frică! Eram încă furioasă pe tine pentru că îmi spuseseşi că sunt o copilă, un dop de faţă. Am vrut să te pedepsesc pentru că nu avuseseşi încredere în mine. Pentru că nu… îşi lăsă capul în jos, incapabilă să continue. Aşa că le-am spus că fiul căpeteniei noastre va escorta un vizitator foarte important la castel în noaptea aia. Un adevărat erou…

— Un prinţ între oameni, şopti Bernard, trecându-şi o mână peste faţă.

— Atunci englezii au făcut un schimb de priviri foarte ciudate, iar eu am reuşit să scap şi să fug acasă. Nici măcar nu mi-am dat seama

de importanţa informaţiei pe care le-o dădusem. Până când a fost prea târziu. Aşa că, vezi tu, spuse ea cu dârzenie, nu s-a făcut niciun târg cu bestia de Cumberland, iar cele o mie de lire nu au existat. Dacă erai în căutarea trădătorului care ţi-a distrus familia, nu trebuie să te uiţi mai departe.

Acum că îşi epuizase entuziasmul, Gwendolyn se afundă la loc în scaun. Ruşinea pe care o ţinuse ascunsă în toţi acei ani era atât de copleşitoare, că nu ar fi fost în stare să rostească mai mult de un protest şoptit în cazul în care Bernard ar fi smuls una din săbiile de pe perete şi i-ar fi tăiat capul.

El continua să stea cu capul aplecat şi cu o mână peste ochi. Când tăcerea lui apăsătoare dură mai mult timp decât putea suporta ea, Gwendolyn îl privi pe furiş, pe sub gene.

Umerii i se mişcau în sus şi în jos, iar obrajii îi erau umezi de lacrimi. Aproape că se ridică şi se duse la el, dar când îşi lăsă mâna în jos, îşi dădu seama că trupul lui nu era scuturat de plâns, ci de hohote de râs.

Gwendolyn se holbă la el, întrebându-se dacă nu cumva mărturisirea ei îngrozitoare îl făcuse să îşi piardă minţile. Nu îl văzuse niciodată râzând cu atâta poftă. Expresia i se schimbase extraordinar, ştergând tensiunea şi amărăciunea care îi ascuţea de obicei trăsăturile. Acum arăta din nou ca un băiat aflat în pragul maturităţii, cu toate speranţele şi visurile citindu-i-se pe chip.

El clătină din cap, rânjind la ea de parcă ar fi fost o fiinţă încântătoare, creată numai pentru amuzamentul său.

— Pentru o fată binecuvântată şi cu frumuseţe, şi cu inteligenţă, ai nişte idei cam scrântite, Gwendolyn Wilder. Niciodată nu am înţeles de ce continuai să îi aperi pe săteni, chiar şi după ce au încercat să te dea de mâncare unui blestemat de dragon şi să te ardă pe rug. Dar tu te învinovăţeşti pe tine însăţi pentru necazurile lor, nu-i aşa? Mai mult, erai chiar dispusă să-ţi vinzi preţioasa virtute unui diavol ca mine! Şi nu-i de mirare că ai fost atât de furioasă când ai aflat cine sunt în realitate. Probabil ai crezut că, din cauza „trădării” tale, noi nu mai aveam speranţa unui viitor împreună. Îşi şterse lacrimile de pe obraji, privindu-i expresia stupefiată cu o afecţiune dezarmantă. Presupun că pentru tine nu e foarte amuzant, nu-i aşa, scumpa mea?

Încă rânjind ca un neghiob, se mişcă şi îngenunche în faţa ei, după care îi acoperi mâinile reci cu palmele lui mari şi calde. Rosti cuvintele încet şi pe îndelete, de parcă nu-i vorbea femeii care era, ci fetiţei care fusese.

— Atacul lui Cumberland asupra castelului Weyrcraig a fost o acţiune militară majoră. Nu era cu putinţă ca totul să fi fost plănuit într-o singură după-amiază.

— Dar soldaţii aceia… englezii…

— … se aflau deja pe pământul clanului MacCullough când ai dat tu peste tabăra lor. La fel şi tunurile pe care aveau să le folosească mai târziu pentru a distruge castelul. Îi mângâie articulaţiile cu degetele. Ei erau doar doi oameni plini de cruzime care se jucau cu un copil înfricoşat. Nu înţelegi, Gwendolyn? Tu nu le-ai fi putut spune nimic din ceea ce ei nu ştiau deja.

Ea se încruntă, luptându-se să înţeleagă grozăvia faptelor pe care i le înfăţişa.

— Vrei să spui că ei deja ştiau că tatăl tău îi oferise refugiu prinţului Carol cel Frumos?

— Exact asta spun. Bernard îi prinse chipul între palmele sale şi atât atingerea lui, cât şi expresia de pe faţa sa erau pline de blândeţe. În ziua aceea a fost un trădător în sat, draga mea, dar nu ai fost tu.

Cu aceste cuvinte, se aplecă înainte şi îi sărută buzele moi, absolvind-o de un păcat pe care nu îl comisese niciodată.

— O, Bernard! îi atinse obrazul cu degetele ei tremurânde. În toţi anii ăştia am fost atât de ruşinată pentru că am crezut că eu te-am ucis! Gândindu-se numai să nu dea drumul minunii care se întâmplase, îşi aruncă braţele în jurul gâtului său. Nu aş fi făcut rău înadins nici măcar unui fir de păr din capul tău, jur că nu, indiferent de cât de arogant şi de insuportabil erai.

El chicoti în părul ei.

— Nu vrei să spui „indiferent de cât de arogant şi de insuportabil sunt”?

Încă strângând în pumni tartanul cu care era îmbrăcat, Gwendolyn se lăsă pe spate în braţele sale în timp ce înţelese un alt lucru uimitor.

— Şi tata… o, tata…

Bernard îi dădu uşor la o parte o şuviţă de păr de pe obraz, lăsându-şi degetele să zăbovească pe pielea ei.

— Ce e cu tatăl tău?

Gwendolyn simţi cum i se strânge inima din cauza unui amestec familiar de mândrie şi durere.

— Papa a încercat să ajungă la castel în noaptea aia. El a fost sigurul care a avut curajul să încerce să îl avertizeze pe tatăl tău că oamenii lui Cumberland se apropiau. Dar undeva de-a lungul drumului, englezii l-au atacat. A fost bătut atât de rău… Ea dădu din cap şi îşi muşcă buza de jos. Eu am crezut întotdeauna că e vina mea…

Gwendolyn era atât de pornită să-şi mărturisească toată vina pe care şi-o atribuise în mod eronat, că nu văzu când zâmbetul lui Bernard dispăru, şi nu simţi când atingerea îi deveni rece.

— Mai exact, când a plecat tatăl tău de la conac în noaptea aceea?

Ea se încruntă.

— Imediat după lăsarea întunericului. Cu puţin timp înainte să

auzim prima salvă de tun.

Bernard rămase absolut tăcut pentru aproape un minut, apoi, fără vreo explicaţie, se smulse cu blândeţe din braţele ei şi se duse să dea jos una din săbiile de pe peretele de deasupra căminului, cu mişcări la fel de precise şi de meticuloase ca întotdeauna.

Uimită de faptul că o părăsise brusc, Gwendolyn se ridică în picioare.

— Ce faci?

El se întoarse pe călcâie, prinzând mânerul sabiei cu pumnul încleştat.

— Tatăl tău a suferit într-adevăr un atac în noaptea aia, draga mea. Din partea unui duşman numit conştiinţă.

Cu o expresie crâncenă pe chip, trecu de ea cu paşi mari şi ieşi din sală.

Gwendolyn rămase pironită locului şi mintea i se străduia frenetic să ajungă la concluzia care era pe cât de imposibilă, pe atât de incontestabilă.

— Tată, răsuflă ea într-un sfârşit, ca un blestem şi ca o rugăciune.

Când îşi dădu seama că deja pierduse câteva minute preţioase, îşi ridică fustele şi porni în grabă după Bernard.

În noaptea aceea, nu stăpânul castelului Weyrcraig fu cel care traversă în grabă curtea, ci creatura periculoasă care se născuse din ruinele ei în flăcări.

Când trecu de porţile din fier forjat şi porni în jos pe poteca de pe stâncă, cu faţa mai frumoasă şi mai teribilă decât a oricărei alte fiare, sătenii o luară la pas în spatele lui, incapabili să reziste aerului său autoritar. Unii îşi păstraseră mintea suficient de limpede încât să ia câte o torţă din lăcaşurile de fier de pe pereţi, în timp ce alţii porniră pur şi simplu după el ca nişte oi derutate.

Niciunul dintre ei nu-şi închipuia unde se ducea, dar trecuse atât de mult timp de când avuseseră pe cineva care să îi conducă, încât nu le păsa. Oriunde mergea el, ei aveau să îl urmeze.

Gwendolyn se năpusti în jos pe treptele castelului şi fugi pe poartă, dar găsi poteca blocată de o masă de săteni.

— Bernard! strigă ea, luptându-se să fie auzită peste vacarmul mulţimii.

Ţopăia disperată, încercând în zadar să îl zărească peste gloata de capete legănate.

Imaginea amăgitoare a unui tartan roşu cu negru o făcu să-şi croiască cu greu drum printre sătenii rămaşi în urma mulţimii, dar se trezi prinsă în mijlocul gloatei şi purtată spre sat cu valul de neoprit. În timp ce era dusă mai departe, o văzu pe Nessa afişând o expresie curioasă, apoi pe Kitty, uimită, şi pe Tupper, care era palid şi

îngrijorat. Dar nu avea timp să se oprească. Nu avea timp să explice sau să ceară ajutor. Nu şi dacă spera să salveze viaţa unui om şi sufletul altuia.

Bernard parcurse cu hotărâre străzile din Ballybliss, fără să încetinească până când se opri în faţa conacului.

În timp ce sătenii rămaseră în spate, şi murmurul lor pieri în tăcere, Gwendolyn se luptă să iasă din rândurile lor. Călcă sănătos pe piciorul lui Ross, ignorându-i vaietul de durere.

Tocmai când se eliberă şi ajunse alături de Bernard, el îşi dădu capul pe spate şi strigă:

— Alastair Wilder!

Gwendolyn îi înşfăcă braţul în care ţinea sabia, dar el se smuci din strânsoarea ei.

— Lasă-mă în pace, fetiţo! Asta e între mine şi tatăl tău. Nu are nimic de-a face cu tine.

— Tu nu înţelegi! Tatăl meu nu mai e bărbatul pe care ţi-l aminteşti. Bătaia pe care a luat-o de la oamenii lui Cumberland l-a schimbat. Nu a mai fost acelaşi din noaptea aia.

— Nici eu nu am mai fost, replică Bernard, cu maxilarul încleştat. Alastair Wilder! strigă el din nou, de parcă ea nici nu i-ar fi vorbit.

O perdea se mişcă la una dintre ferestrele din faţa casei. „Izzy”, se rugă Gwendolyn, „dă Doamne să fie Izzy.”

Prinse din nou braţul lui Bernard, refuzând să-l mai lase să o dea la o parte. În ciuda furiei abia suprimate care îi încorda muşchii, ea ştia că nu ar lovi-o niciodată.

— E nebun, Bernard. E absolut, complet nebun. Nu mai e în toate minţile de când ai plecat din Ballybliss. Îşi relaxă strânsoarea, convinsă că dacă ar fi reuşit doar să îl facă să se uite la ea, ar fi fost în stare să-l convingă. Indiferent de ce a făcut sau nu în trecut, acum nu mai e decât un om bătrân şi lipsit de apărare.

Bernard îşi mută încet privirea crâncenă spre chipul ei. Dar Gwendolyn nu avu timp să îşi savureze victoria, pentru că în acel moment uşa conacului se deschise cu un scârţâit şi Alastair Wilder apăru la intrare, înveşmântat cu o cămaşă de noapte decolorată şi înarmat cu o sabie chiar mai veche decât cea din mâna lui Bernard.

— Te-am aşteptat, Ian MacCullough , mârâi el cu o voce mai vibrantă decât fusese de ani întregi. Am ştiut că însuşi diavolul nu îi poate ţine în iad pentru totdeauna pe cei ca tine!

Capitolul 23

Alastair Wilder se îndreptă clătinându-se până în stradă, trăgând sabia după el.

— Aşa-i, am ştiu că o să vii, spuse el, mijind ochii la Bernard. Poate a durat cincisprezece ani, bătrân blestemat şi încăpăţânat ce eşti, dar eu nu am încetat niciodată să mă uit peste umăr.

— Tată? şopti Gwendolyn, încercând să suprapună imaginea acestui vultur cu limba ascuţită peste cea a bătrânului blajin pe care îl lăsase dormind în patul tatălui ei.

— Tată? repetară Glynnis şi Nessa, înaintând în faţa mulţimii, în timp ce Kitty rămase lipită de Tupper, cu faţa la fel de albă precum rochia.

Izzy rămase în spate, în umbra uşii, cu tristeţea întipărită de chip.

Dacă Bernard era surprins să se afle faţă în faţă cu duşmanul fără chip care îl bântuise atâţia ani, ascundea acest lucru sub o mască rigidă. Şi nici măcar nu se clintise când bătrânul i se adresase pe numele tatălui său.

Mâna moale a lui Gwendolyn căzu jos de pe braţul lui când făcu un pas înspre Alastair.

— Cum ai putut? Tu erai vechilul lui. Prietenul lui. Avea mai multă încredere în tine decât în oricine altcineva.

Alastair ridică un deget osos spre el.

— Dacă ai fi avut cu adevărat încredere în mine, Ian, mi-ai fi ascultat sfatul. Nu am putut să te las să ne distrugi pe toţi cu ideile tale nobile, cu noţiunea ta romantică despre reinstalarea pe tron a regelui de drept al Scoţiei. Eu am încercat să te avertizez! Te-am implorat să nu îi oferi refugiu acelui trădător, dar tu nu ai vrut să asculţi. Dacă nu i-aş fi oferit acele o mie de lire lui Ailbert ca să oprească întreg clanul să-ţi vină în apărare, ai fi reuşit să atragi moartea tuturor, cum s-a întâmplat cu sărmanii ăia neghiobi de la Culloden.

Ailbert se albi la faţă mai mult decât Kitty, dar Bernard nu îi aruncă fierarului nici măcar o privire dispreţuitoare.

— Cel puţin aţi fi murit ca nişte bărbaţi.

— Fie că are dreptate, fie că nu, un MacCullough rămâne mereu să lupte, eh? Alastair clătină cu tristeţe din cap. Nu a rămas prea mult în picioare după ce a terminat Cumberland cu tine, nu-i aşa?

Degetele lui Bernard se încordară pe mânerul sabiei şi, pentru o clipă care îi îngheţă sângele în vine, Gwendolyn crezu că avea să îl lovească pe tatăl ei pe loc.

În loc să facă asta, spuse:

— Sunt impresionat să aflu că grija pentru membrii clanului te-a

mânat să-ţi trădezi stăpânul, şi nu lăcomia.

Tatăl ei ridică din umerii osoşi.

— Cumberland poseda deja toate dovezile de care avea nevoie. Voia să facă un exemplu din tine, indiferent dacă aş fi luat aurul sau nu.

— Dar tu l-ai luat oricum, nu-i aşa?

Peste ochii lui Alastair se lăsă un val de ceaţă pentru prima oară de când ieşise din casă, făcându-l să arate precum tatăl pe care îl ştia Gwendolyn, tatăl pe care îl iubea.

— Nu aş fi luat aurul dacă nu ar fi fost Leah a mea, spuse el abătut. Ea merita lucruri mai frumoase decât îi puteam oferi eu. Nu s-a plâns niciodată că nu avea suficient, dar îmi doream să aibă mult mai mult. Îşi trecu o mână peste ochi, ca şi cum ar fi vrut să şteargă o amintire pe care nu o putea suporta. Ea a fost mereu atât de generoasă. A murit încercând să îmi dea un fiu.

Izzy păşi în lumina torţelor, cu braţele masive încrucişate peste piept.

— Nu copilul a omorât-o, bătrân prost ce eşti. Aşa-i, faptul că a pierdut bebeluşul a vlăguit-o de puteri, dar ceea ce a omorât-o pe milady a fost ruşinea. Ruşinea că propriul soţ îl vânduse pe domnul clanului pentru treizeci de bani de aur. Când i-ai spus ce lucru îngrozitor ai făcut, te-a trimis afară în noapte ca să îl avertizezi pe MacCullough . Dar era prea târziu, şi când te-ai întors la ea, nu erai altceva decât un nebun care turuia verzi şi uscate.

Sabia alunecă din mâna lui Alastair şi ateriză în praf cu un sunet înăbuşit. Lacrimile începură să curgă tăcute pe obrajii lui Gwendolyn în timp ce el căzu în genunchi, toată bravura lui risipindu-se-n vânt pentru a face loc omului care era cu adevărat… un bătrân obosit, cu mintea şi inima bolnave.

Dându-l la o parte pe Bernard, Gwendolyn se duse alături de tatăl ei şi îngenunche cu el în praf.

— E în regulă, tată. Sunt aici.

— Gwennie? Tu eşti, Gwennie? Bâjbâi după mâinile ei, prinzându-se de ele ca un copil înfricoşat. Am avut un vis îngrozitor. Am visat că Dragonul s-a întors după mine. Nu o să-l laşi să mă ia, nu-i aşa, fetiţo?

— Nu, tată, nu o să-l las să te ia. Se uită peste umăr, dar îi fu imposibil să citească expresia de pe chipul lui Bernard. Întorcându-se către tatăl ei, spuse: Vreau să te gândeşti foarte bine, tată. Vreau să îmi spui unde ai ascuns aurul.

— Am făcut-o pentru ea, şopti el şi ceaţa familiară i se lăsă din nou peste ochi. Totul pentru ea. Am vrut să îi aibă ea. Ca să îşi poată cumpăra lucruri frumoase.

Gwendolyn înţelese într-o clipită ce încerca el să îi spună.

— O, tată, zise ea şi îi mângâie obrazul moale ca hârtia. Mama nu a

vrut niciodată lucruri frumoase. Ea nu şi-a dorit decât dragostea ta.

În timp ce el începu să se legene înainte şi înapoi pe pământ, Gwendolyn îşi şterse cu înverşunare obrajii, încercând să cureţe ultimele urme ale lacrimilor înainte să îşi ridice ochii spre chipul lui Bernard.

— Sper că eşti satisfăcut acum, stăpâne. Cred că îţi vei găsi preţiosul aur îngropat în grădina din curte. În mormântul mamei mele.

Bernard clătină din cap şi în ochi îi străluci o emoţie care semăna periculos de mult cu regretul.

— Ştii că nu sunt aici pentru aur, Gwendolyn. Eu am venit pentru el.

— Ei bine, nu îl poţi avea! strigă ea. Nu poţi să vezi că a fost pedepsit destul?

— Eu sunt stăpânul lui, spuse Bernard încet. Eu trebuie să hotărăsc asta.

— Chiar crezi că dacă o să spinteci un bătrân fără apărare vei rezolva ceva? Crezi că asta va îndrepta greşelile trecutului? Că va da cumva timpul înapoi şi că vei redeveni băiatul care ai fost odinioară? Îţi va aduce asta înapoi părinţii?

O umbră traversă chipul bărbatului, avertizând-o că atinsese un punct sensibil. Continuă, ştiind că nu avea încotro:

— Uită-te la oamenii din clanul tău, Bernard. Aşa-i, au făcut o greşeală, la fel ca şi tatăl meu… O greşeală teribilă. Şi au plătit pentru asta de atunci. Nu din cauza blestemului lăsat de tatăl tău, ci din cauza ruşinii pe care au simţit-o. Sătenii se agitau, încordaţi, ca şi cum nu ar fi ştiut dacă să rămână sau să o ia la goană. Întorcându-te în Ballybliss, le-ai redat mândria pentru numele pe care îl poartă şi o speranţă pentru viitor. Şi ai puterea să le dai ceva şi mai preţios decât mândria sau speranţa. Le poţi oferi mila ta!

— La naiba, femeie! urlă Bernard şi masca îi dispăru pentru a dezvălui o faţă contorsionată de durere. Nu mai am niciun pic de milă de oferit!

Gwendolyn se ridică şi se duse să stea între cei doi bărbaţi pe care îi iubea.

— Prea bine, atunci. Dacă vrei sânge, atunci sânge vei avea. Sângele meu.

Bernard miji ochii.

— Ce anume îmi oferi?

Gwendolyn ridică din umeri.

— Ce altceva? Răzbunarea! O viaţă pentru alta.

El pomi către ea cu sabia în mână. Glynnis scoase un icnet, iar Kitty îşi îngropă faţa în haina lui Tupper. Izzy îşi desfăcu braţele, dar Gwendolyn o opri pe servitoarea ameninţătoare clătinând din cap într-

un gest de avertizare. De parcă nu ar fi fost în stare să vadă ceea ce urma, Izzy se întoarse brusc şi intră înapoi în casă.

Numai Gwendolyn îl privea curajoasă pe Bernard apropiindu-se, pentru că ea ştia ceva în plus faţă de restul.

Ea ştia ce se află în inima Dragonului.

În ciuda faptului că avea încredere în inima aceea, îşi ridică bărbia puţin mai sus pentru ca să nu se vadă că tremură. Era ca şi cum ar fi fost din nou legată de stâlpul acela din curtea castelului, privind cum destinul ei se întrupează din umbre.

Apoi Bernard aruncă sabia în braţele lui Lachlan, care se uita speriat.

Întinse mâna. Gwendolyn era pe cale să accepte gestul, când el o prinse de încheietură ca o menghină.

— Ce crezi că faci? întrebă ea atunci, uitându-se uimită la braţul ei prins.

— Îţi accept oferta. O trase puternic înspre el, apoi îşi aplecă iute capul până când buzele lui ajunseră la câţiva milimetri distanţă de ale ei. Dacă nu-l pot avea pe tatăl tău, domnişoară Wildar, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, te voi avea pe tine.

Capitolul 24

În timp ce Bernard porni spre deal, fără să îi lase lui Gwendolyn altă alternativă decât să îl urmeze, Nessa se aruncă în calea lor.

— Iartă-mă că intervin, stăpâne, spuse ea clipind des din genele mătăsoase, dar dacă vrei răzbunare, atunci eu sunt fata pentru tine. Scumpa şi dulcea noastră Gwennie a suferit deja destul din cauza ta.

— Cât de drăguţ din partea ta să observi, replică Bernard.

Glynnis apăru de nicăieri.

— Nu fi ridicolă, Nessa. Fiind fata cea mai mare, eu ar trebui să ispăşesc pedeapsa pentru păcatele tatei. Îşi lipi una din palme pe pieptul lui Bernard. Te asigur, stăpâne, că sunt complet pregătită să îţi potolesc setea de răzbunare.

Bernard îi înapoie mâna.

— Deşi găsesc grija pentru bunăstarea surorii voastre destul de… ăă, înduioşătoare, mă tem că nu este necesar un asemenea sacrificiu.

Oferind fiecărei surori demoralizate câte o reverenţă scurtă, îşi continuă drumul spre deal, cu degetele împletite cu ale lui Gwendolyn. De-abia dacă făcuse trei paşi, când un alt obstacol apăru în calea lor. Deşi capul său cu păr cărunt de-abia ajungea în dreptul pieptului lui Bernard, bărbatul era înarmat cu o expresie de încăpăţânare pură şi cu o enormă Biblie neagră.

— Este nevoie să aleg un martor şi să trimit după pistoalele mele, domnule? întrebă Bernard, oprindu-se. Mai sunt câteva ore până la răsărit, dar am putea să petrecem timpul acesta citind un psalm.

Cu o mână tremurândă, reverendul Throckmorton îşi aranjă ochelarii, dar vocea lui subţire era usturătoare ca un bici.

— Pistoalele nu vor fi necesare, băiete, decât dacă stăruieşti cu această nebunie. Ca autoritate spirituală, numită în acest sat atât de Coroană, cât şi de Atotputernicul nostru Domn, nu îţi pot permite cu conştiinţa curată să o târăşti pe această sărmană copilă înapoi la castel pentru scopurile tale păcătoase. Deja a petrecut două săptămâni în compania ta fără a beneficia de o însoţitoare sau de binecuvântarea bisericii. E posibil ca reputaţia ei să fie distrusă dincolo de orice îndreptare, dar sufletul ei ar mai putea fi încă salvat.

— Te asigur, spuse Bernard cu o voce suficient de mieroasă încât să îi facă pe sătenii din apropiere să schimbe între ei priviri temătoare, că nu vei mai găsi în satul acesta alt suflet care să se poată compara cu cel al domnişoarei Wilder.

Reverendul avu suficientă decenţă încât să afişeze o expresie stingherită.

— Şi tocmai din acest motiv nu îţi pot permite să o iei, decât dacă uniunea voastră este aprobată în faţa Domnului.

Cei doi bărbaţi se priviră într-o tăcere împietrită. Pe fruntea reverendului apărură picături de transpiraţie, dar în cele din urmă Bernard fu cel care oftă învins.

O trase pe Gwendolyn în faţa lui.

— Se pare că bunul reverend aici de faţă e hotărât să ne dea binecuvântarea lui indiferent dacă o vrem sau nu. Aşa că, ce zici, scumpa mea? Ai vrea să te măriţi cu mine?

Cuvintele lui Bernard o smulseră pe Gwendolyn din starea de confuzie. Ea îşi vărsă mânia asupra sărmanului preot.

— Cum ai putea să îmi ceri aşa ceva? El e un căpcăun neiertător cu inima rece, fără un dram de milă sau compasiune în sufletului său trufaş!

— Ai auzit-o pe doamna. Problema e rezolvată. Acum, dacă ne poţi scuza…

Bernard îl ocoli încet pe reverend, lăsându-l să strângă în continuare Biblia la piept. Aproape că ajunseseră la marginea satului când o umbră se profilă pe drum, în faţa lor. În timp ce Bernard se măsura din cap până în picioare cu namila din faţa lor, un licăr bănuitor îi străluci în ochi. Dacă anii petrecuţi în Marina Regală îl învăţaseră un lucru, acesta era că un adversar pe măsură era foarte greu de găsit.

Izzy ridică securea din mână pe umăr, iar buclele i se legănară ca un cuib de vipere.

— Dacă ai de gând să o păstrezi pe fata asta frumoasă a ta, băiete, o să faci lucrul cuviincios, exact aşa cum zice reverendul. Poate că nu am avut grijă de ea aşa cum ar fi trebuit, dar blestemată să fiu dacă o să stau cu mâinile în sân în timp ce un ticălos desfrânat o ia fără măcar să ceară voie.

Bernard privi înapoi peste umăr şi văzu cum pe faţa reverendului înflori un zâmbet angelic. Întorcându-se, el făcu o reverenţă curtenitoare.

— Să nu spună cineva că aş putea refuza o doamnă cu o secure. Haide, Gwendolyn. Îi puse mâna rece pe braţ. Se pare că o să fii mireasa mea.

Gwendolyn şi Bernard fură căsătoriţi la conac, în mai puţin de o oră.

Dorind să nu piardă niciun moment din spectacol, sătenii se înghesuiră în bucătăria plină de fum, holbându-se pe rând la căpetenia lor şi la mireasa lui bosumflată. Niciodată până atunci nu mai fuseseră atâtea lacrimi vărsate din inimă la o nuntă din Highlands.

— Trebuia să fie nunta mea! se jelea Kitty, pătând cămaşa cu volănaşe a lui Tupper cu lacrimile ei.

— El trebuia să fie soţul meu! se plângea Glynnis, hohotind în

batista ei de dantelă.

— Nu e drept! De ce trebuie să fie Gwennie cea mai norocoasă? Plângea Nessa în hohote, trăgându-şi fără încetare nasul, ca să nu i se înroşească. Dintr-odată, ochii i se luminară. Poate că acum are o nevastă, dar tot va avea nevoie de o amantă, nu-i aşa?

Lacrimi de mândrie paternă îi aburiră ochelarii reverendului Throckmorton în timp ce bebeluşul gălbejit al lui Marsali porni un plânset care aproape acoperi cea mai mare parte a jurămintelor. Până şi stoica Izzy, care se plasă cu fermitate în spatele mirelui pentru cazul în care acesta se hotăra să o ia la goană, fu văzută coborându-şi securea atât cât să îşi şteargă o lacrimă de pe obraji.

Numai mireasa râmase cu ochii uscaţi în timp ce repeta cuvintele care aveau să o lege de Bernard MacCullough pentru tot restul vieţii ei. Cineva smulse coroniţa de trandafiri din buclele lui Kitty şi o aşeză pe capul lui Gwendolyn, de unde aluneca mereu peste privirea ei ameninţătoare.

Ceremonia trebui să fie întreruptă de două ori… o dată când Lachlan îl prinse pe Moş Tavis furişându-se afară în curte şi încercând să sape după aur, şi apoi când tatăl lui Gwendolyn se ridică din pat a doua oară în noaptea aceea şi intră în cameră, purtând nimic altceva în afară de o bonetă cu pană şi un zâmbet inexpresiv.

Cineva fusese destul de prevăzător încât să trimită după trăsura care ar fi trebuit să îi ducă pe Kitty şi pe Tupper la Edimburgh, iar Gwendolyn fu îngrămădită în vehicul după ce Bernard îi dădu un sărut cast pe buze şi promise să o adore cu trupul. El se aşeză pe bancheta tapisată cu catifea din faţa ei şi lovi scurt în uşă pentru a-i face semn vizitiului.

În timp ce trăsura se puse în mişcare, sătenii începură să ovaţioneze. Bucuria de pe feţele lor arăta clar că datoria faţă de stăpânul lor fusese în sfârşit plătită din plin şi acum erau liberi să îşi continue viaţa.

Trăsura scârţâia pe drumul care urca pe stâncă. Furia lui Gwendolyn făcu loc, încet, stării de calm. Se uită pe furiş la Bernard, venindu-i cu greu să creadă că el era acum soţul ei. Înainte, el nu putea decât să fure ceea ce voia de la ea, dar acum ea îi aparţinea, trup şi suflet.

Şi totuşi, acest bărbat îi părea mai străin decât creatura fără chip care se strecurase nu de curând în dormitorul ei. Luptându-se cu timiditatea, se uită afară, pe fereastra din cealaltă parte.

Dar lumina lunii care reuşea să învingă umbrele îi amintea doar de cât de multe ore mai erau până la răsărit.

Bernard îi observase, probabil, uşorul tremur. Trăgând de acul de pe blazonul MacCullough , îşi scoase tartanul şi îl înfăşură în jurul umerilor ei. Îi prinsese strâns mâna în timp ce schimbaseră

jurămintele, dar acum că erau singuri, el părea aproape reticent să o atingă.

În timp ce se aşeză la locul lui, Gwendolyn spuse:

— Felicitări, milord Dragon. Se pare că vei avea parte de sacrificiul unei virgine până la urmă.

El se întoarse să privească pe fereastră, iar profilul îi era la fel de împietrit ca şi peisajul.

— Niciodată nu ar trebui să îi oferi unui bărbat ceea ce nu vrei ca el să ia. Mai ales…

— Unui bărbat ca tine? termină Gwendolyn încet.

Înainte ca el să fie de acord cu ea, castelul Weyrcraig se profilă în întuneric.

Gwendolyn nu îndrăznise niciodată să viseze că se va întoarce în acest loc nu ca prizonieră, ci ca mireasa lui.

Trăsura se opri în faţa porţilor şi un lacheu veni în fugă să deschidă larg uşa. În timp ce Bernard o conduse spre castel, Gwendolyn îşi aminti de noaptea aceea furtunoasă când el o purtase în braţe chiar prin această curte.

Un bărbat îmbrăcat cu totul în negru îi întâmpină la uşă.

— Bună seara, domnule. Să îl pun pe bucătar să pregătească o cină târzie pentru dumneavoastră şi pentru… Se uită în jos, de-a lungul nasului său patrician, la Gwendolyn, iar ezitarea lui trădă multe. Pentru doamna?

Bernard clătină din cap.

— Nu va fi nevoie, Jenkins. Vreau ca tu şi restul servitorilor să plecaţi. Luaţi bărcile şi petreceţi noaptea pe corabie.

— Dar, domnule… protestă bărbatul, sincer scandalizat de ideea de a-şi abandona postul, ce se va întâmpla dacă veţi avea nevoie de ceva în timpul nopţii?

Bernard aşeză posesiv o mână pe talia lui Gwendolyn.

— Te asigur că sunt mai mult decât capabil să îi ofer doamnei mele orice va avea nevoie.

Cuvintele lui trimiseră un fior pe şira spinării lui Gwendolyn. Cel puţin, înainte îl avusese pe Tupper. Acum se va afla cu totul la mila unui bărbat care deja mărturisise că nu are pic de milă. Înainte ca servitorul să se grăbească să dea ascultare ordinelor sale, Bernard o conduse încet, dar ferm, înspre scări.

Scara principală nu mai era acoperită de pietre căzute şi umbre. Acum era curată şi luminată de două rânduri de lumânări pâlpâitoare, aşezate în sfeşnice din fier. Balustrada ruptă din galerie fusese înlocuită cu lemn de mahon rezistent, sculptat într-o manieră fantezistă. Gwendolyn se aştepta să găsească astfel de detalii plăcute peste tot pe unde mergeau, dar când începură să urce scara şerpuitoare care ducea spre turn, o pală de vânt rece flutură prin

tartanul lui Bernard. Molozul împrăştiat peste tot îi arătă că niciun picior de muncitor nu fusese lăsat să pângărească haosul pustiu de pe scară.

Cotiră, şi Gwendolyn se trezi în faţa găurii din peretele de nord. Poate că civilizaţia punea stăpânire pe restul castelului, dar aici noaptea încă domnea cu toată frumuseţea ei sălbatică şi tumultuoasă.

Stelele erau presărate pe cerul întunecat ca nişte cioburi strălucitoare de gheaţă. Valurile se loveau de pietrele de la baza stâncii, învolburând marea ca într-un cazan înfierbântat.

Bernard îşi încordă mâna şi, pentru un moment ameţitor, Gwendolyn crezu că într-adevăr ar putea-o arunca în prăpastie pentru a o pedepsi pentru trădarea tatălui ei. Apoi braţul său se aşeză în jurul taliei ei şi o trase de pe margine. Închizând ochii, se sprijini de el.

— Ai grijă pe unde calci, murmură el, împingând-o mai departe de hău.

Uşa-panou de la capătul scărilor se deschise scârţâind când o împinse el. Lumina lunii se revărsa printre zăbrelele de la fereastră, aruncând o lumină înceţoşată peste lumânările pe jumătate arse şi aşternuturile mototolite de pe pat.

Cufărul din colţ stătea deschis, şi în el se zăreau multe dantele şi panglici.

Exemplarul din *Triumful gândirii raţionale* al lui Manderly era încă deschis pe podea. Toate erau exact la fel cum şi le amintea Gwendolyn.

— Deci ai păstrat toate astea pentru mine, întrebă ea, sau sperai ca sătenii să îţi lase altă virgină în pragul uşii?

Bernard se rezemă de uşă şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Speram, mai degrabă, să primesc o uşuratică de data asta. Virginele aduc al naibii de multe necazuri.

— Că veni vorba de uşuratice, spuse ea îndreptându-se spre cufăr pentru a atinge una din panglici, aş fi crezut că ai înapoiat deja rochiile prostituatei căreia i-au aparţinut odată.

— Mă tem că asta nu va fi posibil. Luă o pauză şi făcu o grimasă. Au fost ale mamei mele.

Panglica alunecă printre degetele lui Gwendolyn, iar ea îşi netezi taftaua plisată a rochiei.

— Mama mea a fost o fiinţă practică până în măduva oaselor, dar tata se bucura să o surprindă cu cele mai frumoase materiale pe care le aveau de oferit Parisul sau Londra. Bernard luă cartea de jos şi frunzări paginile aurite pe margine. Cărţile au fost ale lui. El a sperat întotdeauna că voi fi mai interesat de ele, dar eu eram prea ocupat cu vânătoarea şi dresarea şoimilor. Eu îmi închipuiam că sunt un războinic, nu un învăţat.

— El a fost foarte mândru de tine, să ştii.

Bernard aruncă pe masă cartea.

— Nu m-am dovedit a fi un războinic de soi în noaptea în care Cumberland a luat cu asalt castelul.

— Ai rămas în viaţă, nu-i aşa?

— Numai pentru că unul dintre ofiţerii lui Cumberland era un nenorocit şiret care ura tot ce era de sorginte scoţiană şi avea un apetit nefiresc pentru băieţii tineri şi frumoşi.

Pentru o clipă, Gwendolyn încetă să respire.

— Nu a…?

— A vrut. O, la început a fost subtil… un gest obscen aici, o ameninţare acolo, o atingere întâmplătoare. Până în ziua în care m-a încolţit în pădure, pe drumul spre Edimburgh. Bernard îşi înclină capul, iar chipul i se umbri de o ruşine de demult. M-a ţintuit la pământ. A încercat să îşi pună mâinile alea grase şi murdare pe mine.

— Ce-ai făcut?

El ridică iute capul şi îi susţinu privirea aprigă.

— L-am omorât. L-am spintecat cu propriul lui cuţit. Când s-a terminat totul, am stat deasupra lui cu sângele picurându-mi de pe mâini şi nu am simţit nimic… Nici o ruşine, nicio remuşcare, niciun regret.

Dacă încercase să o dezguste, nu reuşise. Gwendolyn nu simţea decât o bucurie sălbatică pentru că omul acela era mort.

— Ei m-ar fi executat, dar au hotărât că ar fi mai potrivit să lase Marina Regală să îmi frângă spiritul. Când m-au luat la bordul corăbiei, în Edimburgh, căpitanul m-a închis într-unul dintre compartimentele care fuseseră odinioară folosite să transporte sclavi. Nu era mai mare decât un mormânt, şi îmi dădeau numai atâta pâine şi apă cât să mă ţină în viaţă mult după ce am început să mă rog să mor.

Gwendolyn închise ochii, încercând să nu-şi imagineze că acel băiat mândru, cu ochi luminoşi, care îşi petrecuse întreaga copilărie cutreierând prin munţi şi mlaştini, fusese închis undeva în întuneric, înecându-se cu mirosul propriei murdării.

— Cum ai reuşit să nu înnebuneşti?

El ridică din umeri.

— Poate că nu am reuşit. Până când am ajuns în Anglia, ajunsesem puţin mai mult decât un animal, de nerecunoscut nici măcar pentru mine. Când am andocat, m-au târât afară din închisoare şi m-au aruncat la picioarele unui amiral din Marina Regală. La început am crezut că el e la fel ca şi celălalt. Aşa că m-am aruncat asupra lui. Dacă nu aş fi fost atât de slăbit, aş fi reuşit să îi rup gâtul cu dinţii. M-ar fi putut spânzura pentru ce făcusem, în schimb a dat ordin ca fiecare om de pe corabia aia să fie dezbrăcat şi să i se dea douăzeci de lovituri de bici pentru că abuzaseră atât de grav de un copil. Clătină din cap. Şi

eu nu mă puteam gândi decât: „Cum de îndrăzneşte ticălosul să spună că sunt un copil?”

Gwendolyn îşi reprimă un zâmbet sfios.

— Amiralul Grayson era un soi de englez decent, destul de sever, dar bun la inimă. Soţia lui murise înainte să-i poată da un fiu, aşa că a început să aibă grijă de mine. Când am fost suficient de mare, mi-a făcut rost de un post, şi când am plecat din Marină i-a îndemnat pe prietenii lui cu bani să investească în afacerea mea cu transporturi navale. Eu plănuisem dintotdeauna să mă întorc în Ballybliss într-o zi, dar mi s-a părut cinstit să aştept până după moartea lui.

Pentru prima dată, Gwendolyn putu să înţeleagă loialitatea lui Bernard pentru nişte oameni despre care se presupunea că erau duşmanii lui de moarte. Reuşi să înţeleagă de ce învăţase el să vorbească asemenea lor, să se îmbrace la fel ca ei şi să lupte alături de ei.

Pe măsură ce se apropia de el, tartanul îi alunecă de pe umeri şi căzu pe podea. El o privi cu ochi precauţi, dar nu făcu nici o mişcare pentru a o opri, nici măcar când se întinse ca să îl atingă pe obraz. Odată încercase să îi găsească semnul unei diformităţi îngrozitoare pe chip, dar acum îşi dădu seama că cicatricile pe care le vedea ea nu erau pe faţa lui, ci în suflet.

— Sărmanul meu Dragon, şopti ea. Mângâindu-i linia maxilarului. Ei te-au tratat ca pe o bestie, aşa că nu ai avut încotro decât să devii una.

El îi prinse încheietura mâinii într-o strânsoare de neclintit.

— La naiba, Gwendolyn, nu vreau mila ta!

— Atunci ce vrei de la mine? îl imploră ea, înclinându-şi capul spre el.

— Asta, şopti el răguşit şi îşi mută privirea înfometată dinspre ochi, spre buzele ei. Vreau asta.

Capitolul 25

Bernard îşi lăsă buzele în jos, peste ale ei. Limba lui puternică pătrunse înfometată în gura ei şi aduse la viaţă o flacără mistuitoare de dorinţă. Gwendolyn îşi împleti degetele în părul lui, iar tremurul dulce şi fierbinte al limbii ei veni ca o invitaţie să-şi pună în practică magia neagră, chiar dacă, la final, din ea n-avea să mai rămână decât un morman de cenuşă mocnind. Gwendolyn ar fi trebuit să se teamă, dar locul acesta, noaptea şi bărbatul acesta aruncaseră o vrajă asupra ei, alungându-i toate temerile şi inhibiţiile.

Ea oftă în timp ce buzele lui le părăsiră pe ale ei, dar geamătul se adânci, devenind unul de plăcere când acestea trasară o urmă arzătoare de la colţul gurii până la obrazul ei moale.

— Dumnezeule, ador gropiţele tale, murmură el. Şi intenţionez să le gust pe absolut toate înainte să se termine noaptea asta.

Îşi apăsă buzele pe adâncitura delicată de la baza gâtului ei.

Continuă să o sărute dincolo de pulsul care îi bătea puternic şi îi prinse lobul urechii între dinţi, apoi îşi roti limba pe pielea sensibilă a urechii.

Gwendolyn trase repede aer în piept, nefiind pregătită pentru explozia bruscă de dorinţă pe care o simţea în pântece.

Bernard prinse acel sunet neajutorat în gura lui, înăbuşindu-l cu geamătul său. Ea crezuse că el intenţiona să se ospăteze cu trupul ei, dar se dovedise că ea era cea care se sătura cu fiecare dezmierdare înfometată a limbii lui, cu fiecare atingere lacomă a degetelor lui pe pielea ei. Era atât de pierdută în sărutul lui, încât nici măcar nu îşi dădu seama că mâinile lui abile îi desfăcuseră corsetul şi o dezgoliseră până la mijloc, până nu simţi aerul rece al nopţii mângâindu-i sânii goi.

Înainte să îşi poată acoperi rotunjimile generoase cu mâinile, Bernard le acoperi cu ale lui. Îşi umplu palmele cu sânii ei, apoi îi prinse sfârcurile înfiorate între degetul mare şi arătător, tachinându-le cu blândeţe şi mângâindu-le până când ea lăsă să-i scape un suspin tânguitor de plăcere.

— Nu-mi vine să cred că nu ştii cât de frumoasă eşti, îi şopti el la ureche. Eşti atât de moale, atât de dulce, atât de rotundă în toate locurile pe care un bărbat vrea neapărat să le atingă.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi dovedească punctul de vedere, lăsă să-i cadă mâinile de pe sânii ei până pe fund, aducându-i grabnic şoldurile lângă ale lui. Îi săruta gura cu generozitate în timp ce o lipea de el, iar membrul lung şi rigid care împingea nerăbdător pânza kiltului căuta o moliciune şi mai adâncă.

Gwendolyn gâfâi în timp ce mişcarea aceea insuportabilă aprinse o

nouă scânteie, una atât de sălbatică şi atât de fierbinte, că ameninţa să o ardă pe loc. Vârându-şi mâinile pe sub cămaşa lui, îşi trecu uşor degetele peste pielea abdomenului său. Pielea lui fierbinte tremură sub atingerea ei.

— Dacă degetele tale ajung chiar şi doar câţiva centimetri mai jos, spuse el printre dinţii încleştaţi, această noapte a nunţii se va termina înainte să înceapă.

Mâna lui Gwendolyn alunecă în sus, mângâind muşchii uşor acoperiţi cu păr de pe pieptul lui.

— Am aşteptat noaptea asta mai mult de jumătate din viaţa mea. Vreau să dureze la nesfârşit.

— Atunci voi face tot ce pot pentru a opri zorile.

În timp ce Bernard adună jupoanele rochiei voluminoase şi i-o scoase peste cap, ea închise ochii, recunoscătoare că nu exista niciun corset sau pantalonaş care să îl împiedice. El îi împinse uşor lenjeria în jos, până când ea nu mai avu altceva de făcut decât să păşească şi să stea în faţa lui, la fel de goală ca un nou-născut.

El se uită în jos la ea, iar licărul de apreciere din ochii lui era atât de plin de dorinţă, încât crezu că o să-şi ridice kiltul şi o va lua chiar acolo, lipită de uşă.

În schimb, o ridică în braţe şi o purtă până la pat. După ce îşi petrecuse aproape toată viaţa cu picioarele bine înfipte în pământ, Gwendolyn descoperi că-i oferea o senzaţie îmbătătoare să fie ridicată astfel.

Bernard o urmă, pe salteaua umplută cu pene. Greutatea lui ar fi trebuit să o zdrobească, dar ea întâmpină cu plăcere limba care îi pătrunse posesiv printre buze şi umflătura fierbinte şi tare a membrului său care se apăsa pe pântecul ei.

Când el se ridică pentru a-şi scoate cămaşa şi a-şi desface kiltul, ea vibră în aşteptarea trupului său. Razele lunii făceau ca umbra zăbrelelor să se profileze pe pat, făcând-o încă o dată prizoniera lui. O învăluiau într-o lumină scânteietoare, în timp ce pe el îl lăsau în întuneric.

Ea putea numai să îşi imagineze cum arăta în faţa lui… întinsă goală pe aşternuturile de satin, asemenea uneia dintre zeiţele acelea neruşinate, cu forme voluptuoase, care se uitau la ei de sus, din pictura murală. Deşi ochii lui erau în umbră, putea să simtă cum o priveau şi îi provocau furnicături pe piele.

Când vorbi, toţi anii pe care îi petrecuse în Anglia dispărură din accentul lui.

— Aceasta a fost camera mea pe când eram băiat. Mi-am petrecut multe ore nedormite zăcând pe spate, uitându-mă la blestemata aia de pictură murală. Obişnuiam să visez că una dintre zeiţele alea va coborî din cerurile ei în braţele mele. Respiraţia i se auzea în întuneric. Şi

acum dorinţa mi s-a împlinit.

Un val de căldură se năpusti asupra lui Gwendolyn şi sânii începură să i se întărească şi să o doară, de parcă ar fi implorat orice fărâmă de atenţie. Era o tortură dulce să ştie că o va atinge, dar nu şi când, şi unde.

Trupul i se cutremură de dorinţă în timp ce el îşi coborî capul pentru a atinge cu vârful limbii unul din sfârcurile înfiorate. Ea se arcui înspre el şi îşi încleştă degetele în aşternuturi când buzele şi dinţii lui o traseră uşor, stârnind un val de nectar fierbinte între coapsele ei.

Înainte să-şi poată trage sufletul, el o sărută apăsat şi smerit pe gropiţa din interiorul genunchiului. Obrazul lui aspru din cauza bărbii îi gâdila gamba, dar buzele lui erau umede şi calde. Pe măsură ce gura lui îşi continuă drumul mai sus, îndemnând-o să-şi desfacă picioarele, ea începu să tremure.

El îşi trecu palmele peste pielea netedă şi, până atunci, neatinsă de pe pântecul ei.

— Nu trebuie să te temi, îngerul meu frumos. În noaptea asta nu sunt o bestie. Sunt doar un bărbat care nu vrea nimic mai mult pe lume decât să facă dragoste cu mireasa lui.

Mireasa lui.

Gwendolyn aproape că uitase că asemenea plăceri încântătoare şi păcătoase puteau fi binecuvântate de Dumnezeu, motiv pentru care nu fu deloc pregătită pentru şocul pe care îl simţi când mâinile mari şi calde ale lui Bernard îi cuprinseră posteriorul, ridicând-o şi deschizând-o mai mult, ca să accepte cel mai dulce şi mai păcătos dintre săruturi.

Îşi vârî degetele în părul lui mătăsos şi ciufulit, în timp ce trupul i se zvârcoli, pradă unei plăceri de nedescris.

Uitându-se în sus la zeiţele de pe tavan, ameţită, Gwendolyn se întrebă dacă ele cunoscuseră vreodată un asemenea extaz interzis. Persefona îi întorcea privirea cu ochi cunoscători. Iar obrajii îmbujoraţi şi buzele întredeschise ale lui Psyche păreau să îi reflecte chipul ca într-o oglindă.

În acel moment, Bernard îi zgudui simţurile cu o mişcare abilă a limbii. Trupul ei încă mai fremăta de fiorii unei plăceri pure, când gura lui se închise peste a ei, hrănind-o cu ambrozia propriei dorinţe.

— Dacă aş fi ştiut că a fi dată de mâncare unui dragon ar putea fi o senzaţie atât de dulce, murmură ea în gura lui, aş fi mers de bunăvoie la stâlpul acela.

— Ah, dar gustul tău de-abia îmi stimulează apetitul, mârâi el, necăjindu-i gâtul cu dinţii.

Mângâierea înfometată a degetelor sale nu lăsa niciun dubiu în privinţa a ceea ce l-ar fi satisfăcut. Împinse două degete adânc în ea,

folosindu-se de rouă pe care buzele sale o obţinuseră de pe gingaşele ei petale, pregătind-o pentru ceea ce avea să urmeze. În timp ce umbra lui o acoperi, blocând lumina lunii, Gwendolyn începu să tremure din nou.

El îi prinse faţa în palme.

— Ai fost într-atât de curajoasă încât să sfidezi un dragon în propriul bârlog. Nu-mi spune că ţi-e teamă acum.

— Nu îmi e, şopti ea şi îi mângâie cu tandreţe părul de pe frunte. Sunt îngrozită.

Bernard o privi adânc în ochi.

— Şi eu la fel.

Mărturisirea rostită pe o voce răguşită îi dădu lui Gwendolyn curajul de a-şi deschide coapsele în faţa lui. Când el pătrunse adânc în ea, un geamăt sfârşit îi ieşi din gât. Gwendolyn ar fi ţipat şi ea, dacă plăcerea lui nu ar fi părut să fie mult mai puternică decât durerea ei. Disconfortul pe care îl simţi în timp ce se obişnuia cu el fu repede eclipsat de emoţia primară de a fi umplută până la refuz de membrul lui lung şi vibrant. De ţintuirea aceasta nu avea cum să scape şi, în timp ce Bernard începu să se mişte înăuntrul ei, cu fiecare mişcare ajungând mai adânc în ea, Gwendolyn îşi dădu seama că nu îşi mai dorea să scape.

Îşi petrecu braţele în jurul lui şi se agăţă de el ca de viaţa însăşi. Acum nu se mai putea desprinde de ea nici băiatul pe care îl adorase, nici bărbatul pe care îl iubise.

Se arcui înspre el, nerăbdătoare să îi îmbrăţişeze toată fiinţa şi tot ceea ce avea să fie el vreodată… înger şi demon, băiat şi bărbat, bestie şi prinţ, soţ şi străin. Acum nu se mai răzvrătea împotriva autorităţii lui blânde, ci se bucura să fie prizoniera plăcerii pe care avea să i-o ofere din plin.

Cuprinzându-i chipul în palme, se legănă în ea, privind-o în tot acest timp în ochi cu o nerăbdare la fel de sălbatică şi de pasională precum ritmul străvechi care devenea din ce în ce mai puternic între coapsele ei.

— Mi-ai spus că odată erai pe jumătate îndrăgostită de mine, îi aminti el. Ei bine, eu sunt un ticălos egoist şi nu am de gând să mă mulţumesc cu jumătate. Eu vreau totul.

În acel moment, se deplasă uşor şi începu să se mişte într-un unghi în care coapsele îi atingeau mugurele adăpostit în mijlocul cârlionţilor ei umezi.

Îi smulse cuvintele pe care le căuta într-un geamăt, atras de o maree neîntreruptă de plăcere. Trupul lui rămase nemişcat, stăpânit de aceleaşi convulsii de extaz care îi zguduiseră şi ei pântecul. În valea de jos, câţiva săteni îşi ridicară ochii spre castel şi îşi făcură semnul crucii pe piept, jurând că auziseră încă o dată răgetul Dragonului.

Gwendolyn stătea în picioare în braţele lui Bernard, pe masa de sub fereastră, privind cum luna cobora înspre mare. Corabia care îl adusese la ea se afla încă ancorată în golfuleţ, iar catargele sale se profilau pe fondul lunii care apunea. În ciuda eforturilor lui curajoase, amândoi ştiau că noaptea nu putea dura la nesfârşit.

În timp ce ultimele raze argintii ale lunii dispăreau sub valuri, braţul lui se strânse în jurul mijlocului ei. Ea îşi lăsă capul pe spate, rezemându-se de umărul lui, şi oftă cu nostalgie.

Deşi nu păreau să se ruşineze de goliciunea lor, Gwendolyn deveni şi mai îndrăzneaţă graţie întunericului. Se întoarse în braţele lui Bernard şi se lăsă în genunchi în faţa lui.

În timp ce buzele ei moi se deschideau pe abdomenul lui, el îşi trecu uşor mâinile prin părul ei.

— Ce faci, femeie? Încerci să mă înnebuneşti?

Pentru că nu existau cuvinte care să descrie ceea ce se afla în inima ei, Gwendolyn îi oferi singurul răspuns posibil. Mâinile lui se încleştară în pumni în părul ei, capul îi căzu pe spate şi muşchii gâtului i se încordară în timp ce scoase un geamăt de extaz pur. Gwendolyn căutase să ispăşească păcatele tatălui ei, dar în schimb descoperise că era exaltată de această combinaţie îmbătătoare de putere şi vulnerabilitate care se regăsea atât în Bernard, cât şi în ea. Acum nu mai era prizoniera lui, ci un adept care se ruga la altarul plăcerii lui. Iertarea ei fu mai dulce decât orice îşi închipuise, dar nu atât de dulce ca momentul în care Bernard se lăsă în genunchi, iar ea îşi lipi obrazul de inima care îi bubuia în piept.

Deşi lumina trandafirie a răsăritului deja începea să încălzească aerul din cameră, Bernard stătea în umbrele de lângă pat, privind-o pe Gwendolyn cum doarme. Cu părul ei auriu şi pielea palidă, ea era o fiinţă a luminii, sfidând întunericul cu propria existenţă.

Se rezemă de spătarul fotoliului, cu kiltul înfăşurat în poală. În orice alt moment, ar fi cerut un pahar de vin de Porto şi un trabuc, dar el încă nu era gata să alunge gustul ei din gură.

Ea stătea ghemuită deasupra aşternutului, cu obrazul rezemat pe palmele împreunate şi buzele umflate de săruturile lui. Pântecul i se încordă. Cu puţin timp înainte de răsărit, el aflase cât de generoase puteau fi buzele acelea.

Se întinse pentru a-i da la o parte o şuviţă aurie de pe frunte. Pentru prima dată în cincisprezece ani, instinctul lui de a proteja era mai puternic decât cel de a distruge. Chiar dacă pericolul de care avea cea mai mare nevoie să o apere era chiar el.

Nu mai putea ignora petele uscate de pe cearceafuri sau picăturile ruginii care pătau coapsele palide ale lui Gwendolyn.

Răzbunarea să cadă peste-al vostru sat
Până va curge sânge nevinovat.

În timp ce blestemul tatălui său îi răsuna în minte, Bernard îşi lăsă capul în mâini. El vărsase sângele unei fiinţe nevinovate, numai ca să descopere că nu se schimbase nimic.

O avertizase pe Gwendolyn că băiatul pe care îl iubise odinioară era mort, dar până în acest moment, Bernard nu jelise niciodată cu adevărat pentru el.

Acel băiat nu ar fi căutat niciodată să o pedepsească pe ea pentru păcatele săvârşite de tatăl ei. El nu ar fi forţat-o niciodată să accepte o asemenea parodie ridicolă de căsătorie. El i-ar fi oferit nunta pe care o merita. Şi o noapte a nunţii pe măsură.

Ea ar fi avut aşternuturi curate şi flori proaspete, şi un foc care să o încălzească în timp ce servitoarea ei ar fi ajutat-o să îşi dea jos rochia şi să se îmbrace cu o cămaşă de noapte de un alb imaculat. S-ar fi aşezat în faţa oglinzii în timp ce servitoarea i-ar fi trecut o perie prin păr şi poate i-ar fi răspuns la câteva întrebări ca să-i aline temerile legate de noaptea care avea să urmeze.

El nu ar fi venit la ea pe întuneric, ci în lumina lumânărilor, oferindu-i un pahar de vin pentru a-şi linişti nervii înainte să-i fure câteva sărutări nevinovate. Apoi ar fi purtat-o spre pat, ar fi aşezat-o uşor între perne şi ar fi făcut dragoste cu tot respectul pe care ea îl merita. Cu siguranţă, nu ar fi supus-o atâtor împreunări febrile fără să îi lase trupul tânăr şi fraged să îşi revină după atenţiile lui sălbatice.

Bernard îşi ridică uşor capul şi urmări cu privirea disperată linia sinuoasă ce contura spatele graţios al lui Gwendolyn. Acel băiat i-ar fi dat atât de multe… o casă, copii şi inima lui.

Bernard vru să creadă că el încă îi mai putea oferi lucrurile acelea. Dar se temea că, de fiecare dată când avea să se uite la ea, urma să îşi amintească de înţelegerea pe care tatăl ei o făcuse cu diavolul, şi cât de mult îl costase asta.

Amintiri pe care le negase timp de mai mult de cincisprezece ani îl invadară ca un potop… Căldura, mirosul sărat al poneiului său după o ploaie puternică; râsul pătrunzător şi exasperat al tatălui său; atingerea blândă a mamei sale în timp ce îi dădea la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

Trădarea lui Alastair Wilder îi furase trecutul şi acum părea că avea să îi fure şi viitorul.

Duşmanul lui avea un chip. Şi era chipul unui om pe care el îl admirase şi îl respectase odinioară. Un om căruia tatăl lui îi încredinţase viaţa lui şi pe cea a familiei sale. Când trădase acea încredere, Wilder câştigase ura veşnică a lui Bernard.

Sigur, nu era decât o problemă de timp înainte ca ura aceea să otrăvească tot ce atingea… chiar şi pe Gwendolyn.

Era exact aşa cum se temuse întotdeauna că va fi. Sărutul ei, oferit de bunăvoie, îl blestemase să păşească în întuneric pentru tot restul zilelor sale. De-abia acum era blestemat să ştie că întunericul nu însemna lipsa luminii, ci lipsa ei.

Dragonul veni la Gwendolyn în vis. Ea stătea ghemuită într-un pat din lemn de santal şi mirodenii parfumate când umbra lui căzu peste ea.

Şovăind să se trezească, îşi ţinu ochii închişi în timp ce îşi deschidea braţele spre el, şoptindu-i numele. La început crezu că el voia să se strecoare din nou între coapsele ei… să aline acea durere pustie care era satisfăcută numai de prezenţa lui. Dar, în schimb, el o prinse în braţele sale, apoi îi atinse fruntea uşor cu buzele, apoi obrajii cu gropiţe şi colţul gurii.

— E dimineaţă? murmură ea, frecându-şi buzele de gâtul lui.

— Nu şi pentru mine, şopti el şi îşi strânse braţele în jurul ei.

Ea se cuibări mai bine în căldura lor.

— Atunci trebuie să mă trezesc?

— Nu, îngerul meu, poţi să dormi cât de mult vrei.

O sărută pe buzele catifelate şi o aşeză înapoi pe saltea. Împături faldurile moi ale tartanului său în jurul ei şi mâinile îi zăboviră peste tot pe unde o atingea.

Apoi, umbra lui pluti mai departe de ea. Gwendolyn se adăposti în coconul de tartan, sigură că Dragonul ei avea să o vegheze în timp ce dormea.

Când Gwendolyn deschise ochii din nou, o bestie stătea pe pieptul ei. Mai demult ar fi ţipat descoperind-o, dar acum se gândi numai la cât de uimitor era că putea să respire, deşi era împovărată de o asemenea greutate.

Toby îi răspunse şi el cu o clipire adormită a genelor.

— Cum de rămâi atât de gras? îl întrebă ea. Ştiu că nu e din cauză că mănânci şoareci. Mustăţile lui tremurară şi făcu o asemenea grimasă, că ea nu se putu abţine să nu râdă. Presupun că şi tu ai vrea să mă întrebi acelaşi lucru.

Drept răspuns, motanul îşi întinse ghearele şi începu să frământe tartanul. Dându-l uşor la o parte înainte să o înţepe în spate, Gwendolyn se ridică în şezut.

De data aceasta, nu mai trebui să se întrebe cum anume ajunsese motanul în turn. Uşa-panou era întredeschisă şi Bernard nu se vedea nicăieri.

— Sper că s-a dus să ne aducă amândurora micul dejun, îi spuse ea

pisicii şi îşi întinse muşchii înţepeniţi. Observând unghiul în care cădea lumina soarelui prin fereastră, adăugă: Sau prânzul.

Un zâmbet obraznic îi arcui buzele. Nici măcar servitorul ăla englez şi încăpăţânat al lui Bernard nu ar fi putut să o învinovăţească pentru că lenevise în pat jumătate de zi, având în vedere că stăpânul lui fusese cel care o ţinuse trează jumătate de noapte.

Sătenii avuseseră dreptate într-o privinţă. Apetitul Dragonului era insaţiabil.

Gwendolyn căzu înapoi pe perne, chicotind ca o şcolăriţă. Aşternuturile nu mai miroseau a lemn de santal şi mirodenii, ci aveau un parfum pământesc de mosc, care îi aminti că făcuseră dragoste. Respiră adânc, savurându-şi amintirile.

Zâmbind, se uită în sus la pictura de pe tavan şi medită la lucrurile pe care le aveau în comun povestea lui Psyche şi a ei.

Precum Dragonul, Cupidon venea la Psyche numai noaptea, făcând-o să promită că nu va încerca niciodată să îi vadă faţa. Gwendolyn se chinui să îşi amintească mai mult din povestea pe care i-o spusese odată mama ei. Împinsă de surorile ei geloase, Psyche îşi încălcase jurământul şi se uitase pe furiş la Cupidon în timp ce acesta dormea. Mâniat că fusese trădat de mireasa lui, el zburase departe şi jurase să nu o mai vadă niciodată.

Zâmbetul lui Gwendolyn pieri. Se ridică şi deveni conştientă de liniştea din castel. Pentru că Toby încă mai era bosumflat pentru că fusese dat la o parte de pe pieptul ei, acum liniştea nu mai era întreruptă nici măcar de motanul care torcea.

Se dădu jos din pat şi îşi puse rochia mototolită, după care îşi înfăşură tartanul în jurul umerilor. O şoaptă copilărească o făcu să închidă ochii la fel cum făcuse în ruinele capelei, în noaptea în care plecase în căutarea Dragonului.

De data asta, intuiţia nu-i mai spunea că Dragonul era aici. Simţea doar un pustiu imens, subliniat de tăcerea neliniştitoare care se lăsase peste castel.

Deschizând ochii, Gwendolyn fugi prin turn şi se cocoţă pe masă.

Corabia lui Bernard deja ieşea din golfuleţ cu pânzele desfăcute pentru a prinde vântul de sud.

Până când ajunse în vârful castelului, Gwendolyn deja respira anevoie.

Vântul îi trăgea părul şi o orbi pentru câteva momente în timp ce fugea pe parapet.

Se aplecă peste zid, iar unghiile i se înfipseră în stâncă atunci când zări nava care se îndepărta la orizont. Înainte ca un val de lacrimi fierbinţi să îi înceţoşeze privirea, văzu o siluetă singuratică stând la pupa corăbiei, cu o pelerină neagră fluturând în jurul umerilor săi

largi.

Se întrebă dacă el o vedea. Poate că putea vedea soarele strălucind în părul ei auriu, dar nu putea zări sughiţurile de plâns care îi zdruncinau umerii sau lacrimile care îi curgeau în jos pe obraji. Ea rămase acolo, refuzând să cedeze atâta timp cât mai exista şi cea mai mică şansă ca el să o zărească.

Pe măsură ce corabia se topea în orizontul neclar, Gwendolyn căzu în genunchi pe pietrele reci şi îşi îngropă faţa în palme. Nu ar fi putut să spună cât de mult rămăsese în poziţia asta. Ar fi putut fi numai câteva clipe sau o eternitate. Dar când auzi un pas în spatele ei, îşi smuci capul în direcţia aceea şi speranţa i se frânse în piept.

Acolo stătea Tupper, iar ochii lui căprui şi blânzi străluceau de compasiune.

— Asta a sosit la conac acum scurt timp, spuse el încet şi întinse mâna. Presupun că nu a vrut să fii singură când o citeşti.

Gwendolyn netezi hârtia sidefie cu mâinile ei, apoi îşi trecu un deget pe sub picătura cunoscută de ceară care o sigila.

Scrisul elegant al lui Bernard nu mai avea stilul obişnuit. Liniile puternice şi curbele elegante erau pătate de cerneală şi ştersături.

— „Milady”, citi Gwendolyn pe o voce joasă. „Blestemul a fost rupt. Atât tu, cât şi Ballybliss sunteţi liberi. Am încercat să te avertizez că eu nu mai sunt băiatul pe care l-ai iubit odinioară. După ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută, cu siguranţă mă crezi.”

Tupper roşi, dar Gwendolyn refuză să simtă vreun fior de ruşine.

— „De azi înainte”, continuă ea, „niciun bărbat nu va fi vreodată stăpânul tău, pentru că tu vei fi MacCullough, căpetenia clanului MacCullough şi doamna castelului Weyrcraig. Am aranjat ca acele o mie de lire pe care tatăl tău le-a acceptat de la Cumberland să îţi fie livrate ţie, pentru a face cu ele ce crezi de cuviinţă pentru clan şi pentru castel. După asta, vei primi în fiecare an câte zece mii de lire, până la moartea mea.”

Gwendolyn se poticni.

— „Odată mi-ai cerut să-ţi spun adevărul şi eu te-am refuzat. Noaptea trecută mi-ai cerut să am milă şi te-am refuzat din nou. Tot ce mi-a rămas să îţi ofer acum este singurul lucru care nu a fost niciodată al meu cu adevărat… libertatea ta.” Gwendolyn fu obligată să citească sfârşitul printre lacrimile care îi pătau obrajii, „Îţi las atât numele, cât şi inima mea. Al tău pentru totdeauna, Bernard MacCullough.”

Îşi lăsă capul în jos, strângând hârtia în pumn. Arătând aproape la fel de deplorabil pe cât se simţea ea, Tupper bâjbâi în buzunarul hainei sale după o batistă şi i-o oferi.

Gwendolyn se ridică în picioare, dând la o parte batista.

— Blestemat să fie, Tupper! Afurisit să-i fie sufletul ăla trufaş!

Strângând tartanul în jurul umerilor, se întoarse înapoi spre mare, lăsând vântul să îi şteargă lacrimile. Chiar crede că totul poate reveni la cum era înainte ca el să vină în locul ăsta? Chiar crede că eu pot să mă întorc la convingerea că nu există dragoni?

Tupper clătină din cap, neajutorat.

— Sunt sigur că a crezut că face ceea ce se cuvine.

Gwendolyn se întoarse brusc.

— Şi cu toate astea are tupeul absolut să încerce să mă convingă că el nu mai este băiatul pe care mi-l aminteam? El e exact băiatul ăla! Încrezut. Încăpăţânat. Trufaş. Mereu încercând să hotărască ce e mai bine pentru alţii fără să se sinchisească să îi întrebe. Vai, dar nu s-a schimbat niciun pic!

— Poate fi foarte încăpăţânat odată ce îi intră o idee în minte. Poate că în timp…

— Eu am aşteptat deja cincisprezece ani. Cât mai trebuie să îl aştept de data asta? Douăzeci de ani? Treizeci? O viaţă întreagă? Clătină din cap. O, nu! Nu intenţionez să mai pierd nicio secundă din viaţa mea aşteptând ca Bernard MacCullough să-şi vină în minţi.

Tupper îndesă batista înapoi în buzunar.

— Şi ce vrei să faci?

Gwendolyn se îndreptă de spate. Ştergându-şi ultimele lacrimi de pe obraji, îşi trase tartanul în jurul umerilor de parcă ar fi fost pelerina unei străvechi regine celtice.

— Ai auzit ce a vrut să spună, Tupper. Acum eu sunt o MacCullough. Şi fie că are dreptate, fie că nu, un MacCullough trebuie mereu să lupte.

Capitolul 26

— E o adevărată bestie, nu-i aşa?

— Asta depinde dacă te referi la temperamentul lui sau la inteligenţă. Am auzit că o singură lovitură din partea limbii sale ascuţite poate să-l desfiinţeze şi pe cel mai inteligent partener de discuţie.

— Eu nu m-aş opune să primesc o lovitură de-asta din partea lui. Atâta timp cât s-ar întâmpla atunci când Reginald al meu se află la ţară, la una din interminabilele lui partide de vânătoare.

Această remarcă glumeaţă fu urmată de o rundă de chicoteli scandalizate din partea doamnelor aşezate în jurul celei care vorbise.

Persoana despre care făceau aceste speculaţii îşi duse paharul de şampanie la buze, pretinzând că nu a auzit conversaţia care avusese loc chiar în spatele lui. Din fericire, gazda lui manifestase o dragoste neţărmurită pentru stilul neoclasic în decorarea casei sale, oferindu-i o gamă largă de coloane în spatele cărora să se ascundă.

— Soţul meu a auzit un zvon că nici măcar nu este englez, le informă altă femeie.

— După câte se pare, s-a dat drept unul de-al nostru timp de mai mulţi ani, numai pentru a ascunde faptul că este, de fapt… Şi făcu o pauză pentru a se asigura de efectul dramatic al mărturisirii… un scoţian!

După icnetele şocate care îi însoţiră descoperirea, ar fi putut foarte bine să spună că este un pacient scăpat de la spitalul de nebuni.

— Asta explică temperamentul pe care îl are, nu-i aşa? Scoţienii sunt o gloată sălbatică, predispuşi să răpească virgine şi să vorbească orice le trece prin minte. Femeia vorbi de parcă aceste trăsături erau la fel de respingătoare.

— Ai auzit ce a spus după ce Lady Jane l-a încolţit în salonul de primire şi şi-a petrecut următoarele trei sferturi de oră prea mărind virtuţile matrimoniale ale nepoatei sale?

Foşnetul evantaielor indică un nou val de entuziasm.

— O, nu. Te rugăm, spune-ne!

Cea care vorbise îşi coborî vocea ascuţită cu câteva octave, pentru a imita grosolan vocea baritonală a lui Bernard:

— Dacă aş fi în căutarea unei soţii, milady, şi lucrul acesta categoric nu se întâmplă, aceasta nu ar fi o fetişcană rânjită cu sânii mai mari decât mintea.

În timp ce femeile dispărură într-o furtună de râsete, Bernard îşi ridică paharul într-un toast scurt pentru o fată care fusese binecuvântată cu ambele.

— Poate că nu soţia lui i-ar putea satisface apetitul, sugeră sirena

cu voce răguşită, ci a altuia.

În timp ce ea şi însoţitoarele ei hlizite se îndepărtau în căutare de sânge proaspăt, Bernard îşi duse din nou paharul la buze. Fu surprins să îl găsească gol. Dacă ar fi continuat să dea pe gât băutura înspumată cu gust oribil în ritmul acesta, în curând ajungea să se sprijine de coloană în loc să se ascundă în spatele ei.

Se întorsese în Londra de mai puţin de o lună, dar îşi petrecuse majoritatea timpului dormind prea puţin şi bând prea mult. Nu era de mirare că se pricopsea cu reputaţia unui comportament de bestie. Niciodată nu îi suportase pe neghiobi cu plăcere, dar acum se părea că era nevoie de mai mult decât o privire cu coada ochiului pentru a câştiga o replică muşcătoare sau o respingere bombănită. Dacă Lord Drummond nu ar fi fost un investitor loial în firma lui de transporturi şi unul dintre cei mai vechi prieteni ai amiralului Grayson, ar fi refuzat invitaţia ducesei şi ar fi rămas în casa lui puţin mobilată din oraş, iar singurul lui tovarăş ar fi fost un morman de registre neglijate şi o sticlă de vin de Porto.

Ţinând calea unui lacheu care tocmai trecea prin faţa lui, Bernard schimbă paharul gol cu unul plin. Luă o înghiţitură mare înainte să-şi dea seama că nu mai era singur. Una dintre femeile care tocmai îşi petrecuse ultimele zece minute analizându-i farmecele, sau lipsa lor, ieşi din spatele frunzişului unei ferigi în ghiveci, lângă el.

— Milady, spuse Bernard şi o salută dând scurt din cap.

— O, scuzaţi-mă, domnule. Fluturarea sinceră a pleoapelor nu se potrivea cu vocea ei guturală. V-am confundat cu soţul meu.

— Cred că e vorba despre Reginald, nu-i aşa? Spuneţi-mi, devotatul dumneavoastră Reginald bănuieşte că dumneavoastră ieşiţi la pândă după vânat tânăr ori de câte ori el se află la vânătoare?

Gura dată cu ruj a femeii se căscă pentru a forma un „o” şocat, înainte să se arcuiască într-un zâmbet de felină.

— Vai, dar chiar aveţi auzul ascuţit şi dinţii tăioşi ca o bestie, nu-i aşa? Dacă încercaţi să mă speriaţi, ar trebui să vă avertizez că eu am apreciat întotdeauna sinceritatea la un bărbat. Privirea ei lacomă trecu de la vârfurile lustruite ale cizmelor sale, la părul negru strălucitor. Printre alte lucruri.

Bernard aproape că îşi dorea să îi poată întoarce complimentul. Nu putea să nege că era o femeie frumoasă. Părul ei negru fusese pieptănat într-o coafură înaltă şi suflat cu un strat strălucitor de pudră care se potrivea perfect cu faţa ei cu tentă de alabastru. Avea buzele pline şi roşii, iar obrajii frumos sculptaţi.

În jurul gâtului subţire purta o panglică din catifea neagră şi o aluniţă înşelătoare din catifea pe obraz, acolo unde ar fi trebuit să fie o gropiţă.

Pe sub satinul fin al rochiei, un corset îi strângea talia atât de mult,

încât probabil ar fi putut să o cuprindă cu mâinile, şi în acelaşi timp îi împingea sânii plini în sus, aceştia ameninţând să se reverse din materialul care îi ţinea captivi.

Cu toate astea, în ciuda crinolinei largi care dădea impresia că are şolduri voluptuoase, nimic nu îi putea masca expresia dură din ochi. Arăta ca o fiinţă gata să se sfărâme la o simplă atingere. Silueta ei nu avea nimic cald sau statornic. Nu avea nimic de care un bărbat s-ar fi putut prinde… sau în care s-ar fi putut afunda…

Bernard se îndepărtă de coloană, temându-se pentru o clipă că ar putea merge împleticit.

— Mă bucur că apreciaţi sinceritatea la un bărbat, pentru că, foarte sincer, trebuie să vă rog să mă scuzaţi.

— Dar nu puteţi pleca încă, domnule. Nici măcar nu a fost încă servită cina!

Bernard zăbovi suficient de mult pentru a-i oferi o reverenţă politicoasă.

— Mă tem că ar fi inutil, milady. Se pare că deja mi-am pierdut pofta de mâncare.

În timp ce Bernard se întorcea spre casă, ceaţa înăbuşea sunetul pe care cizmele lui îl făceau pe caldarâmul umed. La fiecare pas, pelerina i se înfăşura în jurul gleznelor, dar nu prea reuşea să îl încălzească. Acesta nu era frigul muşcător din Highlands, ci o răcoare umedă care părea să-i fi intrat adânc în oase. O pătură tulbure de funingine învelea acoperişurile neregulate şi coşurile din cărămidă, făcând ca strălucirea stelelor îndepărtate să pară o simplă licărire. Liniştea încremenită îl făcu să-şi dea seama cât de mult îi lipsea sporovăială plină de veselie a lui Tupper.

Acum, el făcea parte din oraşul acesta învăluit în ceaţă şi funingine. Nu mai era Dragonul lui Gwendolyn sau căpetenia clanului MacCullough . Era doar un alt străin oarecare, într-o mare de oameni.

Îşi scoase un trabuc din buzunar şi îl aprinse. Odată, neliniştea care îi tulbura sufletul l-ar fi făcut să plece la pândă în noapte. Dar vechile lui obiceiuri şi femeile trecutului îşi pierduseră farmecul, victime ale celor câteva ore minunate petrecute în braţele lui Gwendolyn.

Auzi un pas înfundat în urma lui. Se întoarse, dar descoperi că strada era pustie şi învăluită în umbre. Lămpile de pe stradă nu erau decât nişte găuri neclare de lumină în ceaţă. Îşi lăsă capul în jos, dar singurul sunet pe care îl auzi fu sfârâitul slab al trabucului care mocnea în mâna lui.

Vârând trabucul în colţul gurii, îşi reluă plimbarea. Nu se întorsese în Londra de suficient de mult timp pentru a-şi face duşmani. Decât dacă nu cumva insultase din greşeală pe soţia vreunuia cu replicile lui usturătoare.

Dar era mult mai probabil ca un soţ furios să îl provoace la duel decât să îl urmărească pe drumul spre casă. Şi Bernard nici măcar nu l-ar fi pizmuit pentru acest privilegiu. Cel puţin, să piară din cauza unui glonte, într-un duel, ar fi fost o moarte mai onorabilă şi mai rapidă decât băutura.

Când intră pe strada pe care locuia, îşi încetini paşii. Cine ar fi crezut că o casă din Londra, înghesuită pe Berkeley Square, ar fi putut să arate mai singuratică şi mai sinistră decât o ruină cocoţată pe vârful unei stânci din Highlands? Lămpile aprinse îl întâmpinară cu veselie de la ferestrele caselor vecine.

Undeva, o uşă se deschise şi se închise, lăsând pentru scurt timp să se audă zgomotul vesel al unui pian şi râsetul unui copil. Casa lui Bernard îl aştepta la capătul străzii, întunecată şi tăcută.

Dădu să urce primele trepte, când un licăr de lumină de la una dintre ferestrele de la etajul al doilea îi atrase atenţia.

Se opri cu mâna pe balustrada din metal forjat. Ar fi putut jura că îi dăduse lui Jenkins o seară liberă. Aşteptă câteva minute, privind în sus la ferestrele întunecate, dar luminiţa aceea fantomatică nu mai apăru. Scuturând din cap, Bernard descuie uşa şi îşi promise că nu va mai renunţa niciodată la vinul de Porto în favoarea şampaniei.

La cină, mâncă o friptură rece de vită şi pâine, apoi rămase închis în biroul lui până când rândurile de cifre ordonate din registre începură să devină neclare în faţa ochilor săi. Oboseala îi făcea paşii mai grei pe măsură ce urca scările care duceau spre dormitorul lui, dar nu reuşi să adoarmă decât mult după miezul nopţii.

Un cântec de jale, nepământean, îl făcu să tresară din somn. Se ridică în şezut, amintindu-şi de muzica melancolică a cimpoaielor. Cântecul se opri brusc, lăsându-l să se întrebe dacă nu cumva visase.

Paşi misterioşi. Pâlpâiri fantomatice de lumină într-o casă părăsită. Un bocet ciudat de cimpoaie în inima Londrei.

Dacă nu visa, se gândi el, atunci cu siguranţă că înnebunise. Bâjbâi după lumânare şi cutia cu iască pe care le lăsase pe noptieră. În acelaşi moment în care descoperi că acestea dispăruseră, îşi mai dădu seama de ceva.

Nu mai era singur.

Cineva se afla în cameră cu el, cineva cu o respiraţie atât de uşoară, încât contrasta cu bătăile puternice ale inimii sale. Întinzând mâna sub pernă, Bernard trase în tăcere pistolul încărcat pe care îl ţinea mereu acolo.

Coborî ţeava armei înspre umbre.

— Cine naiba eşti? Şi ce cauţi în casa mea?

Se aprinse un chibrit. O lumânare prinse viaţă.

— Unii îmi spun căpetenia clanului MacCullough , alţii îmi spun doamna castelului Weyrcraig, dar tu, domnule, îmi poţi spune milady

Dragon.

Capitolul 27

Privind-o pe Gwendolyn cum se materializa din umbre era ca şi cum ar fi privit soarele ieşind de după un noian de nori de furtună. Strălucirea ei neaşteptată îl făcu să-l usture ochii. Era o adevărată apariţie, îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea lavandei. Părul ei cobora în bucle moi şi aurii în jurul feţei, iar ochii albaştri îi licăreau cu căldură.

— Acum ştiu că visez, murmură el.

Închise ochii, dar când îi deschise din nou, ea se afla încă acolo, privindu-l cu o răbdare amuzată.

— Ai face bine să laşi jos lucrul acela înainte să se descarce.

Bernard avu nevoie de o clipă plină de uimire pentru a-şi da scama că Gwendolyn se referea la pistol. Încet, făcu întocmai.

— Nu a fost o mutare foarte inteligentă din partea ta, să îmi furi lumânarea, şi nu pistolul. Aş fi putut să te împuşc, ştii?

— Nu, nu ai fi putut. Gropiţele din obrajii ei se adânciră. Nu este încărcat.

Supărat mai mult pe el însuşi decât pe ea, Bernard aruncă pistolul pe masă.

— Deci unde l-ai ascuns pe Tupper şi cimpoiul lui? În pod?

— În pivniţă. Dar nu îţi face griji în privinţa lui. Am lăsat-o pe Kitty acolo ca să-i ţină companie. Sunt în luna lor de miere, ştii? L-am convins că, dacă vin la Londra cu mine, vor avea parte de o aventură mai incitantă decât în Edimburgh.

— O garderobă nouă. Lună de miere pentru familia ta. Mă bucur că foloseşti cum trebuie banii pe care ţi i-am lăsat.

— Şi de ce nu aş face-o? Ridică din sprânceană. I-am meritat, nu-i aşa?

Bernard rămase fără cuvinte pentru o clipă.

— De asta crezi că ţi-am lăsat aurul? Ca plată pentru serviciile tale?

Ea ridică din umeri.

— Ce altceva aş fi putut să cred? În dimineaţa aia, când m-am trezit, tu erai plecat şi aurul era acolo.

Bernard era pe punctul de a arunca deoparte cearceaful ca să se poată scula, când îşi aminti că lui nu îi plăcuseră niciodată cămăşile de noapte. Pantalonii lui erau atârnaţi pe scaunul de lângă uşă. Asta dacă nu cumva Gwendolyn îi furase şi pe-aceia.

Încrucişându-şi braţele peste piept, se încruntă la ea.

— Unele comori, milady, sunt nepreţuite.

Poate că ea roşise, dar lumina pâlpâitoare a lumânării nu îl lăsă să îşi dea seama.

— Sau poate merită numai ce doreşte cineva să plătească pe ele.

Bernard o privi circumspect.

— Şi de ce te afli aici, *milady Dragon?* Ai venit să cauţi sacrificiul unui virgin?

— Dacă aşa ar fi fost, atunci am venit la locul nepotrivit, nu-i aşa? Gwendolyn se aşeză la picioarele patului, astfel încât să nu poată ajunge la ea. De fapt, eu nu caut un virgin, ci un avocat de încredere.

— Nu-mi pot închipui de ce ai avea nevoie de aşa ceva. Decât dacă plănuieşti să-ţi faci o obişnuinţă din a intra neinvitată prin case, acompaniată de cântec de cimpoaie.

Ea îi lovi piciorul într-un gest plin de afecţiune.

— Nu fi prostuţ. Vreau să discut despre posibilitatea de a obţine o anulare sau chiar un divorţ dacă este nevoie.

Bernard se lăsă să cadă înapoi pe tăblia patului, nepregătit pentru fiorul de gheaţă care îi curse în jos pe spinare.

— De ce ai divorţa de mine?

— Şi de ce nu? Tu mi-ai oferit libertatea, nu-i aşa? Cu siguranţă nu credeai că mă voi mulţumi să putrezesc în mormanul ăla de pietre pentru tot restul zilelor mele. Poate că tu nu doreşti să te mai căsătoreşti din nou, dar eu nu am nicio intenţie să îmi petrec restul zilelor… îi aruncă o privire provocatoare. Sau nopţilor… singură.

— Am plecat de numai câteva săptămâni. L-ai ales deja pe succesorul meu?

Ea ridică din umeri.

— Am descoperit că nu e lipsă de pretendenţi în Ballybliss.
E Ross, de exemplu.

Bernard aproape că se dădu jos din pat – la naiba cu pantalonii!

— Ross? Ţi-ai ieşit de tot din minţi? El a încercat să te dea de mâncare unui dragon şi să te ardă pe rug.

Gwendolyn îşi netezi fustele de parcă ar fi fost indiferentă la consternarea lui.

— Poate că aşa e, dar am văzut o parte mai blândă a lui de când am devenit MacCullough. Mi-a acordat foarte mare atenţie. Un zâmbet mic îi arcui buzele. Nu trece nicio zi în care să nu îmi aducă un buchet de iarbă sălbatică sau alte mici semne ale afecţiunii sale. Desigur, dacă eu şi Ross nu ne potrivim, există mereu şi Lachlan. Flăcăul are inima frântă de când Nessa l-a dat la o parte pentru nepotul căldărarului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu te poţi mărita cu Lachlan! Îi creşte păr din urechi.

Gwendolyn clipi spre el.

— Şi ăsta nu se presupune că e un semn al virilităţii?

Bernard ar fi jurat că zilele în care fusese o bestie se terminaseră, dar fu pe punctul de a urla la ea.

— Numai dacă eşti gorilă.

Încruntându-se, Gwendolyn se ridică şi păşi lângă pat.

— Poate că ai dreptate, domnule. Mă tem că eram pe cale de-a face o greşeală teribilă. Mi-ai dat atât de multe de gândit.

— Slavă Domnului pentru asta, bombăni el.

După alt minut în care se plimbă prin cameră, ea se întoarse spre el.

— Poate că ar fi mai bine dacă aş căuta un avocat chiar aici, în Londra. Odată mi-ar fi lipsit încrederea să fac asta, dar tu ai fost cel care m-a convins că am multe de oferit unui bărbat. Şi nu eşti singurul care crede asta. Îşi prinse mâinile în faţă, ca şi cum ar fi recitat o poezie de copii. Poate că moda de acum dictează că femeia trebuie să fie slabă ca o nimfă, dar un bărbat cu discernământ va aprecia întotdeauna o femeie sănătoasă.

Bernard se aplecă înainte, perfect pregătit să îl provoace la duel pe nenorocitul care îi umpluse soţiei lui capul cu astfel de idei şocante.

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Păi Taffy, strămătuşa lui Tupper, desigur. A fost destul de amabilă să ne găzduiască pe toţi când tatăl lui Tupper l-a dezmoştenit pentru că s-a însurat cu o scoţiancă fără bani. A fost atât de furioasă pe viconte, că a hotărât să îl dezmoştenească. Când va muri, toată averea ei va ajunge la Tupper.

— Dacă va trăi mai mult decât ea, spuse Bernard pe un ton serios, gândindu-se la perspectiva foarte improbabilă, având în vedere rolul prietenului său în această ambuscadă. Plictisindu-se de faptul că Gwendolyn se plimba departe de el, smulse cearceaful de pe pat şi îl prinse în jurul taliei. Şi cum anume propui să îi întâlnim pe aceşti viitori pretendenţi ai tăi? Să-ţi fac eu cunoştinţă? Se ridică, făcând o reverenţă de curtoazie în faţa stâlpului de la pat. Salut, David, bătrâne. Aceasta este soţia mea. Ai vrea să te însori cu ea?

Gwendolyn râse.

— I-ai pune pe toţi pe fugă cu privirea ta ameninţătoare.

El făcu un pas către ea.

— Nu m-am descurcat prea bine când am încercat să te sperii pe tine, nu-i aşa?

— Din contră, tu ai fost cel care a fugit de mine. Şi de ce anume ai făcut asta? Îşi lovi buzele cu degetul, pretinzând că încearcă să îţi amintească. O, da, a fost pentru că tu nu mai erai băiatul pe care l-am iubit odinioară. Dar ai uitat să iei în considerare un lucru. Nici eu nu mai sunt o fetiţă. Îşi lipi palmele pe pieptul lui şi un tremur îi înfioră muşchii încordaţi de pe abdomen. Eu nu am nevoie de un băiat. Eu am nevoie de un bărbat.

Îndrăzneala ei era irezistibilă. Prinzându-i una din încheieturi, Bernard îi trecu cealaltă mână liberă în jos peste cearceaf până când se lipi de focul care ardea între coapsele lui.

— Atunci ai venit în locul potrivit.

Degetele ei se încordară. Se uită în sus la el printre gene, şi cu respiraţia la fel de întretăiată şi de rapidă ca a lui. El o trase în braţe şi îşi coborî buzele peste ale ei. Gura ei era plină şi dulce şi tocmai bună de savurat, precum căpşunele încălzite de soare, stropite cu frişcă proaspătă. Bernard gemu în timp ce limba ei o căută pe a lui, făcându-l nebun de nerăbdare.

În timp ce căzu înapoi pe pat, trăgând-o pe Gwendolyn călare peste el, toate hotărârile lui nobile de-a o lua mai încet, de a fi blând, fură înlocuite de o dorinţă mistuitoare.

Să fie înăuntrul soţiei sale.

Nu avu nevoie decât de trei sărutări lungi, fierbinţi şi pătrunzătoare pentru a-şi vârî apoi mâinile sub fustele ei. În loc să îi tragă lenjeria în jos pe coapse, lărgi pur şi simplu despicătura îngustă din mătasea fină. Încă două sărutări şi aceleaşi degete alunecau înăuntrul ei, într-un ritm pe care trupul lui ardea de nerăbdare să îl copieze. Ea urmă cadenţa impusă de el, arcuindu-se instinctiv înspre plăcerea pe care i-o oferea.

Bernard smulse la o parte cearceaful. Când Gwendolyn se lăsă iarăşi peste el, nu degetele lui fură cele care alunecară adânc înăuntrul ei.

Ea se înfioră, trupul ei fraged şi tânăr strângându-l ca într-o menghină de plăcere pură. Îşi dorise un bărbat, iar el îi oferise unul adevărat. Ridică mâna pentru a-i mângâia obrazul îmbujorat.

— Acum putem să încetinim, îngerul meu. Vreau ca şi tu să te bucuri de asta la fel de mult ca şi mine.

Hotărât să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a se asigura că aşa avea să se întâmple, Bernard îi cuprinse şoldurile cu mâinile şi o conduse într-un ritm care era destul de încet şi de sinuos pentru a-i înnebuni pe amândoi. Strădania aceasta îl făcu să asude tot, dar el ştiu că meritase efortul, în momentul în care licăririle extazului începură să danseze pe chipul ei frumos.

Aşteptă până când capul îi căzu pe spate şi printre buze îi scăpă un geamăt gutural, pentru a-şi strecura o mână pe sub fusta ei. Nu avu nevoie decât să îi mângâie carnea înfiorată cu un singur deget, pentru a-i transforma geamătul într-un urlet tânguitor.

Apoi, Bernard scăpă controlul. Îi prinse şoldurile, fără să mai vrea sau să mai poată stăpâni ritmul plin de pasiune al mişcărilor sale. Dorinţa de a fi înăuntrul ei fusese înlocuită de o nevoie chiar şi mai puternică, şi mai primară. Îşi încleştă dinţii în încercarea de a-şi reţine un urlet sălbatic în timp ce sămânţa i se scurse din trup în iureşul orbitor al extazului.

În timp ce Gwendolyn se prăbuşi peste el, îşi petrecu braţele în jurul ei, ţinând-o de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Capitolul 28

— Unde este? întrebă Bernard în timp ce intră valvârtej în sufrageria lui Taffy Tuppingham din Mayfair.

Tupper încremeni, cu un biscuit uns cu unt şi gem la jumătatea drumului înspre gură. Kitty îşi tamponă buzele cu şervetul ei de pânză, iar rochia de dimineaţă din poplin cu dungi şi boneta de dantelă o făceau să arate extraordinar de elegantă şi matură pentru o fetişcană din Highlands care tocmai împlinise optsprezece ani. În loc să mănânce la colţurile opuse ale mesei, aşa cum se obişnuia, însurăţeii stăteau alături unul de celălalt, îndeajuns de aproape pentru ca ea să îşi încolăcească piciorul în jurul gambei lui Tupper.

Un lacheu nervos intră în goană în cameră, pe urmele lui Bernard.

— Iertaţi-mă, domnule. Am încercat să îi spun că mătuşa dumneavoastră nu se trezeşte niciodată înainte de prânz şi că refuză categoric să primească oaspeţi înainte de ora două, dar domnul nu a vrut să asculte.

Tupper dădu din cap către omul epuizat.

— E în regulă, Dobbins. El nu e un domn.

În timp ce lacheul ieşea pe furiş din cameră, Bernard îşi trânti palmele pe masa lucioasă, simţindu-se din nou ca o bestie, cu părul nepieptănat şi eşarfa atârnându-i dezlegată în jurul gâtului.

— Unde este? Ce ai făcut cu soţia mea?

Tupper sorbi o gură de ciocolată dintr-o ceaşcă delicată de Wedgwood.

— Ai pierdut-o?

— Când m-am trezit de dimineaţă, ea nu mai era în patul meu.

Tupper se încruntă.

— Asta-i foarte ciudat. Nu ai mai avut probleme să ţii femeile în patul tău până acum.

— Nici nu m-am mai căsătorit cu vreuna, nu-i aşa? se răsti Bernard.

Tupper dădu din cap.

— Pur şi simplu nu îţi pot permite să îi provoci soţiei mele o indigestie cu urletele şi răcnetele tale. Dacă trebuie să ştii, Gwendolyn a plecat spre Ballybliss cu puţin înainte de răsărit.

— Ballybliss? Bernard se îndreptă de spate. Ballybliss? Nu-mi vine să cred că ai fost atât de neghiob încât să o laşi să plece!

— Iar eu nu pot să cred că ai fost atât de prost să o părăseşti prima oară, replică Tupper.

Bernard se lăsă să cadă în scaunul din faţa lui, masându-şi uşor ceafa.

— Sincer să fiu, nici mie nu-mi vine să cred. Deşi, cel puţin eu am avut bunul-simţ să îi las o scrisoare.

Schimbând o privire cu soţul ei, Kitty scoase o bucată de hârtie din buzunarul rochiei sale.

— Înainte să plece, sora mea m-a rugat să îţi dau asta.

Bernard luă biletul, recunoscându-şi hârtia. Probabil că Gwendolyn o şterpelise din biroul lui înainte ca el să ajungă acasă în noaptea trecută. Nu fu deloc surprins să descopere să scrisul ei era la fel de elegant şi de hotărât ca şi ea.

— „Dacă doreşti să mai petreci vreodată o noapte în compania mea", citi el, „te va costa mai mult de o mie de lire." Bernard flutură bucata de hârtie spre Tupper. Ce ar trebui să înţeleg din asta?

— Orice doreşti, îmi închipui, replică prietenul lui, servindu-se cu o furculiţă plină de hering afumat.

Bernard încă se uita în jos la scrisoare, când Kitty îl trase de mânecă.

— Iartă-mi impertinenţa, milord, dar pur şi simplu trebuie să întreb. De ce ai părăsit-o pe sora mea?

Era dificil să rămână mânios sub privirea sinceră a lui Kitty. Era chiar şi mai greu să îşi amintească faptul că şi ea era fiica bărbatului care îi distrusese viaţa. Nu putea să mărturisească direct că se temea că îşi va petrece toată viaţa pedepsind-o pe Gwendolyn pentru păcatele tatălui ei.

Deschise gura pentru a rosti o minciună, dar se trezi în schimb că spune adevărul pe care îl ţinuse numai pentru el.

— Presupun că n-am crezut că aş fi vreodată vrednic de ea.

Tupper râse pe înfundate şi mângâie obrazul soţiei sale, primind o privire plină de adoraţie pentru efortul lui.

— Atunci eşti un prost mai mare decât credeam. De când a fost vreodată un bărbat vrednic de femeia pe care o iubeşte? Numai din mila lui Dumnezeu ne iubesc ele, în ciuda a ceea ce suntem.

Bernard împături uşor scrisoarea de la Gwendolyn şi o vârî în buzunarul de la vestă.

— Şi dacă este prea târziu, Tupper? Dacă Dumnezeu nu mai are niciun pic de milă pentru cei de teapa mea?

— Există o singură cale prin care poţi afla, prietene.

Bernard rămase tăcut pentru câteva minute, după care se ridică şi porni spre uşă.

— Unde te duci? îl întrebă Tupper, sărind în picioare.

Bernard se întoarse, în faţa uşii.

— Acasă, Tupper. Mă duc acasă.

Cimpoaiele îl chemau acasă.

În timp ce Bernard zbura peste trecătorile muntelui şi văile pustii, putea auzi muzica lor deasupra tropotului ritmic al copitelor calului. Cimpoaiele nu se mai tânguiau a jale pentru a deplânge tot ceea ce

pierduse, ci se ridicau într-un cântec triumfător, pentru a sărbători tot ceea ce spera să câştige.

În sfârşit, era capabil să dea un nume tânjirii permanente care îl bântuise timp de cincisprezece ani… dorul de casă. Îi era dor de ciupitura aspră şi sărată a vântului care bătea peste mare, de trosnetul melodios al focurilor aşternute pe pietre, de ritmul încântător al limbii engleze vorbite cu un pic de accent. Îi era dor chiar şi de castelul bătrân şi bătut de vânturi care ajunsese să simbolizeze ruina tuturor visurilor sale.

Turnurile castelului Weyrcraig se iviră în depărtare, profilându-se pe cerul nopţii. Bernard îşi struni calul să se oprească, amintindu-şi de toate momentele când părinţii lui îl aşteptaseră acolo, pentru a-l întâmpina acasă. De momentele în care mama lui îl certa pentru că întârziase prea mult colindând pe vremea umedă, în timp ce tatăl lui îi ciufulea părul şi îl provoca la un joc de şah sau să citească din vreun poem epic galez. El nu avusese niciodată şansa de a-şi lua rămas-bun de la niciunul din ei, dar în timp ce se uita peste valea luminată de lună la castelul de dincolo de ea, se simţea în sfârşit liber să îi lase să plece.

În toţi acei ani pe care îi petrecuse plănuind să revină în Ballybliss. El nu se gândise niciodată la asta ca la o întoarcere acasă, crezând că nu era nimeni care să îl aştepte.

Dar se înşelase.

Îl aşteptase o fată. O fată care crescuse şi devenise o femeie cu inimă bună, curajoasă şi statornică. În loc de milă, ea îi oferise compasiune. Tremurase sub mâinile sale, dar i se oferise de bunăvoie. Avusese milă de el atunci când nu avea nimic să îi ofere şi îi temperase furia cu blândeţea ei.

Acum nu putea decât să se roage ca ea să nu fi renunţat încă la el.

Satul Ballybliss dormea liniştit în umbra castelului. În timp ce Bernard îşi plimbă calul prin uliţele părăsite, văzu o singură lumină arzând la fereastra conacului.

Trase de frâie, oprind calul. Pătratul acela primitor de lumină părea să batjocorească toate intenţiile sale nobile. Înainte să îşi dea seama ce avea să facă, se trezi pe prima treaptă a verandei, gata să bată la uşă.

Izzy deschise larg uşa înainte ca degetele sale să poată atinge lemnul. Primul lui instinct fu să se ferească, dar din câte îşi putea da seama, ea nu era înarmată.

— Ce doreşti, flăcăule? Dacă mai aştepţi câteva săptămâni, nu va mai trebui să termini ceea ce ai început. Bunul Dumnezeu o va face în locul tău.

— Vreau doar să îl văd, spuse Bernard.

Izzy îi aruncă o privire lungă şi aspră înainte să păşească într-o

parte şi să îl lase să intre. Luându-şi coşul cu lucruri de cârpit, se trânti la loc în balansoarul ei cu articulaţiile trosnind. În timp ce ea părea mulţumită să peticească ciorapi la lumina focului din bucătărie, o lampă ardea puternic lângă patul bărbatului din camera alăturată.

Alastair Wilder dormea ghemuit pe o parte, ca un copil. Dăduse pătura la o parte, scoţând la iveală un trup slăbit, numai piele şi os.

Ochii i se deschiseră când umbra lui Bernard căzu pe pat. Avu nevoie de câteva secunde pentru a vedea clar, dar atunci când o făcu, furia străluci în adâncurile lor înroşite.

— Ce mai târg ai făcut cu diavolul, Ian MacCullough . Să-ţi păstrezi tinereţea şi vigoarea, iar eu să mă veştejesc precum mădularul unui bătrân.

Bernard nu se putea gândi nici măcar la un singur motiv pentru care să îi ia bătrânului iluzia că vorbeşte cu prietenul lui mort demult. De fapt, aproape că simţea că tatăl lui vorbea prin intermediul lui.

— Tu ai fost cel care a făcut târgul cu diavolul, Alastair Wilder, nu eu. Tu ai vândut sufletul tău şi pe al meu pentru o mie de lire în aur.

— Şi din cauza asta m-am rugat în orice clipă în zilele care au trecut de atunci, scuipă Wilder.

— La fel şi eu, replică Bernard.

Wilder îşi aplecă uşor capul într-o parte, privindu-l cu mai mult decât o urmă de şiretenie.

— Şi de ce ai venit aici? Ca să te răzbuni pe un bătrân prost şi surd?

Înainte ca Bernard să aibă timp să se gândească la această întrebare, mâinile noduroase ale lui Wilder se închiseră în jurul încheieturilor sale cu o putere surprinzătoare. Trase, ducând mâinile lui Bernard spre gâtul său.

— Nu-i aşa că ţi-ar plăcea să-ţi încleştezi mâinile în jurul gâtului meu subţire? Nu-ţi place să îţi imaginezi cum aş icni după aer în timp ce tu mi-ai smulge ultima picătură de viaţă?

Hipnotizat de cuvintele ritmate şi convingătoare ale bătrânului, Bernard se uită în jos la mâinile lui de parcă ar fi fost ale unui străin. El nici măcar nu ar fi trebuit să îşi folosească mâinile. Ar fi putut pur şi simplu să apese perna de puf peste faţa trufaşă a bătrânului nenorocit şi să o ţină acolo până când…

Era ca şi cum Wilder îi putea citi gândurile.

— Haide, băiete, şopti el. Izzy nu va spune nimănui. Ea de-abia aşteaptă să scape de mine. E posibil chiar să te ajute să le convingi pe fiicele mele că am murit în somn.

Fiicele lui.

Gwendolyn.

Bernard îşi mută privirea la ochii lui Wilder. Aceştia nu străluceau de teamă, ci de speranţă.

Scuturând din cap, Bernard se eliberă cu greu din strânsoarea bătrânului.

— Nu o să ajut diavolul să-şi facă lucrarea. Mă tem că va trebui să îl aştepţi până va veni să te ia.

În timp ce Bernard se îndepărtă de pat, Wilder îşi ieşi din minţi şi ochii i se umplură de lacrimile unei uri neputincioase.

— Ştiu că încă îmi vrei moartea! Pot vedea asta în ochii tăi!
Pot să-ţi simt ura fierbând prin vene ca un acid!

Ajuns la uşă, Bernard se întoarse.

— Tu nu eşti demn de ura mea, Alastair Wilder. Tot ce simt pentru tine este milă.

Apoi ieşi cu paşi mari din cameră, fără să vadă zâmbetul amar de pe buzele lui Wilder în timp ce bătrânul murmură:

— Atunci eşti la fel de neghiob precum ai fost întotdeauna, Ian MacCullough.

El nu venea.

Gwendolyn se vârî între două merloane de piatră din vârful castelului Weyrcraig, cu picioarele aşezate sub ea şi cu tartanul lui Bernard înfăşurat în jurul umerilor.

În ultima săptămână, urcase zilnic acolo şi îşi petrecea ore nesfârşite privind înspre mare. Dar nici astăzi, în cea de-a şaptea noapte de veghe, tot nu se vedea nicio urmă de corabie la orizont.

Muşcătura rece a vântului care se înteţea o făcu să tremure.

Poate că Bernard nu venea, dar iarna nu mai avea să stea departe pentru multă vreme şi ea se temea că urma să fie cea mai lungă şi mai rece din viaţa ei. În ultimele zile îndrăznise chiar să spere că şi-ar putea petrece iarna îngrămădită în patul decadent din turn, încălzită de un foc bun şi de căldura din ochii soţului ei. Îmbrăţişând tartanul din jurul ei, îşi lăsă capul pe spate ca să se uite în sus la stele. Acestea străluceau ca nişte sclipiri de gheaţă, destul de aproape pentru a-ţi lăsa impresia că pot fi atinse, dar pentru totdeauna de neatins.

Se aflase chiar în acest loc când îi spusese lui Tupper că fie că are dreptate, fie că nu, un MacCullough rămâne mereu să lupte.

Ei bine, ea luptase, dar pierduse, şi sentimentul de înfrângere era mai amar decât anticipase. Se simţea ca de fiecare dată când Bernard îşi mâna poneiul pe sub stejar fără să se uite în sus ca să o vadă pe fata îngrămădită pe ramurile sale. O fetiţă care i-ar fi dat inima pentru nimic mai mult decât un zâmbet sau o vorbă bună.

Întinzându-şi picioarele amorţite, Gwendolyn se ridică şi se uită pentru ultima oară la mare. Negrul de cerneală al valurilor nu era întrerupt nici măcar de o sclipire de lumină. Coborându-şi capul, se întoarse spre scări.

Rămase fără suflare. Acolo stătea un bărbat, învăluit în umbre.

Dacă nu ar fi fost vântul care îi umfla pelerina, poate că nu l-ar fi observat deloc. Nu avea de unde să ştie de cât timp stătuse acolo şi o observase.

— Ce fel de laş ar putea să spioneze o femeie din umbră? strigă ea, muşcându-şi buza tremurândă.

— Numai unul de cel mai rău soi, mă tem, răspunse el şi păşi în lumina lunii. Genul care şi-a petrecut jumătate din viaţă fugind de fantome. De fantoma trecutului său. De fantoma părinţilor săi. Chiar şi de fantoma băiatului care fusese.

— Eşti sigur că nu fugeai de mine?

Bernard clătină din cap neajutorat, iar părul negru îi flutură în vânt.

— Nu aveam cum să sper că voi scăpa de tine vreodată pentru că tu eşti aici… îşi duse mâna la piept… în inima mea.

Gwendolyn simţi cum lacrimile i se adunară în ochi. Era pe cale să fugă în braţele sale, când o siluetă albă ca o fantomă apăru pescări.

— Tată! strigă ea. Cum ai ajuns aici? Unde este Izzy?

Tatăl ei se ţinea de peretele de piatră, era în picioarele goale şi nu purta decât o cămaşă de noapte uzată.

— Poate că nu merg atât de bine, se auzi el gâfâind în timp ce trăgea aer în piept, dar sunt încă destul de bărbat încât să mă strecor prin spatele unei femei care doarme şi să fur un cal.

— Cred că m-a urmărit, spuse Bernard. M-am oprit la conac înainte să vin aici.

— De ce? întrebă Gwendolyn circumspectă, văzând expresia vinovată din ochii lui. E cam târziu să ceri binecuvântarea pentru căsătoria noastră, nu crezi?

Toate întrebările ei fură uitate când tatăl ei înaintă poticnindu-se, iar ea văzu sabia din mâna lui.

Capitolul 29

De data asta, mâna tatălui ei nu mai tremura. O ţinu neclintită şi hotărâtă în timp ce înaintă, aducând tăişul mortal în dreptul inimii lui Bernard.

Bernard dădu înapoi înspre ea, întinzând pelerina pentru a deveni o ţintă mai mare.

— Pune sabia jos, bătrâne. Bătăliile tale s-au terminat demult.

— Ar fi putut să se termine când ai venit la patul meu şi te-ai uitat la mine cu ochii ăia diavoleşti ai tăi. Tot ce trebuia să faci era să termini. Dar nu… în schimb ai ales să mă scuipi în faţă.

În timp ce Bernard se apropie de ea, Gwendolyn se prinse de pelerina lui.

— Nu înţeleg, tată. Ce zici că ţi-a făcut?

— Mi-a oferit mila lui, fetiţo, asta a făcut. De parcă ar fi avut dreptul ăsta! Un rânjet strâmbă buzele lui Alastair pe măsură ce îşi mută privirea plină de dispreţ spre Bernard. Eu n-am nevoie de mila ta nenorocită, Ian. Oi fi tu căpetenia clanului MacCullough , dar nu eşti Dumnezeu!

Se aruncă în faţă, parcurgând jumătate din distanţa care îi separa.

Bernard îşi aruncă un braţ în spate pentru a o ţine pe Gwendolyn, dar ea se strecură pe sub el şi luă poziţia care i se cuvenea, alături de soţul ei.

— El nu e Ian. El e Bernard, fiul lui Ian. Şi tu nu trebuie să îl răneşti. Eu nu o să accept aşa ceva.

Tatăl ei cercetă chipul lui Bernard, furia transformându-i-se încetul cu încetul în uimire.

— Bernard? Nu se poate. Băiatul ăla e mort.

— Nu, tată, el a supravieţuit atacului comandat de Cumberland. Şi a devenit un bărbat bun, puternic, credincios şi blând. Se uită la Bernard şi îl văzu privind-o cu ochii lui verzi şi plini de emoţie. El e tot ce am sperat că va deveni vreodată.

Faţa tatălui ei se zbârci. Sabia îi alunecă din mână şi căzu pe pietre cu un zăngănit surd.

— Presupun că va trebui să te cred pe cuvânt, fetiţo. Un zâmbet mic şi trist îi atinse buzele în timp ce mişca din cap înspre ea, iar ochii îi sclipeau ca într-unul dintre rarele sale momente de luciditate. Tu eşti o fată bună, Gwennie. Mereu ai fost.

Ochii îi rămaseră la fel de limpezi şi când se uită spre Bernard.

— Oi fi eu un bătrân surd, dar am avut dreptate în legătură cu un lucru. Numai Dumnezeu îmi poate arăta milă.

Se întoarse, dar în loc să se îndrepte şchiopătând înspre scară aşa cum se aşteptau ei, el se furişă spre parapet. Gwendolyn încremeni

locului. Pentru o fracţiune de secundă ce păru o eternitate, Bernard nu mişcă niciun muşchi, dar după ce se uită la chipul ei cuprins de spaimă, lăsă să-i scape o înjurătură şi porni în goană după tatăl ei.

Îl prinse de picioare tocmai în clipa în care bătrânul încerca să se arunce în gol. Lupta ar fi trebuit să fie uşoară, dar disperarea cu care tatăl ei voia să-şi pună capăt vieţii care îi adusese atâta nenorocire părea să-i insufle o putere inumană. Cei doi bărbaţi se luptau pe marginea peretelui, iar pelerina lui Bernard se umfla în jurul lor, prinsă în gheara necontenită a vântului.

Se legănau acolo, prinşi între trecut şi viitor.

Momentul de panică odată depăşit, Gwendolyn se aruncă după ei, îngrozită de faptul că ar putea cădea amândoi. Prinse pelerina lui Bernard şi trase cu toată puterea ei. Dar vântul sufla năprasnic, încercând să rupă materialul greu din mâinile ei.

Tatăl ei alunecă peste margine. Muşchii de la gâtul lui Bernard se încordară de efort în timp ce căuta să îl ţină pe bătrân să nu se prăbuşească în marea învolburată. Dar începea să alunece după el, incapabil să mai lupte şi cu vântul, şi cu greutatea lipsită de vlagă. Gwendolyn îi zgârie spatele, dar se temea prea mult să mai elibereze din strânsoare pelerina.

O panică orbitoare puse stăpânire pe ea. Tot ce trebuia să facă Bernard pentru a se salva era să îi dea drumul tatălui ei. Dacă nu făcea asta, avea să îi piardă pe amândoi.

Aproape că rămăsese fără puteri când un braţ masiv, plin de muşchi căliţi într-o viaţă de lupte cu oalele de fier şi căzile grele de baie, ţâşni pe lângă ea şi apucă de umerii lui Bernard. Înainte ca Gwendolyn să tragă aer în piept, Izzy îi târî pe toţi înapoi în siguranţă.

Ea şi Bernard se prăbuşiră, rezemându-se de parapet. Tatăl ei continuă să se lupte cu pumnii până când Izzy îi trase un pumn masiv în maxilar, lăsându-l să cadă la pământ într-un morman de oase.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să fac asta, spuse Bernard pe un ton sumbru, masându-şi umărul. Deşi poate că mi-ar fi făcut mai multă plăcere decât era strict nevoie.

Izzy dădu din cap şi pânza cu care îşi legase părul se mişca precum şerpii de pe capul Meduzei.

— Să nu crezi că mie nu mi-a făcut plăcere. Nebunul ăsta bătrân şi ticălos trebuia să aibă grijă şi să nu încerce să scape de mine.

Clătinând din cap, îl ridică pe Alastair pe umăr ca şi cum nu ar fi cântărit mai mult decât un sac de cartofi şi porni cu paşi vioi înspre scară.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Gwendolyn în timp ce se lupta să înţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase.

Bernard îşi riscase propria viaţă pentru a-l salva pe tatăl ei. El alesese viitorul în locul trecutului. O alesese pe ea.

Râzând cu lacrimi în ochi, îl zdruncină cu înverşunare.

— Să te ia naiba, Bernard MacCullough ! M-am săturat să tot fii la un pas de moarte în preajma mea. Dacă mai faci asta o dată, o să te omor cu mâna mea!

El rânji, arătând exact ca băiatul de care ea se îndrăgostise cu mulţi ani în urmă.

— Eu nu m-am temut nicio clipă. Nu ştii că dragonii pot să zboare?

— Deci ai redevenit milord Dragon, aşa-i? întrebă ea şi îi mângâie obrazul.

Bernard deveni serios în timp ce se uita în ochii ei.

— Pentru prima dată în viaţa mea, ştiu exact cine sunt. Eu sunt bărbatul care te iubeşte. Bărbatul care vrea să-şi petreacă restul zilelor încercând să te facă fericită.

În loc să se topească în braţele sale aşa cum se aşteptase, Gwendolyn se încruntă la el.

— De ce naiba te uiţi aşa la mine?

— Încerc să îmi dau seama dacă te-ai mai fi însurat cu mine dacă Izzy nu ar fi stat lângă tine cu o secure.

— Există o singură cale prin care putem afla, spuse el şi îi luă mâna cu blândeţe într-a lui.

Ea îşi înclină capul, privindu-l sfioasă pe sub gene.

— Dacă vrei să mă faci din nou mireasa ta, trebuie să îţi mărturisesc ceva. Mă tem să am lăsat un blestemat de derbedeu să îmi fure virtutea. Nu mai sunt fecioară.

— Minunat, declară el şi o ridică în braţe. În cazul acesta nu mă voi simţi ca o bestie pentru că te răpesc şi te duc înapoi în bârlogul meu.

— Bestia mea, murmură ea, cuprinzându-i chipul în mâini.

În timp ce buzele lor se întâlniră în cel mai fermecător dintre sărutări, Gwendolyn aproape că ar fi putut să jure că auzise cântecul cimpoaielor ridicându-se deasupra castelului în note pline de veselie. În satul de dedesubt, câţiva săteni se ridicară brusc din pat şi ascultară uimiţi cum melodia triumfătoare răsuna prin vale.

Mulţi ani mai târziu, fiii şi fiicele tuturor celor care auziseră muzica nepământeană aveau să le povestească fiilor şi fiicelor lor despre vremurile uimitoare când un dragon de temut îşi abandonase inima în mâinile unei fecioare frumoase şi curajoase, câştigând astfel un final fericit pentru toţi.

=Sfârşit=